

Лептес

Майкъл Майднкрайм

КНИГА-ИГРА

Красавицата

и

ЧЕНГЕТО

Маїкъл МаїндкраїМ

Красавицата
и ченгето

" " <

**СЪКРОВИЩЕТО НА ДРАКОНА
ТАЙНАТА НА ОРКИТЕ
КРАЯТ НА ЗЛОТО
ОСТРОВЪТ И А ДИНОЗАВРИТЕ
ЧЕРНАТА МАСКА
КЛОПКА ЗА ПОБЕДИТЕЛИ
КРАСАВИЦАТА И ЧЕНГЕТО**

<

NBA '98

Майкъл Майндкрайм

КНИГА-ИГРА

Красавицата и ченгето

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

На Весела и Евгени / "
" " " " " "
" " #

© ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“ - ПЛОВДИВ, 1998 г.

Всички права над тази книга са запазени .

Текстът или откъси от него, както и търговската марка,
не могат да се възпроизведат без съгласието на издателя.

© Майкъл Майндкрайм (псевдоним на Димитър Дафовски), 1998 г.

© Борис Стоилов, художествено оформление на корицата, 1998 г.

© Ивайло Иванчев, корица и илюстрации, 1998 г.

ISBN 954-459-477-9

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

Тази книга сигурно никога нямаше да бъде написана, ако няхах възможност да прочета романите на великия английски хуморист П. Г. Удхаус. Приключенията на Бърти Устър и Джийвс ми помагаша да си върна усмивката, когато съвсем не ми беше до смях. А трябва да знаете, че е много трудно да се пише смешно, когато авторът е тъжен или ядосан.

Искам да уверя по-запалените читатели, че в списъка с други книги на Майкъл Майндкрайм, който е публикуван в края на „Красавицата и ченгето“, не е допусната грешка. Майкъл Майндкрайм и Стюърт Дарк са просто два мои псевдонима. Не исках да разкривам тази тайна, но независимо от мен обстоятелства ме принудиха да сваля маската и да призная: „Да, онези мрачни, но реални истории наистина са писани от мен! Прочетете ги и се замислете върху тях! Може би те ще ви помогнат да се преборите с кълновете зло в себе си!“

Страшно съм любопитен дали „Красавицата и ченгето“ ще се хареса на читателите. Ако това стане, сигурно продължението ѝ няма да закъснее. Надявам се да получа насърчителни писма на адрес:

**София 1124 ул.
„Цар Иван-Асен“ № 17а
Издателска къща „ХЕРМЕС“
За Майкъл Майндкрайм**

Всъщност не пестете и критиките. Не съм от хората, които си затварят очите за своите недостатъци. Понякога човек не може да види сам грешките си и тогава трябва някой отстрани да му помогне. Благодаря предварително на всички, които решат да ми напишат мнението си за „Красавицата и ченгето“, някоя друга моя книга или изобщо за мен като автор (ако не искате мнението ви да бъде цитирано в някоя моя книга, изрично споменете това свое условие в началото на писмото)!

Благодарение на Бърти Устър и Джийвс — веселите герои на Удхаус, моят свят стана малко по-весел. Надявам се приключенията на Марк Маркони да окажат същия ефект върху вас, моите читатели.

ПРИЯТНО ЧЕТЕНЕ И УСПЕХ!

”

P.S. Някак си не виждам как се прави смешна книга, ако в нея няма скрит виц. Ще го намерите на епизод, до който не може да се стигне с игра. За сметка на това ще ви подкажа.

Ако съберете трите цифри на номера на епизода, ще получите числото 10. Първата цифра на епизода показва на кое място съм в класацията за автори на книги-игри по мое собствено мнение. Последната цифра на епизода показва колко книги-игри за баскетбола съм написал до края на 1997-а година.

ВЪВЕДЕНИЕ

Нека първо да ви се представя. Казвам се Марк Маркони, специален агент в един специален отдел на британските тайни служби. Твърдя без излишна скромност, че дългите и упорити тренировки с добри учители ме превърнаха в истинска машина за смърт. Стоманеният ми поглед може да накара изгладнял тигър-човекоядец да подвие опашка и да побегне назад към джунглата. Юмрукът ми поваля разярен бик с един удар. А веднъж успях да погълна цели петдесет и осем топки шоколадов сладолед и това ми донесе победата срещу очевидно по-слабия Ангъс Коркботъм, който капитулира още на четирийсет и деветата сладоледена топка. Почти веднага след като призна поражението си Ангъс започна да повръща и неприятната гледка продължи цели осем минути без прекъсване. Чух, че едва се добрал до вкъщи и веднага легнал болен от тежка простуда, която преминала в гнойна ангина само за няколко дни и накрая се разраснала до особено неприятна форма на бронхопневмония.

Списъкът от всички курсове, през които трябваше да премина, за да се превърна в свръхчовек, ще бъде твърде отегчителен за читателя. Все пак не мога да подмина с лека ръка шестте месеца в Индия, където се научих да гълтам саби и да карам змиите да танцуват под звуците на шотландска гайда, а вечер трябваше да си лягам върху легло от пирони.

Запазил съм ярък спомен и от обучението си при самурая Таяма-сан, който живееше в едно малко и усамотено селце в Япония. Ученикът му може да си умре от глад, ако не се научи да борава с двете тънки пръчици, които според японците са много по-практични от станалите вече банални вилици, ножове и лъжици. В къщата на Таяма-сан нямаше нищо, което да наподобява нормален прибор за хранене, а самураят бе готов да ме направи с една глава по-нисък при всеки опит да ям с ръце. На сбогуване с него вече бях станал толкова умел с пръчиците, че не бих трепнал дори ако ми възложеха да изям цял казан рядка супа с тяхна помощ.

В един прекрасен ден обучението ми приключи и настъпи тържественият миг, в който щях да получа своето назначение. Тръпнех от вълнение при мисълта, че ме чакат велики дела. Може би на мен щеше да се падне честта да се промъкна нелегално в Ирак, за да сваля от власт опасния диктатор Саддам Хюсеин. Или пък щях да бъда изпратен в Америка, за да се справя с американската мафия. В най-лошия случай можеха да ме прикрепят към Манчестър Сити, за да им помогна да спечелят титлата в Премиерната лига или поне да ги спася от изпадане във втора дивизия.

Както се пеело в рефрена на една песничка, много популярна в годините на младостта на моя дядо: „Ах, мечти за слава, колко измамни сте вий!“ Изпаднах в положението на една група нещастни викинги, които тръгнаха да плякосват Рим, но вместо това се натъкнали на малкото градче Лука и не продължили нататък. Вместо да се превърна в новия агент 007, аз бях заточен в един от многобройните отдели на британските служби за сигурност, където човек трябваше да проявява невероятна изобретателност, за да се спаси от чудовищната скука.

В един по-справедлив свят можех да се прочуя колкото Рихард Зорге и Джеймс Бонд, взети заедно, а подвизите ми щяха да бъдат описвани и филмирани поне като тези на Конан или Батман. Ако ми беше предоставена възможност, аз бих могъл да

предпазя американския президент Джон Кенеди от куршума на наемния убиец в Далас, да предотвратят атентата срещу папата и дори да спасят от пропадане икономиките на България или Южно Бонго, където, разправят, настанала страхотна мизерия след опустошителния пожар в Голямата бананова гора. Всяка от тези задачи щеше да ми бъде по силите, ала жестоката съдба, приела облика на британската бюрократична машина, бе решила друго.

И така, разпределиха ме на работа в един от многобройните специални и строго секретни отдели на британските тайни служби. Доколкото успях да схвана, специалното на този отдел беше, че твърде много от хората там не вършеха никаква работа, а смисълът на строгата секретност се състоеше в това данъкоплатците да не научат този факт. Всяка година държавата отпускаше допълнителни средства за разрастване и модернизиране на отдела, а като капак на всичко за Коледа агентите получаваха специални премии.

Сладка работа, би казал някой. Ала нищо не би могло да бъде по-далеч от истината! Защото отделът се ръководеше от полковник Никълс - строг началник и безразсъдно любящ баща, чийто десетгодишен син Тони бе открил в мен своя враг и използваше всеки миг за разгръщане на стремителни атаки.

Тази история започва от деня, в който Тони прекали и войната между нас навлезе в заключителната си фаза (онези от читателите, които мислят, че е крайно време да се появи красавицата, грешат).

" " " " 0

ПРАВИЛА ЗА ИГРА

Дневникът в тази книга се намира на последните страници и се състои само от три таблици (всъщност са пет, но само три се попълват от играча). Той е лесен за попълване и едва ли ще ти създаде някакви трудности.

Таблица „МАРК МАРКОНИ“: В нея ще отбелязваш спечелените от теб точки „атрактивност“, „щастие“ и „кариера“, както и промяната на твоите точки за „енергия“.

- „**атрактивност**“ - Всеки път, когато врагът ти нанесе успешен удар или попаднеш в смешна ситуация, ще печелиш точки атрактивност. Не мисли, че е лошо да трупаш точки атрактивност. Най-важното в тази игра е да се забавляваш, а излишната предпазливост е толкова скучна!

- „**щастие**“ - Всеки път, когато успееш да надхитриш противника си, ще печелиш точки щастие. Колкото повече щастие печелиш, толкова по-добре играеш.

- „**кариера**“ - По време на войната с Тони ще се налага да предприемаш действия, които ще се сторят странни на хората около теб, и тогава ще попадаш в глупави ситуации. Тогава ще записваш точки „кариера“.

Докато охраняваш Дина Доналдсън, също ще имаш възможност да печелиш точки за кариера. Гледай да не го правиш! Точките за кариера всъщност са наказателни точки и само в много редки случаи си заслужава да ги печелиш (когато заедно с тях печелиш точки за атрактивност или щастие).

- „**енергия**“ - Понякога ударите на врага ще те нараняват и тогава енергията ти ще намалява. Друг път излишната предпазливост, желанието да не се изложиш ще води до умора и намаляване на енергията. Най-важното правило в тази игра е да следиш точките ти за енергия да не падат под нулата, защото тогава си загубил.

Започваш с нула точки атрактивност, щастие и кариера и 8 точки енергия!

Таблица „КОДОВИ ДУМИ“: В нея ще записваш кодови думи, когато срещнеш указание за това, а понякога ще се налага да провериш дали си записал някоя кодова дума и от това ще зависи съдбата ти.

Таблица „ВАРИАНТ ЗА ИГРА“ (само за онези читатели, които искат не само да изпитат удоволствието от едно смешно приключение, но и да се борят за постигането на добър резултат):

„Красавицата и ченгето“ е преди всичко смешна книга. Ето защо в нея няма много епизоди, свръхразклонена схема и огромен дневник. И въпреки това играта е добра именно заради избора на „вариант за игра“.

В тази книга се печелят точки за атрактивност, щастие и кариера. Освен това се променя енергията на Марк Маркони (по-често се отнемат точки енергия, но е възможно и да се спечелят).

Винаги е полезно да печелиш атрактивност, щастие и енергия. Но понякога се налага да избираш между атрактивност и щастие. Понякога, за да спечелиш атрактивност или щастие, трябва да загубиш енергия. При тези по-особени случаи се налага да се съобразяваш с твоя „вариант за игра“, за да прецениш кое ти е по-изгодно.

В края на книгата ще трябва да пресметнеш своето постижение. Как става това ще разбереш от материала „Определяне на резултата“ (намира се веднага след **ЕПИЛОГА**) и от таблицата „Определяне на резултата“.

Хвърли един зар (или си избери едно число от 1 до 6). По този начин ще определиш своя „вариант за игра“. Ако хвърлиш 1, значи ти се е паднал „вариант 1“. Ако хвърлиш 2 - „вариант 2“... Отбележи кой вариант за игра ти се е паднал с някакъв знак в таблицата **„ВАРИАНТ ЗА ИГРА“**.

Вече си напълно готов да започнеш играта!

(Ако искаш още при първия прочит на книгата да играеш за висок резултат, отиди още сега на материала „Определяне на резултата“ и го прочети внимателно, за да разбереш как става оценяването на играта ти. Обърни специално внимание на частта за стратегията при всеки отделен вариант! Едва тогава отиди на епизод 1, за да започнеш играта.)

Отиди на епизод 1.

1

Влязох в приемната на полковник Никълс в повишено настроение. Новата прическа ми стоеше отлично. Бях уловил игривите погледи на цял куп красиви колежки. Нямахме място за съмнение - няколко непокорни къдрави кичурчета, спускащи се по челото, ми придаваха свеж вид.

- Здравей, Марк! - поздрави усмихнато Поли, секретарката на шефа. - Да не си си загубил гребена?

Знаех, че се шегува от добро сърце. Поли беше симпатична жена и много добра секретарка, но нямаше никакво понятие от мода и външен блясък. Тя вече минаваше петдесетте и старомодните ѝ възгледи непрекъснато се сблъскваха с моите екстравагантни идеи за елегантен външен вид.

- Здравсти, Поли! - ухилих се в отговор аз. - Как е днес старият боен пес Никълс? Все така озлобен и в добра форма, за да разкъса поредния си подчинен на дребни късчета, да го пакетира в найлонови торбички и да го изхвърли в най-близкия контейнер за боклук?

- Хм! - рече Поли, поглеждайки ме многозначително.

- Е, хайде, не се впрягай толкова за прическата ми! — насърчих я аз. — Младите госпожици се събират на тълпи, за да ѝ се възхищават.

Тя поклати безпомощно глава, сякаш за да бъде разбрана ясно — беше се опитала да ме вразуми, но напразно.

И тогава, само миг преди да натисна дръжката на вратата и да прекрача в бърлогата на звяра, един ехиден, до болка познат глас ме изненада в гръб:

- Здравсти, Макарони!

" ; 0

2

- Като я гледам, и на мен не ми се вярва да е на диета - поклатих критично глава аз.

Не бях никак горд от подлата си постъпка, но разумът диктуваше да не се правя на герой. Поли сигурно щеше да се огорчи от държането ми, но далеч по-страшно щеше да стане, ако Тони се раздрънкаше пред стария Никълс.

- Ама аз наистина съм на диета! - нацупи се Поли.

- Ха! - извика Тони. - На това му казват опашата лъжа!

Преди тя да успее да му попречи, хлапето се озова до бюрото ѝ и дръпна рязко едно от чекмеджетата.

- Я ела да хвърлиш един поглед на тези улики, агент Макарони - засмя се Тони. - Добрата Поли е на диета от шоколадови пасти!

Погледнах в чекмеджето и там наистина имаше две шоколадови пасти, едната от които беше преполовена.

" '660

3

Не можах да вникна в смисъла на последното изречение на малкия, но за сметка на това преброих три особено неприятни изопачения на моята фамилия. А що се отнася до семейната чест, аз съм особено докачлив.

- Между другото, казвам се Маркони - вметнах язвително аз. - Надявам се да го запомниш.

- Съжалявам, Макарони! - усмихна се чаровно Тони. - Някой е трябвало да подскаже на родителите ти, че не е честно да дават такова скапано име на сина си. А пък и новата прическа направо предизвиква този прякор. На бас, че ако някой готвач погледне темето ти отгоре, ще го засърбят ръцете да те полее с месен сос и да настърже малко пикантно сирене!

Хлапето се разсмя от сърце на грубоватата си шега. Намекваше за къдравите кичури, които според всички мои познати от женски пол ми придават неустоим чар. Ала явно за него бяха само обект на присмех и аз нямаше какво да направя срещу това.

Очаквах заядливото хлапе да продължи да ми се присмива, но останах излъган. Най-неочаквано то откри втори фронт!

"3" " #
" "440

4

Единственият извод, който успях да направя, бе, че полковник Никълс страда от газове. Той беше мрачен и строг началник, освен това баща и могъщ покровител на моя заклет враг - онзи пакостник Тони, но нима можех да го изоставя в беда (Никълс, а не Тони)? Не, никога! Всеки от познатите ми ще ви каже, че подобно нещо не би хрумнало на Марк Маркони. Нито за миг не се поколебах да се притека на помощ на страдалеца.

- Знам едно отлично лекарство срещу нежелани стомашни газове, сър — подхвърлих деликатно аз.

Наблюдателният читател веднага ще забележи, че в този случай съм се изразил твърде обстоятелствено. Лично аз не съм чувал за желани стомашни газове. Всички до един са нежелани, освен ако не сме толкова ядосани на другарите си по стая, че да поставим неудобството им над своето чувство за достойнство.

" "670

5

Широко известно е, че мечките категорично отказват да се хванат на хорото, когато са гладни. За нещастие агентите от специалните служби нямат същата свобода. Или поне тези от нас, които се намират под командването на полковник Никълс.

Прекарах десетина минути в отчаяни опити да забравя за острите нокти на гладния звяр, който дереше стомаха ми. Колкото и да се опитвах да се съсредоточа върху доказателствата за престъпната дейност на веригата от закусвални „Дохърти“, мислите ми непрекъснато бягаха към продукцията на въпросните закусвални. Но не се ограничавах дотам!

Улових се, че си фантазирам за свинска пържола с гарнитура от ориз, грах и пържени картофи. Един бифтек също щеше да ми дойде добре. Или пък яйца с шунка! Келнер, прибави и половин бутилка бургундско!

" "950

6

Спомням си, че като малък бях много впечатлен от една сцена в някакъв долнопробен шпионски филм, в който главният герой поставяше ръката си над запалена свещ и я задържаше там в продължение на няколко безкрайни минути. С това искаше да докаже на един свой клиент, че може да пази тайна, независимо от това на какви мъчения ще бъде подложен при евентуален провал. Още същата вечер се опитах да повторя номера вкъщи, в резултат на което върху дланта ми още има петно от изгаряне.

Сещам се и за един друг филм, в който някаква жена научаваше от застаналия на прага на къщата ѝ полицай, че мъжът ѝ току-що е смачкал колата на хармоника и сега лежи в болница със счупен крак и няколко пукнати ребра. Камерата даде първо лицето на жената, което остана напълно безизразно, когато тя научи новината. После в кадър попаднаха ръцете на нещастницата. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха прежълтели от стискане.

Нещо подобно се случи и с моите кокалчета, след като в продължение на няколко безкрайни секунди се опитах да не издам с див вой окаяното си положение. Имах чувството, че ако отворя уста, от нея ще изригне поне еднометров пламък. Вместо да продължа с описанието, отново ще ви припомня онзи виц за Настрадаин Ходжа и мюсюлманите.

" "; 50

7

В приемната имаше трима души, в които Никълс би могъл да забие стоманения си поглед - Тони, аз и Поли. Познайте от един път кой беше прикованият! Разбира се, мислите на всички ви са насочени към Марк Маркони - човекът, който успешно влиза в ролята на гръмоотвод, когато се разрази буря и небето бъде озарено от блясъка на гръмотевиците и трясъка на светкавиците. Или май беше обратното.

Готов ли си да поемеш гнева на Зевс, попитах се. Не, отговорих си веднага. Решението беше взето!

- Просто се опитах да се предпазя, сър - отвърнах спокойно аз, изправяйки се напълно иззад бюрото на Поли.

Никълс огледа театрално приемната, после вдигна рамене.

- Макар да твърдите, че тук е по-опасно от джунгла, аз не виждам непосредствена опасност, Маркони. Бихте ли уточнили?

- Бих! Ако малкият Тони благоволи да покаже какво крие зад гърба си, вие веднага ще разберете за какво намеквам.

Забелязах как при тези мои думи по лицето на малкия злодей се изписа неизмеримо презрение. Той поразително приличаше на гангстер, който току-що е разбрал, че друг гангстер е нарушил светия неписан закон на мафията и го е предал на ченгетата.

" "; 30

8

- Не е прилично да обвиняваш възрастните хора в лъжа, Тони! - упрекнах го аз.

- А прилично ли е тя да лъже? - запъна се хлапето. - На диета била, друг път!

- Ами разбира се, че не е прилично да се лъже. Но защо мислиш, че тя го прави?

- Я ми отговори на един прост въпрос, Макарони! Може ли човек да е на диета за отслабване и едновременно с това да се тъпче като невидял с шоколадови пасти?

Почесах замислено върха на носа си. Въпросът на Тони изглеждаше подвеждащо прост. От друга страна, хлапето нямаше да го задава, ако не разполагаше със сигурни улики.

- Има най-различни диети - отвърнах уклончиво аз. - Може да има и такава с шоколадови пасти.

- Ама и ти си един мазен тип! - възмути се хлапето. - Жалко, че не съм някакъв скапан портаджия, та да разкажа на татко какви ги приказваше по негов адрес! Дали да не му напиша един анонимен донос?

- Недей!

- Ами! - заяви вироглаво хлапето. - Ще взема да напиша аз един анонимен донос, пък да видим какво ще стане!

Надявам се, ще се съгласите с мен, че хлапето проявяваше нездраво любопитство.

" 690

9

Подскочих като ужилен и се обърнах по посока на гласа. Макар да знаех срещу кого ще се изправя лице в лице, все пак потръпнах вътрешно, когато срещнах тържествуващия поглед на Тони. Вече знаех на какво се дължи странното поведение на Поли. Тя просто се опитваше да ме предупреди, че не трябва да дрънкам за шефа. А хлапето през цялото време е било клекнало зад канаето за посетители. Може би си е рисувало на пода или пък е убивало скуката с някоя играчка.

- Ъ-ъ, здрасти, Тони! - заекнах аз. - Ти пък какво правиш тук?

- Шпионирам и си вода записки! - зловещо се ухили той. - А после докладвам на татко какво си говорят зад гърба му агентите.

- Е, хайде сега! Не можеш да направиш това!

- И защо? - лукаво попита хлапето.

Разумен и напълно уместен въпрос, както би отбелязал един безпристрастен наблюдател. Обаче аз не бях такъв и много добре знаех как ще изригне таткото, когато научи какви съм ги дрънкал пред вратата на кабинета му.

" 720

10

Ситуацията се нуждаеше от светкавично анализиране. Реакцията на Никълс недвусмислено подсказваше, че едва ли той е източник на онова „пррррр-ъц!“, което взриви обстановката. За себе си също бях сигурен, а друг човек в стаята нямаше.

Имаше и още нещо. В първия момент ми се беше сторило, че звукът идва изпод мен. Не проведох изследвания в тази посока, защото знаех, че съм невинен.

Налагаше се да се върна към тази линия на следствието и да я доведа до триумфален край. Това, че звукът е дошъл изпод мен, не означаваше непременно, че

е дошъл от мен! Плъзнах ръка под задните си части и открих, че съм седнал върху нещо, което поразително напомняше „пърдяща възглавничка“.

Не знам дали ви е известен артикулят с твърде показателното име „пърдяща възглавничка“, който може да се закупи от всеки уважаващ себе си магазин за играчки. На пръв поглед „пърдящата възглавничка“ изглежда като истинска. Само че не е! Притисната по какъвто и да е начин, тя издава неприятен звук, който убеждава околните, че не можеш да контролираш стомашните газове. Единствената милост на производителя се заключава във факта, че възглавничката не може да изпусне и съответния мирис, така че пострадалият бързо може да възстанови репутацията си на човек, който умее да държи изкъсо стомаха си.

Зловещият замисъл на врага изведнъж се разкри пред очите ми. Споменът за злорадата физиономия на Тони и последните му думи, преди да вляза в кабинета на полковника, изплува с подробности. Нямах място за съмнение — бях попаднал в капана на малкия злосторник.

" '770

II

Полковник Никълс отново се задълбочи в папката, а аз няхах никаква друга работа, освен да го съзерцавам. Освен че е мой началник, той е и обикновен човек. Като такъв притежава набор недостатъци. Направо цяла колекция, при това от най-богатите. Част от тях са очевидни. Откриването на други изисква по-дълго общуване с полковника. Натъквал съм се на много негови недостатъци и от двата вида.

Никълс вече гони петдесетте, но човек не би могъл да каже, че изминалото време се отразява на външния му вид. Виждал съм негови снимки отпреди двайсетина години и смело мога да заявя, че и тогава е изглеждал като човек, който трябва да порасне точно два пъти, за да стане столетник. Не искам да се впускам в подробности, но не мога да пренебрегна неговия консервативен мустак.

При испанците и италианците мустакът подчертава мъжествеността. Някои мои сънародници също успяват да докарат подобен ефект. Но полковник Никълс не е от тях. Мустакът му свидетелства за улегналост и стабилност. Когато една жена го разгледа внимателно, тя разбира, че неговият притежател (на мустака) не може да ѝ подари романтична вечеря на свещи под ласките на морския бриз, но за сметка на това ще я заведе в приятно ресторантче, където храната е добра, а сметката — съвсем приемлива.

Никълс е висок около метър и шестдесет и пет, сресва косата си на път и ходи с карирани двуцветни костюми, които са излизали на мода за последен път преди четирийсет години. Вече споменах, че е непоправим песимист. Но понякога, когато не вижда свършека на света в близките няколко дни, настроението му се повишава и той започва да си припява популярни рефрени. Прави го изумително фалшиво. Добрата страна на цялата работа е в това, че рефрените са били популярни горедолу по едно и също време с двуцветните карирани костюми, така че аз и мнозина от по-младите ми колеги не сме чували оригиналите. Ето защо понякога успяваме да си внушим, че е възможно Никълс да пее вярно, но композиторите на онези песнички да са абсолютни бездарници.

Разбира се, това е заблуда. Моята любима група е „Мерилиън“. Мисля, че ако Никълс подхване някоя тяхна песен, ще направи едно от двете — ще получи сърдечен удар, поразен от извращението, или ще вляза в затвора по справедливо обвинение в убийство на пряк началник.

Докато разсъждавах надълго и нашироко за недостатъците на Никълс, изведнъж усетих, че съм гладен като вълк. Не бях слагал хапка в устата си от предишната вечер, а часът бе малко след един по обед.

" '970

12

Двамата с Никълс запретнахме здраво ръкави и се хванахме да поработим. Мисълта за предстоящия пир ми даде сили да се съсредоточа върху материалите от папката и да дам най-доброто от себе си. Без излишна скромност мога да заявя, че нямам равен в делата за корупция.

Стараех се много, за да създам добро впечатление у Никълс. Ето защо не дадох израз на чувствата си, когато Поли влезе в кабинета с пица в ръка, макар да ми идеше да затанцувам щастливо, както са го правели някога прадедите ми, когато молбите им за дъжд са трогвали боговете.

Сложих пицата на малката масичка до мен и ѝ хвърлих бърз поглед. Беше „Тропикана“, при това от най-добрите. Нарязана на малки парчета от Поли, за да не прекъсвам работа по време на яденето.

Никълс поиска да чуе моето мнение по въпроса дали събраните доказателства са достатъчни за започване на масови арести сред виновниците. Аз отвърнах, че са нужни още доказателства, за да не изгървем едрите риби. Той се впусна в дълги размишления и това ми даде възможност да запълня празнината в стомаха си.

Посегнах към най-голямото парче от пицата, набучих го на вилицата и без да губя време, го пхнах в устата си. Миг по-късно очите ми плувнаха в сълзи.

Обикновено се получава така, когато най-неочаквано се сблъскаш с мексиканските люти чушлета.

" '940

13

С голямо неудоволствие трябваше да призная, че врагът е спечелил една битка. Мексиканските люти чушлета бяха нанесли сериозни поражения на нервната ми система. Още потръпвах при мисълта за тях и едва ли моментът беше подходящ да влизам в ново сражение.

В такива случаи военните авторитети единодушно препоръчват тактическо отстъпление. „Съхрани силите си и изчезни от погледа на врага за известно време - крясват в хор те, - а после се завърни, по-силен от всякога!“ Крачка назад, но после две напред!

Има много възможни отговори на въпроса „Хареса ли ти пицата?“ Най-добрият безспорно бе: „Ти, малък негоднико!“ последван от серия шамари, комбинирани с ритници по задника на малкия негодник. Но гласът на разума, подкрепян от хора на великите военни стратегии, диктуваше друго.

- Не беше лоша - отвърнах аз.

Обаче Тони не беше глупав. Може би някоя остроумна реплика от моя страна щеше да го накара да замлъкне, но баналният ми отговор само го насърчи за нова атака.

- Аха, затова ли от ушите ти излиза пушек? - поиска да се осведоми той.

Човек с по-лабилна психика би колабирал на място, но при мен тренировките и многобройните обучения си казаха думата. Олюлях се, признавам, но успях да се задържа на крака, а по лицето ми само за стотна от секундата пробяга лека тръпка.

" '3260

14

Не можах да вникна в смисъла на последното изречение, но за сметка на това преброих три особено неприятни изопачавания на моята фамилия. А що се отнася до семейната чест, аз съм особено докачлив.

Обаче има моменти, когато дори един мъж, който е обучаван да бъде смъртоносна бойна машина, трябва да се примири и да преглътне. Длъжен бях да призная, че малкият Тони държи всички козове и тъкмо в този момент е най-малкото неразумно да го предизвиквам. Очевидно бе, че му доставя удоволствие да се гаври с фамилията ми и една забележка може само да вдъхнови чувството му за хумор.

- По-добре си смени прическата, Макарони - посъветва ме шеговито проклетото хлапе. - Тогава поне в главата няма да приличаш на грешката на готвача!

Тони се разсмя от сърце на грубоватата си шега. Намекваше за къдравите кичури, които според всички мои познати от женски пол ми придават неустоим чар. Ала явно за него бяха само обект на присмех и аз нямаше какво да направя срещу това.

Очаквах заядливото хлапе да продължи да ми се присмива, но останах излъган. Най-неочаквано то откри втори фронт!

" '440

15

- Я зарежи тази работа, Тони - предложих аз. - Според мен Поли си е съвсем добре! Не може всички да приличат на кльошавите манекенки от телевизията.

- Събери десет от най-дебелите манекенки и ги сложи на едната теглилка на везната, а после тресни Поли на другата и ще видим кой ще хвъркне до Луната.

- Може и да съм малко пълна, но наистина съм на диета! - нацупи се Поли.

- Ха! - извика Тони. - На това му казват опашата лъжа!

Преди тя да успее да му попреди, хлапето се озова до бюрото ѝ и дръпна рязко едно от чекмеджетата.

- Я ела да хвърлиш един поглед на тези улики, агент Макарони - засмя се Тони. - Добрата Поли е на диета от шоколадови пасти!

Погледнах в чекмеджето и там наистина имаше две шоколадови пасти, едната от които беше преполовена.

" '7:0

16

Почуках учтиво на вратата и в отговор прогърмя:

- Влизай, да те вземат дяволите! Първо закъсняваш, а после се държиш като девойка на първа среща. Ако трябва на всеки пристигнал да казвам: „Моля, заповядайте, влезте и се настанете удобно!“, ще прегракна още по средата на седмицата.

- Здравейте, полковник Никълс! - поздравих учтиво аз.

- Здравсти, Макарони!

Това вече беше прекалено. Можех да преглътна подобно обръщение от малкия злосторник, но не и от неговия баща. Има моменти, когато един мъж трябва да бъде твърд, ако не иска да се сдобие с унизителен прякор. Пропуснех ли удобния случай, после дори портиерът щеше да ме посреща с ужасяващото: „Здравсти, Макарони!“ Да не говорим за колегите.

Да не пропускаме и колежките, особено красивите. Симпатичен е, щяха да споделят помежду си те, обаче не бих тръгнала с него. Не бих могла да понеса да ме наричат госпожа Макарони. И тогава край с ефекта на прическата ми, нахалост щеше да отиде и излъчването на онези очарователни къдрави кичури, спускащи се по челото ми. Една изгървана на неподходящо място дума от онова противно хлапе Тони и току-виж, всички започнали да оприличават къдриците ми с италианско ястие.

Не, определено трябваше да предприема решителни мерки! Има ситуации, в които един мъж трябва предвидливо да се сгуши в окопа и да изчака утихването на вражеския огън. Има и друг вид ситуации, при които е крайно наложително да отвърнеш на удара с удар, ако не искаш да послужиш за вечеря на лешоядите.

" '6:0

17

Широко известен е фактът, че мечките категорично отказват да се хванат на хорото, когато са гладни. Не виждах защо и агентите от специалните служби да не се ползват със същата привилегия. Мъже от стомана, когато родният остров е в

опасност - това сме ние, агентите от секретните служби! Ала в мирно време се сливаме с останалата част от британското общество и държим да ни третираат като най-обикновени човешки същества.

- Сър, опазвам се, че трябва да сложа нещо в устата си, преди да продължа работа! - заявих смело аз.

- Нима?

Саркастична реакция, не ще и дума, но трябва нещо по-въздействащо, за да се сломи устремът на Марк Маркони, щом той е решил да се бори докрай за справедлива кауза. Когато е в добра форма, полковникът използва по-краткото и притежавашо значително по-голяма изразна сила „Хм!“ Неволно изпуснатото „Нима?“ подсказваше, че врагът има своите слабости.

- Боя се, че да, сър!

Когато се наложи, аз също мога да бъда унищожително лаконичен.

" '820

18

Да си призная, автоматът дълго ми се струваше по-добър избор. Огромната му поразяваща мощ щеше да засити желанието ми за бърз и разгромяващ реванш. С подобно оръжие човек може направо да удави противника си.

Обаче после съзрях и обратната страна на медала. Какво щях да го правя този автомат, който по размери не отстъпва на някоя „помпа“? Очевидно нямаше да мога да го скрия под самото си. В същото време беше напълно изключено да се разхождам по етаж с воден автомат в ръце. Дори в британските тайни служби има някакъв ред.

Именно това съображение заличаваше всички плюсове на автомата. Безспорно той щеше да ми свърши отлична работа, ако Тони решеше да се промъкне в кабинета ми. Тогава бих му организирал такъв погром, от който да хване най-малкото бронхопневмония.

Но по всичко личеше, че врагът няма намерение да нахлува в чужда територия. Не, той просто щеше да ме причаква в засада всеки път, когато баща му ме привикаше за поредното съвещание на четири очи по някой наболял въпрос. А за такива случаи няма нищо по-добро от компактния воден пистолет, който бих могъл лесно да скрия в кобура си под мишницата.

" '480

19

Мисълта да натреса на Лиза неприятното задължение да води преговори с търговци на детски играчки изглеждаше съблазнителна, но само на пръв поглед. Подозирах, че моята секретарка отдавна си е съставила неособено ласкаво мнение за своя шеф. Помолена да ми направи кратък словесен портрет, тя едва ли би се ограничила само с използване на определения като „особен“ и „екстравагантен“. Много по-вероятно е да прибегне до изрази от рода на „неосвидетелстван луд“.

Само си представете как щеше да ми се опули насреща, ако й поставех деликатната задача да ме снабди с оръжие, което изстрелва вода. Обяснението, че ми трябва за войната с Тони, вероятно щеше да предизвика забележка от типа на: „Марк, ти наистина ли вярваш, че той е руски шпионин? Да не си чел в някое

списание, че руснаците не понасят водата?“ Казано с тих, поверителен глас, разбира се. Последвано от обаждане до най-близката психиатрична клиника. Потръпнах само при мисълта до какво може да доведе едно неразумно разкриване на картите пред Лиза.

Имаше една-единствена възможност — сам трябваше да свърша черната работа по набавяне на оръжието. Оставих съобщение, че излизам по работа за два часа, и се потопих в чудния свят на детските играчки.

"3" " #
" " " "§ ðA
/ "' " '3240
/ / " '32;0

20

Спомням си, че като малък бях много впечатлен от една сцена в някакъв долнопробен шпионски филм, в който главният герой поставяше ръката си над запалена свещ и я задържа там в продължение на няколко безкрайни минути. С това искаше да докаже на един свой клиент, че може да пази тайна, независимо от това на какви мъчения ще бъде подложен при евентуален провал. Още същата вечер се опитах да повтора номера вкъщи, в резултат на което върху дланта ми още има петно от изгаряне.

Припомняйки си това болезнено изживяване, аз бързо взех решение да не подлагам тялото си на ново изпитание. Може би един отчаян опит да запазя самообладание и да остана на мястото си щеше да се увенчае с успех, но на каква цена? Нямах ли после върху всички мои вътрешности да се появят огромни петна, причинени от изгаряне?

С лудешки скок напуснах стола и от гърлото ми се разнесе нещо, което звучеше приблизително така:

- Ааааааааа-рррргх!
" '930

21

В приемната имаше трима души, в които Никълс би могъл да забие стоманения си поглед - Тони, аз и Поли. Познайте от един път кой беше прикованият! Разбира се, мислите на всички ви са насочени към Марк Маркони - човекът, който успешно влиза в ролята на гръмоотвод, когато се разрази буря и небето бъде озарено от блясъка на гръмотевиците и трясъка на светкавиците. Или май беше обратното.

Готов ли си да поемеш гнева на Зевс, попитах се. Налага се, отговорих си веднага. Решението беше взето!

- Съжалявам, сър! - казах аз, изправяйки се напълно иззад бюрото на Поли. - Подхлъзнах се.

Хвърлих бърз поглед към Тони. Негодникът бе успял светкавично да скрие водния пистолет зад гърба си и да си придаде невинен вид. Щом разбра, че няма да го изпортя, по лицето му се изписа уважение. Заприлича ми на гангстер, който току-що е разбрал, че друг гангстер, с когото в момента воюва, е спазил неписания закон на мафията и не го е изпjal на ченгетата.

- Подхлъзна се? - попита Никълс.

Помислих, че ми прилага старата тактика за разпит. Тя се основава на теорията, че ако зададеш няколко пъти един и същ въпрос на жертвата и получиш няколко различни отговора, това е ясно и неоспоримо доказателство, че някой лъже. Обаче в случая полковникът се опитваше да продава на краставиچار краставици.

- Подхлъзнах се - потвърдих аз.

Можех да си лъжа така до свършека на света. Изглежда, Никълс също схвана, че се нуждае от бърза смяна на тактиката, ако иска да ме спипа натясно.

" ";:0

22

Хлапето се обърна към Поли, посочи я презрително с пръст и рече:

- Не мислиш ли, че е прекалено дебела?

Втрещих се от нетактичността на въпроса. Общо взето, Тони беше прав. Поли имаше по себе си поне трийсетина излишни килограма.

- Ами аз отскоро съм на диета - притеснено се обади Поли.

Направо я съжалих. Цялата се беше изчервила от неприятната забележка на хлапето.

- Диета значи! - ухили се дяволито Тони. - Вярваш ли й, Макарони? Защото аз - никак!

Опитът ми подсказва, че хлапето готви някакъв капан на Поли. При друг случай бих се притекъл незабавно на помощ на симпатичната възрастна дама, но сега трябваше добре да си помисля. Въпреки заявлението на Тони, че не е порта, той всеки момент можеше да промени своето решение и да издрънка всичко на стария Никълс. И тогава цяла Англия щеше да се окаже тясна за мен.

" " А

/ " " " / " 40

/ " " " / " ":0

/ " " " / " '370

23

Ситуацията се нуждаеше от светкавично анализиране. Реакцията на Никълс недвусмислено подсказваше, че едва ли той е източник на онова „пррррр-ъц!“, което взриви обстановката. За себе си също бях сигурен, а друг човек в стаята нямаше.

Имаше и още нещо. В първия момент ми се беше сторило, че звукът идва изпод мен. Не проведох изследвания в тази посока, защото знаех, че съм невинен.

Налагаше се да се върна към тази линия на следствието и да я доведе до триумфален край. Това, че звукът е дошъл изпод мен, не означаваше непременно, че е дошъл от мен! Плъзнах ръка под задните си части и открих, че съм седнал върху нещо, което поразително напомняше „пърдяща възглавничка“.

Зловещият замисъл на врага изведнъж се разкри пред очите ми. Споменът за злорадата физиономия на Тони и последните му думи, преди да вляза в кабинета на полковника, изплува с подробности. Нямах място за съмнение — бях попаднал в капана на малкия злосторник.

" '840

Но когато въпросният човек се нуждае от най-качественото оръжие, понякога работата се запича. Имам предвид, че трябва да се обикаля и да се разпитва, а това често е уморително. И дори един истински мъж започва да се пита за какво му е дадена секретарка, ако не да сваля от раменете му подобни тежести.

" " " " А
/ " " " / " '3;0
/ " " " / " 590

27

Кабинетът на полковник Никълс притежава странното свойство да бъде едновременно огрян от слънцето и мрачен. Първото се дължи на южното изложение на стаята, а второто - на характера на човека, който я обитава през работно време. Полковникът създава впечатление за пълна обремененост с проблемите на света. Кажй му една добра вест и той ще ти отвърне с две лоши, от които ще ти се прииска да си теглиш куршума.

Един по-възрастен и доста патил колега разказваше как точно преди десет години нахлул с радостен вик в кабинета на Никълс (в онези мрачни времена на бушуващата тогава студена война нашият отдел не е познавал почивка в събота), за да донесе радостната вест - „Уимбълдън“ повели с 1:0 във финала за Купата срещу „Ливърпул“! По онова време червените от града на Бийтълс бяха голямото футболно страшилище на Острова и всички лондончани отдавна бяха отписали всякаква надежда техни съграждани да триумфират с Купата на Футболната асоциация.

- „Уимбълдън“ води, шефе! разкрещял се колегата ми, забравил в радостта си всякакви задръжки и правила за държане с по-висш чин.

О, това няма значение махнал отегчено с ръка Никълс. В крайна сметка ще бъдат смачкани.

И за известно време изглеждало, че е прав, защото „Ливърпул“ здравата притиснали момчетата от „Уимбълдън“.

" '770

28

Бях прекалено потресен от случилото се във и около кабинета на полковник Никълс, за да реагирам адекватно. Ето защо се заключих в кабинета си, наредих на моята любезна секретарка Лиза да ме снабди с голяма кана кафе и няколко сандвича и да не пуска никого. Особено наблегнах на вероятността малкият Тони да започне да се навърта и да души наоколо.

- Не разбирам защо му е да го прави? - изпадна в недоумение Лиза. - Говориш за него така, сякаш е руски шпионин!

- По-лош е от тях, мен слушай!

- Озадачаваш ме, Марк! Трябва да си помисля.

В много отношения тя приличаше на Поли, само дето беше с няколко години по-възрастна от нея и доста по-слаба. Притежаваше крайно консервативни възгледи, поради което двамата с нея рядко се оказвахме от една и съща страна на барикадата. Ето защо не счехот за разумно да я осветлявам за избухналия конфликт между мен и хлапето на шефа.

- Няма какво да мислиш! - кипнах аз. Замалко да добавя: „А и няма с какво да мислиш“, но се спрях навреме. Стигаше ми един заклет враг в отдела. - Представи си, че сме в бойна обстановка и трябва да изпълняваш безпрекословно заповедите на по-висшите чинове.

- Да, но той е само едно дете! - заинати се Лиза. - Да не говорим, че той е Детето На Големия Шеф!

- Представи си, че е руски шпионин.

- Да, ама не е.

- Да не мислиш, че щях да ти кажа, ако Тони беше руски шпионин? Не, напротив. Щях да проведя тайно разследване, да събера доказателства и едва тогава да разглася новината. Съгласна ли си с това?

- Сигурно си прав - рече неуверено Лиза.

- Ами тогава си представи, че случаят е точно такъв - сложих край на спора аз.

След това се затворих в кабинета си, отпуснах се тежко на удобния стол и се опитах да забравя за кошмарните мигове, които бях преживял. Определено не бях във форма и знаех, че всеки съвестен лекар би ми предписал едnodневна почивка. Малко кафе, малко сандвичи и по някой и друг поглед през прозореца на кабинета ми, откъдето се откриваше панорама, която отстъпваше по красота на тази от прозореца на полковник Никълс, но все пак съвсем не беше лоша — ето това е най-добрият начин един агент да си отпочине или релаксира, както е модерно да се казва сега.

" '860

29

Подозирам, че за мнозина от читателите ще прозвучи неестествено, може би също така противно и отблъскващо, ако призная, че в онзи миг единственото ми желание беше да извия врата на малкия злодей. Колкото и да пледирам в своя полза, те ще клатят глава и ще повтарят, че разликата в годините между двамата участници в случката би трябвало да ме озапти. Така де, малките калпазани винаги са склонни да измислят хитроумни закачки, които възрастните трябва да им прощават с усмивка.

Само че изпълнените с безмерно възмущение въпроси ме засипаха от всички страни: „Колко костюма още трябва да съсипе хлапакът, преди да получи един хубав урок? Колко иначе здрави като корабни въжета нерви трябва да похаби? Колко агенти трябва да бъдат преждевременно пенсионирани заради прекомерен стрес в службата?“ Сигурен съм, че всеки на мое място би изригнал в справедлив гняв: „Нито един! Обуздай чудовището! Дай му да разбере!“

Точно това щях да направя, стига да успеех да докопам невръстния негодяй, преди някой да ни е заварил, увлечени в игра на гоненица.

" '3370

30

Краят на работния ден винаги представлява истинско изпитание за мен. Освен ако не съм затрупан със задачи по някой случай, но това ми се случва рядко. Както вече имах случай да спомена, в нашия отдел не се преработваме.

Говоря за онези последни един-два часа, когато скуката толкова се съгъстява, че с нож да я режеш. Тогава минутите се нижат като часове и не след дълго аз започвам да додозирам, че часовникът ми е повреден. Решавам да го поставя под наблюдение и откривам, че съм прав 9 стрелките почти не помръдват.

Отскачам до кабинета на някой колега, да го наречем Джони, и той споделя, че таи същите подозрения спрямо своя часовник. После ние двамата отиваме в кабинета на други двама колеги 9 за удобство ще ги нарека Джим и Флинт (те са по-младши от нас и затова трябва да делят една стая), и излагаме доводите си.

Единият от новопосветените в мистерията, нека да е Джим, е затънал до гуша в работа и ни праща да вървим по дяволите, след което се втрещва в екрана на компютъра си и се опитва да забрави за нас. Но другият, Флинт, се присъединява към групата на хората, похарчили няколкостотин паунда за безбожно скъп часовник (ние от тайните служби не пестим пари, когато трябва да сме в крак с времето), който очевидно изостава с петдесет и девет минути на всеки час.

Тримата образуваме малък, но сплотен екип, който трябва да измисли как да се справи с възникналата ситуация.

- Да заведем дело срещу „Ролекс“! - предлага Джони, защото неговият часовник е произведен от тази фирма.

Аз обаче нося „Омега“, а фирмата на Флинт е „Ситизън“. За миг попадаме в задънена улица. Но британските тайни служби никога не са страдали от липса на находчиви идеи.

- Налице са всички признаци за зловещ заговор на производителите на скъпи часовници - решава Флинт.

Хвърляме един поглед към лявата китка на заетия Джим и подозренията ни като че ли се потвърждават - той носи „Тисо“, чиито стрелки (дори секундната!) също лаят като ранени костенурки.

Тогава в стаята влиза Лиза, която е претърсила целия етаж, за да ме открие. Забравила е да ми предаде, че по обед някаква „млада дама“ (после пак кажете, че не е прекалено консервативна) ме е търсила с предложение за среща през обедната ми почивка. Усилието на моята секретарка е напълно излишно в този късен час. Но тъй като тя така или иначе е попаднала в стаята, решаваме да изследваме и нейния часовник. Откриваме, че е електронен. Може да се купи от всяка евтина сергия за пет паун да, а някой закъсал наркоман би ви го предложил само за два. Но най-интересното в него е, че и той върви със същата нулева скорост като нашите бижута.

Лиза си тръгва, а ние започваме усилено да търсим други възможни обяснения.

- Дали не сме попаднали в дупка във времето? - подхвърлям аз и другите двама - става дума за Джони и Флинт - се съгласяват, че не бива да отричаме научнофантастичните теории, особено ако могат да ни предоставят логично обяснение.

У Джони назрява подозрението, че е твърде вероятно руснаците да са в дъното на цялата работа. Аз отдавам предпочитанията си на теорията, че някакви извънземни са решили да ни използват за опитни зайчета. Флинт клати безпомощно глава и се изказва скептично за всяка наша идея.

Внезапно Джим трясва с юмрук по бюрото си (не знам дали той е успял да забрави за нас, но ние определено сме забравили, че делим една стая с него), скача от стола и се втрещва кръвнишки в нас.

- Пет и половина! - изкрещява той. - Работното време току-що свърши, така че защо вие тримата просто не се разкарате оттук и не ме оставите да поработя на спокойствие!

Както може би подозирате, само това и чакаме. Черна дупка, експеримент на извънземни или нещо още по-загадъчно - каквото и да е, вече е минало в историята. Часовниците ни отново тръгват нормално (откривам, че моят дори започва да препуска, особено ако трябва да се преборя с няколко задръствания, за да хвана някой мач по „Скай спортс 1“ от седем).

Нещо подобно на описаното горе беше на път да се случи в края на онзи работен ден, когато аз се сдобих с водно пръскало. То си лежеше кротко на мястото и очакваше своя час. Скуката тъкмо беше започнала да се сгъстява и аз все по-често поглеждах часовника си с подозрение. Почти бях узрял за решението да го поставя под наблюдение, но точно в този миг...

" 5:0

31

Бързо разкъсах хартията и отвътре се показа черна картонена кутия, завързана с розова панделка. Ловко магнах панделката, отворих кутията и извадих отвътре... нова кутия.

Новата кутия беше синя на цвят, а панделката - жълта. Повторих същите операции и този път в ръцете ми остана червена кутия, завързана с бяла панделка. Започнах да подозирам, че някой е изкопирал идеята от матрьошките.

Сред колегите настана оживление. Една сплотена групичка от четирима млади агенти с подчертана страст към залаганията веднага започна да се забавлява с облози за цвета на следващата кутия. Тя се оказа бяла и видях как тримата загубили подадоха по една банкнота от десет паунда на позналия.

Без особен интерес към цялата история, аз дръпнах панделката и се приготвих да отворя бялата кутия. Не се съмнявах, че в нея се крие нова, по-малка кутия. Оказа се, че греша.

Юмрукът изскочи светкавично и преди да успея да реагирам, се заби в оцъклената ми от изненада физиономия. Аз изпуснах странната кутия и направих няколко крачки назад, а в залата настъпи неловко мълчание. После един до болка познат ми детски смях разцепи тишината.

" '3340

32

Думите на полковника ме удариха като мокър парцал. И вие бихте се почувствали така, ако в продължение на няколко дни сте потривали доволно ръце при мисълта за шур купон, а после отнякъде внезапно изскача юмрукът на свирепата съдба и всичко отива по дяволите.

„Тропикана“. Хрумна ми, че сигурно ѝ изглеждам неоправдано истеричен, но в момента нямах време да раздавам обяснения наляво и надясно.

- Значи война! - щастливо се захили Тони.

- Точно така!

- Пак си помисли!

- Ха!

Надявах се, че последното възклицание е достатъчно силно за край на диалога, но очевидно хлапакът мислеше другояче.

'3290

34

Да си призная, pistolетът дълго ми се струваше по-добър избор. Беше малък и лесно можеше да бъде скрит в кобура под мишницата. С това оръжие не бих се притеснявал да влизам в приемната на Никълс. Нямах да ме тормози мисълта, че отивам на закование. Представих си как би се изненадал Тони, когато внезапно извадя оръжието си и го изкъпя, преди да успее да мигне два пъти. Гледката ми достави неподправено удоволствие.

Обаче после съзрях и обратната страна на медала. Всеки път, когато навлезех по неволя във вража територия (така наричах приемната на полковника в случаите, когато не мислех за нея като за „бърлогата на звяра“), Тони можеше да ми организира засада. Бюрото на Поли например беше удобно скривалище, иззад което хлапакът можеше да ме обстрелва почти безнаказано. Не посмях да си представя какво би се случило, ако малкият злодей проявеше достатъчно съобразителност да се прикрие зад самата Поли и оттам да започне да ме обстрелва.

Плюсовете на автомата бяха очевидни - изхвърляше много по-мощна струя с един изстрел и разполагаше със значително по-голям резервоар. Вярно, нямаше как да го понеса из отдела; дори в британските тайни служби спазваме някакво приличие. Но в случай че врагът прояви тактическата грешка да навлезе в моя територия, щях да му подготвя такова удавяне, че дълго време да ме помни.

Колкото до посещенията си при Никълс, щях да се стремя да ги ограничавам до минимум. Така щях да убия с един куршум два заека - намалявах случаите, в които Тони може да ме докопа, и в същото време упражнявах натиск върху търпението на противника. Несъмнено малкият злодей щеше да се изкуши да предприеме атака срещу мен в най-скоро време. Ако не му се удадеше сгоден случай да спретне подла засада в приемната на татко си, навярно щеше да се подлъже да навлезе в моя територия и тогава огневата мощ на автомата щеше да си каже тежката дума.

Запиши кодова дума „автомат“!

" '480

35

Виж таблицата „КОДОВИ ДУМИ“!

Ако си записал „автомат“, ти нямаш право да откриеш огън по хлапето. Причината за това ограничение е много проста. Забрави ли, че големият воден автомат лежи в едно от чекмеджетата на бюрото ти? Не го носиш със себе си и

следователно не можеш да го използваш. Единственият изход е " " "

'339 и да вземеш друго решение.

Ако не си записал кодова дума „автомат“, ти си извадил късмет, защото водният пистолет е в кобура и тъкмо сега му е времето да изненадаш неприятно врага!

" '5; 0

36

След случката в кабинета на полковника войната между мен и Тони навлезе във фаза на затишие. Хлапето се появяваше много рядко в отдела и стоеше предимно в кабинета на Никълс, така че на практика беше невъзможно да влезем в схватка. Дните се нижеха, без нито една от страните да даде признак, че възнамерява да възобнови бойните действия.

Неусетно времето застудя, по улиците започнаха да се появяват възрастни чичковци, които убеждаваха минувачите, че са Дядо Коледа, а в отдела настана оживление, защото приближаваше Голямото коледно парти.

Сигурно нямате представа какво е коледно парти в службата, особено за сфера като шпионаж и контрашпионаж. Аз съм присъствал два пъти на такова събитие и смело мога да заявя, че това е мястото, където британският таен агент се развихря истински и проявява неподозирани способности. Мнозина мои колеги са готови да се закълнат, че преди петнайсетина години самият полковник Никълс - тогава само лейтенант и все още ерген - е върлувал на тогавашното парти, маскиран като Наполеон, размахващ по една бутилка от едноименния коняк в двете си ръце и проявяващ желание да разцелува всяка срещната колежка, без да прави разлика между госпожици и госпожи. Показателно е, че поведението му не е скандализирано никого. Нали коледните парти са именно за това! Поне веднъж в годината човек трябва да си отпусне душата и ние сме определили това да става на двадесет и трети декември.

Друга характерна особеност на коледното парти е размяната на подаръци. Всеки написва името си на едно картонче и го пуска в голяма кутия. Когато кутията се напълни, всички се изреждат отново, този път за да изтеглят по едно картонче с името на човека, на когото трябва да направят коледен подарък. В деня на празненството всички подаръци се слагат под голяма елха, а специално нает Дядо Коледа се заема с раздаването им.

Хитрот в случая е, че човек никога не знае от кого идва подаръкът, нито пък какъв е. На предишния шеф на нашия отдел веднъж му подарили огромен пакет и веднага започнали залагания дали това е хладилник, стереоуредба или пералня. Накрая всички загубили, защото от пакета излязла полугола красавица със заешка опашка, която започнала да раздава целувки на всички мъже в залата и значително повдигнала градус на настроението. По-късно се разбрало, че човекът изтеглил картончето със собственото си име и решил да си направи тази малка шега с колегите. Това повишило популярността му с няколко пункта и когато дошло време да се пенсионира, бил изпратен с почести и салюти.

В общи линии такова е настроението, което витае преди, около и на самото коледно парти и затова не е чудно, че всички го очаквахме с радостен трепет.

" '3380

Обикалянето по магазини е черна работа, която се стремя да избягвам винаги когато е възможно. Ето защо веднага избрах Лиза за свръхсекретната мисия по въоръжаването ми. Повиках я по вътрешния телефон и само след секунда тя се яви в кабинета ми, за да получи заповеди.

Самият вид на Лиза кара човека да му се отще да ѝ поверява мисии, които на пръв поглед и без допълнителна информация изглеждат налудничави. Тя прилича на вашата добра стара леля или баба, която вярва, че което е било добро по време на нейната младост, е добро и сега, докато всичко ново е само признак на упадък.

Лиза не е най-добрият избор за оръжеен снабдител. Честно казано, тя не попада и в първата стоица. Право куме, та в очи - тя е смъртна резерва!

Обясних ѝ какво очаквам да направи за мен и зачаках реакцията ѝ.

- Марк, ти наистина ли мислиш, че хлапето на Големия шеф е руски шпионин? - опули се насреща ми Лиза.

Каза го с тих, дискретен глас, сякаш за да ми внуши, че това ще си остане само между нас двамата. Преди много години горкият чичо Уили, който живееше в съседния апартамент, се побърка и тогава чух родителите ми да го успиват с такъв тон, докато чакаха санитарите.

- Не, Лиза - отвърнах аз, призовавайки на помощ цялото си търпение.

- Наскоро четох в едно списание, че руснаците се боят от водата - продължи да ми лази по нервите Лиза. - Да не би и ти да си попаднал на същата статия?

- Не, не съм.

- Хм, тогава наистина съм озадачена как ти е хрумнало.

Започваше да ми писва да се разправам с нея, действаше ми зле на нервите. Затова смених тактиката.

- Виж, Лиза, ще ми свършиш ли работата или да търся друг начин да се снабдя с тази играчка?

Поставен ребром, въпросът не търпеше увъртания. Лиза кимна смирено и малко по-късно напусна сградата на отдела, за да се потопи за час-два в света на детските играчки.

"3" " #
" " " 'ž ðA
/ / " '3240
/ / " '32;0

Точно в мига, когато щях да поставя часовника си под наблюдение, в кабинета ми влезе Лиза. Обикновено в късните часове на деня тя се сеща, че е забравила да ми предаде някое съобщение, дошло по обед. Но този път не беше така.

- Поли се обади току-що - каза Лиза. - Полковник Никълс те вика спешно.

Както сами разбирате, тази новина не беше посрещната с фойерверки от моя страна. Не копнеех да се завърна в бърлогата на звяра толкова скоро. Но нямах избор.

" '3270

39

Очевидно бе, че Тони се чувства сигурен зад бюрото на баща си. По някакви непонятни за мен причини малкият злодей си мислеше, че се намира в безопасност, когато между нас съществува преграда. Моментът за реванш бе назрял!

- Защо си мислиш, че трябва да те гоня? - попитах аз.

Опитах се да вложа във въпроса язвителни нотки и донякъде успех. Макар че не е много лесно да демонстрираш самочувствие, когато си мокър до кости.

- Не си ли ядосан, задето те изкъпах? - озадачи се хлапето. - Беше много смешно, когато канчето те дрънна по главата!

Споменът явно бе наистина завладяващ, защото недораслякът избухна в смях. Постепенно обаче се успокои и съмнението отново го загложди.

- Значи няма да ме гониш? - попита той.

- Откъде ти хрумна?

- Много е просто. Трябва само да се затичаш, да заобиколиш бюрото на татко и да протегнеш ръка. После можеш да ме натупаш здравата.

Признавам, че същият план би се оформил в главата ми, ако не разполагах с водния пистолет. Но беше повече от странно да го чуя от устата на Тони. Замириса ми на нова клопка и любопитството ме накара да отложа за малко разстрела. Само колкото да открия какво бе замислил врагът.

" '3350

40

Миг преди да блъсна вратата с цялата си тежест, натиснах спирачки. Има много начини да си навлечеш гнева на полковника и един от най-сигурните е да връхлетиш в кабинета му като стадо галопиращи бизони. Дори страхът да не бъде нападнат в гръб не можеше да ме подтикне към подобна постъпка.

Почуках тактично. Не толкова дискретно, че да не бъде чуто, но и не така силно, че да прозвучи настойчиво. Когато навлизаш в територия на по-висш чин, е задължително да демонстрираш цялото си уважение към домакина.

- Влез! - долетя отвътре гласът на Никълс.

Стори ми се, че идва някак изпод земята. Сякаш тъкмо се бе навел зад бюрото си, за да вдигне нещо. Нямах време да разсъждавам върху интересния звуков ефект, защото Никълс се дразнеше от излишното суетене. Беше казал да вляза и от мен се очакваше да пристъпя незабавно към изпълнение на заповедта.

Натиснах дръжката и направих крачка напред. В следващия момент върху мен се изсипа обилно количество вода и аз изпитах чувството, че се намирам точно под Ниагарския водопад. А като за капак нещо метално и ръбесто ме тресна по главата и за миг ми причерня пред очите.

" '3360

41

За свободен млад мъж като мен (Лиза и Поли биха използвали израза „необвързан“) Коледа е подходящ повод да се събереш със също така свободни, имам предвид неомъжени, приятели и да се повеселиш до зори, както си му е редът. И тъй като паузата между Коледа и Нова година е твърде кратка, няма нищо по-логично от това човек да купонясва непрекъснато между тези два празника просто

за да не изгуби форма. Лично аз винаги съм приемал тази теория за вярна и мога откровено да заявя, че на никоя Нова година не съм оклюмвал преди пет-шест часа, а това говори достатъчно.

След служебното коледно парти аз навлязох в учестения цикъл веселба-сън-свестяване и тъкмо бях постигнал що-годе добра форма, когато една сутрин на входната врата се позвъни толкова рано (още нямаше десет!) и толкова настойчиво (сякаш някой се бе облегал на звънеца и бе заспал там), че нямаше как да не се събудя с главоболие и лошо настроение. Отвън ме чакаше човек от отдела, който бе изпратен да ме отведе спешно при Никълс.

- Защо, по дяволите, си изключил телефона си? - започна да крещи полковникът, когато се появих в кабинета му.

- За да предотвратя вероятността някой ранобуден приятел да ми звънне към осем и половина и да ме пита как съм, при положение че съм се прибрал вкъщи едва в седем и съм навлязъл в първата, най-крехка фаза на съня - обясних подробно аз.

- Ти да не си вампир, че сновеш по нощите? - продължи атаката си Никълс, без да обръща внимание на моите думи. - Нормалният човек си ляга не по-късно от дванайсет.

На езика ми беше да му кажа, че явно не си спомня какво е правил, когато е бил млад, а ако не го е правил, толкова по-зле за него. Обаче човек не бива да говори такива неща на началниците си дори когато е в най-тежката фаза на махмурлука.

- Когато на другия ден съм на работа, сър, аз също се придържам към такъв режим. Но когато предстоят празници и човек има възможност да си отспи...

- Е, точно тук грешиш! - прекъсна ме злорадо Никълс.

- Защото за някои хора празниците свършиха, Маркони! Имам една неотложна мисия, която е само за теб!

" 540

42

Очевидно Тони се надяваше да го подгоня. Бях виждал как маймуните в зоологическата градина се зверят на посетителите, за да си изпросят някой сладкиш. На тяхно място хлапакът щеше да спечели цяла сладкарница, а опашката пред клетката му никога нямаше да става по-къса от сто крачки.

Въпреки невероятните усилия на малкия разбойник, аз не помръдвах от мястото си. Дори направих няколко крачки назад и се облегнах на вратата на кабинета.

- Хей, какво ти става? - попита разтревожено Тони.

- Мокро ми е.

- Нали знаеш кой е виновен за това?

Стоически понесох поредния опит да бъда въввлечен в игра на гоненица. Не че имах нещо против да хвърля един хубав бой на хлапето, но мисълта, че Никълс може да се върне всеки момент и да ме завари как налагам любимото му синче, ме караше да бъда по-твърд от скала в намерението си да не предприемам военни действия.

- Знам - отвърнах аз.

- Не смяташ ли да направиш нещо, за да си го върнеш?

- Смятам.

- Тогава защо не ме гониш?

- А защо трябва да те гоня?
- За да ме хванеш, разбира се!
- Ами че аз съм те хванал!
- Не, не си! Ако ме беше хванал, досега да си ме натупал!
- Има кой да те натупа.

Едно нещо не може да му се отрече на малкия негодник — мозъкът му щрака на бързи обороти. Веднага схвана тънкия намек.

- О, не! - простена той. - Не можеш да го направиш!
- Смятам да ти докажа обратното! - затапах го аз и в този момент някой понечи да отвори вратата.

" 33:0

43

Бързо разкъсах хартията и отвътре се показа черна картонена кутия, завързана с розова панделка. Ловко магнах панделката, отворих кутията и извадих отвътре... нова кутия.

Новата кутия беше синя на цвят, а панделката — жълта. Повторих същите операции и този път в ръцете ми остана червена кутия, завързана с бяла панделка. Започнах да подозирам, че някой е изкопирал идеята от матрьошките.

Сред колегите настана оживление. Една сплотена групичка от четирима млади агенти с подчертана страст към залаганията веднага започна да се забавлява с облози за цвета на следващата кутия. Тя се оказа бяла и видях как тримата загубили подадоха по една банкнота от десет паунда на позналия.

След като извадих една от друга още три кутии, най-сетне стигнах до истинския подарък, а той се оказа маскирана като уокмен водна пръскалка, чиито слушалки можеха да пръскаат вода настрани, ако се натиснеше бутонът „play“. На дъното на кутията открих визитната картичка на полковник Никълс. Върху гърба ѝ Тони бе написал с детския си разкривен почерк: „На агент Макарони, най-долната порта на света, все пак с най-добри пожелания!“

" '3280

44

Поли седеше безмълвна. Последните разкрития на малкото дяволче я поставяха в много неприятно положение.

- Яде ги скришом, когато си мисли, че не гледам към нея! - каза Тони. - Обаче аз ги подуших!

Изтезанието върху Поли можеше да продължи още много, но в този момент по вътрешния телефон прогърмя гласът на Никълс:

- Поли, я виж къде се мотае онзи млад нехранимайко Маркони! Трябваше да е при мен преди пет минути.

Секретарката бързо се овладя:

- Той е тук, шефе! Тъкмо влиза.
- Отлично, прати ми го веднага!

Почти тичешком се отправих към вратата на кабинета на полковника, последван от ехидното подмятане на хлапето:

- Дано ти хареса изненадата в кабинета на татко, Макарони!

Нямах никакво време да размишлявам върху тази зле прикрита заплаха. Предположих, че хлапето просто си дрънка. И, разбира се, сгреших!

"3" " #
" " "§ ò#
" "490

45

Газовете се появяват в най-различни моменти. Човек лесно може да ги предвиди, след като е преял с боб. Нерядко лещата и други подобни варива също проявяват чудновата способност да ги призовават от мрачния свят на неприятните преживявания. Но понякога злото ни сполетява съвсем изневиделица.

Веднъж дошли, тези газове нямат никакво намерение да се задържат. Нещо повече! Те, така да се каже, искат да си тръгнат от нас с шумни фанфари. Фанфарите пък, няма защо да се лъжем, привличат нежелано внимание и изведнъж се оказваме приковани от неприязнените погледи на околните. Призовавайки на помощ цялата си смелост, нека погледнем истината в очите - често прощалната церемония е придружена и от специален обонятелен ефект, който без излишни увъртания бихме могли да наречем „задушлива смрад“. Въобще - гадна история!

Но аз се увличам. За стомашните газове може да се напише цяла книга и аз не се съмнявам, че някой професор по медицина вече е успял да запълни тази празнина в библиотеката на човешкото познание. Най-вероятно след него друг професор, този път специалист в областта на психологията, се е постарал да изследва и опише в обемист труд ефекта от прощалната церемония върху човека, който има проблеми със стомаха, както и върху хората, които се намират около него. Моята цел е по-скромна, затова ще прекъсна разсъжденията си върху газовете.

" "740

46

Ходжата в селото на Настрадаин Ходжа се разболял и за няколко дни трябвало нашият герой да произнася проповед пред вярващите. А пък на него никак не му се искало да се занимава с тая работа. Затова решил да изхитри мюсюлманите.

- О, вярващи, знаете ли за какво ще ви говоря? - попитал той, когато за пръв път се изправил пред събралото се множество.

- Не, не - завикали в хор мюсюлманите.

- Щом не знаете, няма какво да ви приказвам - рекъл Настрадаин Ходжа и се прибрал в джамията.

На следващия ден той пак попитал:

- О, вярващи, знаете ли за какво ще ви говоря?

- Да, да - отвърнали този път мюсюлманите.

- Ами щом знаете, няма какво да ви приказвам - рекъл Настрадаин Ходжа и се прибрал в джамията.

На третия ден Настрадаин Ходжа пак задал същия въпрос, но мюсюлманите също не пасели трева.

- Да, да - завикали едните.

- Не, не - отвърнали другите.

- Ами добре - рекъл Настрадаин Ходжа. - Нека тогава тези, които знаят, да разкажат на онези, които не знаят.

Причината да разкажа този виц бе, че и аз като Настрадаин Ходжа се изхитрих да не опиша какво чувство ме обхвана, когато разбрах, че двамата с Никълс сме изпаднали във взаимна заблуда.

" '730

47

Нямах представа как ще погледне полковникът на един „анонимен“ донос, написан с разкривения детски почерк на Тони. Ако уличаващият документ бе насочен срещу някой друг, бих се позабавлявал с идеята да организирам залаганя в отдела „за“ и „против“ вероятността Никълс да обърне сериозно внимание на доноса. Но когато ставаше въпрос за моята собствена кожа, не можех да рискувам. От ясно по-ясно бе, че трябва да направя нещо, за да отклоня хлапето от пагубното му намерение да твори в проза клевети (макар и отговарящи на истината) по мой адрес.

- Това е по-долно и от портенето - уверих го аз.

- Писането на анонимни доноси е подло и непочтено занимание - потвърди Поли. - То е нещо като портене при възрастните хора.

Погледнах я с благодарност.

" '760

48

Идеята да разобличи Тони и да го предоставя на бащиното правосъдие не изглеждаше никак примамлива. Всеизвестна беше сляпата обич на Никълс към малкия пакостник. Той по-скоро щеше да се възхити на изобретателната мисъл на своето отроче, отколкото да възстанови дисциплината с желязна ръка.

Не, трябваше да измисля нещо друго, и то бързо! Погледът ми се плъзна по гладкия паркет и спря на гумираните тапи върху краката на стола. Може би...

Идеята беше дръзка, но при успех ми даваше възможност да предоставя достоверно обяснение на мистерията. А когато стане дума за равностойни вероятности, Марк Маркони не е човекът, който ще се откаже да заложим на „всичко или нищо“!

" '870

49

- Казвам се Маркони, полковник Никълс - учтиво, но твърдо подчертах аз.

- А, вярно - махна небрежно с ръка полковникът. - Прощавай, заради Тони е. Той обича да си играе с имената на агентите и ги повтаря непрекъснато. Някак си ми е влязло в главата. Ама трябва да признаеш, че името ти направо плаче за такава грешка. Ако бях на мястото на майка ти, доста щях да си помисля, преди да ти лепна такава име. Един вид кръст за цял живот, нали ме разбираш?

- Боя се, че заслугата е на баща ми, сър - стегнах се аз. - Неговият баща е бил италианец. Произхожда от дивен и горд сицилиански род. Пререкания с мафията са го принудили да напусне родината.

До този момент Никълс говореше с мен, без да вдига поглед от бюрото си, задълбочен в някаква папка. При споменаването на мафията той ме изгледа и по лицето му се изписа недоумение.

- Какво е станало с косата ти, момко? Това вече беше удар под кръста.

" '790

50

Ситуацията изискваше незабавни действия от моя страна.

- Ти не си порта!

- Не съм ли? - усъмни се в собствената си почтеност Тони.

- Спомни си на какви отрепки викат „порта“!

- Вярно, Макарони, не съм порта. Обаче не съм и глупак. Чувал съм много пъти баща ми да казва, че всяка грешка се заплаща.

Олекна ми, когато чух това делово предложение. Извадих една банкнота от десет паунда и я подадох на Тони.

- Прибави още една, за да сме доволни и двамата - рече малкият обирджия.

Нямаше какво да се прави, разделих се с още един малък портрет на любимата кралица с номинална стойност десет паунда.

- Bravo на теб, Макарони! - рече хлапето. - Да знаеш, че много се радвам, дето ти си първият посетител на татко за тази сутрин.

" " A

/ " " " " " " " " " " /

'50

/ " " " " / " '360

51

Ситуацията се нуждаеше от светкавично преосмисляне. Реакцията на Никълс недвусмислено подсказваше, че едва ли той е източник на онова „пррррр-ъц!“, което взриви обстановката. Човек трудно би се вживял толкова само за да прикрие едно невинно провинение.

Имаше и още нещо. В първия момент ми се беше сторило, че звукът идва изпод мен. Но тъй като бях сигурен, че нямам излишни газове, които копнеят да се сбoguваме с фанфари, не продължих изследванията си в тази посока.

Налагаше се да призная, че съм допуснал грешка. Това, че звукът е дошъл изпод мен, не означаваше непременно, че е дошъл от мен! Плъзнах ръка под задните си части и открих, че съм седнал върху нещо, което поразително напомняше „пърдяща възглавничка“.

"3" " #

" '830

52

Ще ви помоля да си припомните, че двамата с полковник Никълс се намирахме в небрано лозе заради онова издайническо „Пррррр-ъц!“, което се разнесе веднага щом се отпуснах върху стола си. И единствено услужливата ми природа стана причина да предложи на полковника изпитано лекарство, което да го освободи от проблема с нежеланите стомашни газове.

- Моля? - рече Никълс, с което потвърди смътното ми подозрение, че вниманието му е привлечено в извънредна степен от папката под носа му.

С известна доза недоумение повторих предложението си да му препоръчам лек за неговата болка. Не твърдя, че съм център на вселената, но все пак елементарната учтивост изисква да се изслушваме. В противен случай защо изобщо да си говорим?

Озадаченият му поглед ме фиксира в продължение на няколко секунди. Нямах представа по каква причина, но, изглежда, полковникът бе силно изненадан от моето предложение.

- То подръка ли ти е сега? - попита той. - Имам предвид лекарството.

Със съжаление трябваше да призная, че нямам навика да го нося в джоба на самото си.

- В кабинета ти? - предположи Никълс.

Наложи се да го разочаровам за втори път.

- Тогава няма смисъл да го обсъждаме повече, Маркони. Постарай се да се съдържаш, доколкото ти е възможно, а аз ще опитам да посъкратя нашата среща. После може веднага да изтичаш до най-близката аптека и да се снабдиш с лекарството.

" '780

53

Краят на мача приближавал. Отбраната на „Уимбълдън“ се огъвала и пропуквала, но в този ден боговете били на страната на лондончани и топката все не спирала в мрежата им. И тъкмо когато спечелването на Купата изглеждало само въпрос на време, съдията дал дузпа за „Ливърпул“.

- Казах ти - въздъхнал тежко полковникът. - Започна се!

Противно на очакванията, голямата звезда на „Ливърпул“ Джон Олдридж пропуснал от бялата точка и Лудата банда, както наричат момчетата от „Уимбълдън“ в средите на познавачите на футбола, спечелила Купата на Футболната асоциация.

- Купата идва в Лондон! - радвали се всички лондончани, които обичат футбола.

- Натрихме носовете на онези селяндури от Мърси!

Имало и един жител на мегаполиса, който не споделял чувствата на околните. Разбира се, това бил полковник Никълс. Тъжен и угрижен, той клател скептично глава и пророчески размахвал пръст към всеки срещнат:

- Догодина жените в Лондон ще носят черно след всяко гостуване на „Ливърпул“ в столицата! Помнете ми думата, не трябваше да ги бием.

И когато на следващата година до финала достигнали двата отбора от града на река Мърси - „Ливърпул“ и „Евертън“, Никълс мрачно заявил:

- Казах ли ви, тази година дори не ни допуснаха до финала! Онези глупаци от „Уимбълдън“ само раздразниха лъва!

В същата тази хиляда деветстотин осемдесет и девета година „Арсенал“ спечелиха последния си мач от първенството като гости на „Ливърпул“ и станаха шампиони на Англия, връщайки титлата в Лондон след дългогодишно отсъствие. Човек би си помислил, че полковникът ще се зарадва поне този път. Уви!

- Винаги съм смятал, че Купата е единственият наистина ценен трофей - заявил Никълс в отчаян опит да пресече ентузиазма на лондонските футболни запаянковци. - Преценете сами, винаги я връчва човек от кралското семейство!

" '7; 0

54

Добрата стара Поли искаше да помогне, но вместо това си навлече гнева на малкия непрокопсаник. Нерядко се получава така - измъкваш някого от блатото, приемаш с подобаваща скромност благодарностите му, после си стисвате ръцете и тъкмо когато го изгубиш зад хоризонта, разбираш, че си се накиснал на негово място.

- Ти да мълчиш! - кресна Тони. - Иначе ще разкажа на всички за шоколадовите пасти, дето ги криеш в най-горното чекмедже!

Хвърлих бърз поглед на Поли и по реакцията ѝ се уверих, че хлапето е право за местоположението на хранителните ѝ запаси.

Атаката срещу Поли можеше да продължи с непредвидими последствия, ако точно в този момент по вътрешния телефон не бе прогърмал гласът на Никълс:

- Поли, я виж къде се мотае онзи млад нехранимайко Маркони! Трябваше да е при мен преди пет минути.

Секретарката бързо се овладя:

- Той е тук, шефе! Тъкмо влиза.

- Отлично, прати ми го веднага!

Почти тичешком се отправих към вратата на кабинета на полковника, последван от ехидното подмятане на хлапето:

- Дано ти хареса изненадата в кабинета на татко, Макарони!

Нямах никакво време да размишлявам върху тази зле прикрита заплаха. Предположих, че хлапето просто си дрънка. И, разбира се, сгрехих!

" '490

55

Сграбчих „пърдящата възглавничка“ и тържествуващо я размахих над главата си.

- Това е!

- Моля?

- Това нещо издаде онзи звук!

- Кой звук?

За миг се озадачих. Нима Никълс наистина не можеше да си спомни откъде започна цялото недоразумение? Но веднага се досетих, че той продължава да гледа на мен като на безнадеждно побъркан тип.

- Чуйте сега, сър! - казах аз и притиснах изпълнилата се с въздух възглавничка между дланите си. - Пррррр-ъц!

Посветих накратко полковника в тънкостите на „пърдящите възглавнички“ и с облекчение видях как той се изпълва с разбиране.

- По всяка вероятност малкият Тони се е опитал да се пошегува, сър — подхвърлих аз с надеждата да подлея вода на недорасляка.

- Ах, да, Тони! - разля се в щастлива усмивка лицето на полковника. — Много е умен, нали? Какви хитрини използва, а е само на десет! Е, Маркони, сега мистерията бе разбулена и настъпва време да се захванем за истинската работа.

Няма да крия, че останах малко разочарован от начина, по който той прие цялата история. Би могъл поне да спомене, че между него и малкия злосторник ще се проведе сериозен разговор. Все пак това бяха британските тайни служби, а не някаква проклета детска градина!

" " § õ#
" '330

56

Разбира се, един честолюбив и не толкова схватлив мъж на мое място би възразил. Приема се, че е под достойнството на един агент от спецслужбите да се принизява до нивото на обикновено момче за поръчки, пък било то и заради своя пряк началник. За тези работи на началниците са им дадени секретарки.

Но, от друга страна, полковник Никълс несъмнено изпитваше силни смущения относно газовете си и не желаше проблемът му да се разчуе из отдела. Многобройните достойнства на Поли като секретарка не подлежаха на съмнение, ала тя едва ли би се съдржала да не издрънка за пикантната покупка на някоя своя скучаеща колежка, а това - предполагам, че на всички е ясно - щеше да доведе до бързото разпространяване на информацията далеч извън рамките на отдела.

- Няма проблем, сър - успокоих го с разбиране аз. - Веднага щом приключим работата, ще изтичам до аптеката да ви донеса лекарството. Бъдете спокоен, скоро мъките ви ще свършат.

В този миг Никълс се оцъкли срещу мен, сякаш бях главен клоун в пътуващ цигански цирк, който току-що е изпълнил коронния си номер.

- И защо, по дяволите, си мислиш, че ми е необходимо лекарство срещу газове? - повиши сърдито глас полковникът.

- Ами, сър, нали казахте, че имате проблеми със стомаха?

Можех да подхвърля небрежно, че и онзи издайнически звук потвърждава моята версия, но не посмях да бъда толкова директен. Тънкият намек щеше да свърши повече работа в случая от безжалостното излагане на всички улики.

- Маркони, ти като че ли не си с всичкия си! - изуми се той. - След като доста шумно се освободи от своите газове, аз се принудих от учтивост да те попитам дали имаш сериозни проблеми със стомаха. Как, да го вземат мътните, ти хрумна, че аз трябва да изпия лекарството? Да не би да си мислиш, че сме нещо като скачени съдове?

Бях попаднал в неловка ситуация и усещах нещо, което изпитвам затруднение да опиша. Който е усещал нещо подобно, ще ме разбере веднага. Останалите ще останат в неведение дори и след като изпиша стотици страници с подробни обяснения. Цялата тази работа ми напомни за един братат виц, който държа да вмъкна в разказа си.

" '680

- Искрено се надявам, че просто си забравил да я срещеш тази сутрин - продължи Никълс.

- Това е последният вик на младежката мода, сър - обясних авторитетно аз. - Вече получих няколко поздравления от колегите.

- Безспорно от онези, които искат да се издигнат, след като бъдеш изхвърлен от отдела за неприличен външен вид. За щастие аз не съм консервативен. В крайна сметка ти ще се измъчващ всеки път, когато срещнеш отражението си в огледалото.

- Полковникът отново сведе поглед към папката и въздъхна. - Между другото няма защо да стоиш прав.

Единственият свободен стол в кабинета се намираше зад мен, прилепен до стената. Отпуснах се бавно на него и за миг почувствах, че кожата възглавница под мен сякаш пропада. Още не бях докоснал с гърба си облегалката, когато из стаята се разнесе следният неприятен звук:

- Пррррррр-ъц!

Звукът не оставяше място за съмнение. Не можеше да се сбърка със скърцането на панти например. Инстинктивно сбърчих нос, за да се предпазя от първата вълна на неприятната миризма. Прободе ме смътно подозрение - не можех да бъда сто процента сигурен, но като че ли звукът дойде някъде изпод мен.

Полковникът рязко вдигна глава и ме изгледа.

- О, проблеми със стомаха - заяви той.

" # " " " " А
/ " " " " " " " " " " / " "60
/ " " " " " " " " " " " " /
" "320
/ " / " "450

Поли седеше безмълвна. Последните разкрития на малкото дяволче я поставяха в много неприятно положение.

- Яде ги скришом, когато си мисли, че не гледам към нея! - каза Тони. - Обаче аз ги подуших!

Атаката срещу Поли можеше да продължи с непредвидими последствия, ако точно в този момент по вътрешния телефон не бе прогърмял гласът на Никълс:

- Поли, я виж къде се мотае онзи млад нехранимайко Маркони! Трябваше да е при мен преди пет минути.

Секретарката бързо се овладя:

- Той е тук, шефе! Тъкмо влиза.

- Отлично, прати ми го веднага!

Почти тичешком се отправих към вратата на кабинета на полковника, последван от ехидното подмятане на хлапето:

- Дано ти хареса изненадата в кабинета на татко, Макарони!

Нямах никакво време да размишлявам върху тази зле прикрита заплаха. Предположих, че хлапето просто си дрънка. И, разбира се, сгрехих!

" " "§ δ#
" "490

59

Такъв човек е полковник Никълс и по-добър едва ли ще стане. Не казвам, че му остава малко да живее, нито пък се съмнявам в движещите сили на еволюцията. Но като се има предвид, че на маймуната са й трябвали няколко милиона години, за да се превърне в човек, то редно е да се предположи, че на полковника ще му трябват два пъти по толкова години, за да започне да приема нещата откъм хубавата им страна.

Както твърдят всички уважаващи себе си психоаналитици, лошото настроение е заразно. Тази страховита теория се потвърждава на практика от факта, че на човек му стига рано сутрин да обмени две приказки с полковника, за да се вкисне чак докато дойде време за лягане. Ето защо всеки път пристъпвах в кабинета на Никълс с желанието да съкратя престоя си до минимум, а после бързо да си плюя на петите.

" '380

60

Полковникът, изглежда, разбра, че точно този ден не е подходящ да мери сили с мен в красноречие. Една от предпоставките човек да се издигне във военната йерархия е да се научи кога трябва да атакува и кога е по-разумно да се оттегли, за да съхрани силите си за по-удобен момент.

- Е, добре - примири се той. - В крайна сметка никой не е казал, че ти си идеалният агент.

Обидна забележка, не ще и дума. Ала Марк Маркони не е от хората, които ще тръгнат да се заяждат на дребно. Когато спечелиш войната, можеш да си позволиш да загубиш някоя и друга незначителна битка, за да не оставиш победения враг с празни ръце.

В този миг в кабинета на Никълс влезе Тони.

" '470

61

Не знам дали ви е известен артикултът с твърде показателното име „пърдяща възглавничка“, който може да се закупи от всеки уважаващ себе си магазин за играчки. При това цената му никак не е висока, така че отпада още една бариера пред малките злосторници. Почти безпроблемно те могат да се сдобият с отлично средство за тормоз на възрастните и почтени хора. Не му е тук времето и мястото, но може сериозно да се поразсъждава дали производителите и разпространителите на подобни психо оръжия не подлежат на съдебно преследване.

На пръв поглед „пърдящата възглавничка“ изглежда като истинска. Само че не е! Притисната по какъвто и да е начин, тя издава неприятен звук, който убеждава околните, че не можеш да контролираш стомашните газове. Единствената милост на производителя се заключава във факта, че възглавничката не може да изпуска и съответния мирис, така че пострадалият бързо може да възстанови репутацията си на човек, който умее да държи изкъсо своя стомах.

Зловещият замисъл на врага изведнъж се разкри пред очите ми. Споменът за злорадата физиономия на Тони и последните му думи, преди да влезе в кабинета на полковника, изплува с подробности. Нямаше място за съмнение - бях попаднал в капана на малкия злосторник.

“ ” “ #
/ “ ” “ / “ ’6:0
/ “ ” “ ” / “ ’920

62

Идеята да разоблича Тони и да го предоставя на бащиното правосъдие не изглеждаше никак примамлива. Всеизвестна беше сляпата обич на Никълс към малкия пакостник. Той по-скоро щеше да се възхити на изобретателната мисъл на своето отроче, отколкото да възстанови дисциплината с желязна ръка. Не бих се учудил дори, ако намереше в себе си достатъчно наглост, за да ме упрекне в прекалена сериозност. Или пък в доносничество!

Бях чел някъде, че бащината любов не познава граници и не изпитвах особено желание да правя безумен опит да опровергам това твърдение. Далеч по-разумно ми се стори да поема цялата вина и да оставя случая да отшуми. При необщителността на Никълс имаше деветдесет и девет процентова вероятност никои в отдела да не разбере за „провинението“ ми.

- Извинете, сър! - смутено казах аз.

Надявах се с това въпросът да приключи, но горчиво се лъжех.

“ ’8:0

63

При друг случай не бих се поколебал да изхвърля цялата пица в боклука. Но човек не постъпва така, когато е измъчван от зверски глад. Все едно да подминеш някой оазис само защото ти се струва, че водата в него е малко мръсна.

При друг случай можех да се вбеся дотолкова, че да открия виновника за лютивия вкус и да го накарам да погълне гарнираната с мексикански люти чушлета „Тропикана“. Но естествено това беше неприложимо спрямо Тони. Представях си как щеше да реагира Никълс, ако хлапето нахълташе в кабинета му с диви крясъци и полуизгорени вътрешности (тези чушлета не си поплуват).

При друг случай...

Можех да измисля десетки варианти, но случаят беше такъв, какъвто го описвам, и време за губене нямаше. Ето защо просто отстраних плодовете, оголих тестената подложка на пицата и предпазливо започнах да засищам глада си с нея.

“ ’;20

64

Денят отмина без повече инциденти. Прекарах спокойна вечер, която възвърна силите ми, а на сутринта отново бях в кабинета си, но този път - готов за действие. Направо кипях от енергия, която щеше да бъде изразходвана, за да натикам малкия разбойник в миша дупка.

Който е предупреден, е и въоръжен, както се казва в една стара поговорка. Що се отнася до първото, вече знаех, че Тони разполага с един доста мощен воден пистолет и няма да се поколебае да го използва, ако му падна на мушката. Оставаше да се въоръжа.

Производителите на детски играчки в наши дни доста са му отпуснали края и живо доказателство за това са всички закупени от тях за жълти стотинки хитрини, с

които Тони не преставаше да ме тормози. Но аз много добре осъзнавах, че няма какво да се направи - бизнесът си е бизнес. Щом хлапетата искат смъртоносни играчки, капиталистите са длъжни да им ги доставят. Живеем в свят, където човек за човека е вълк и това несъмнено проваля всеки опит за създаване на единен фронт сред възрастните, за да се даде стабилен отпор на детските шуротии.

Всички размишления дотук подсказваха само едно - трябваше в най-скоро време да се въоръжа. Бих могъл да избира компактния воден пистолет, с което силите се изравняваха, или да се спра на някой автомат, който изхвърля много повече вода с един изстрел, а освен това има и значително по-голям резервоар, но е неудобен за носене.

“ ” ” ” A
/ ” ” / ” 3:0
/ / ” '560

65

В такива моменти човек разбира какво са изпитвали пионерите в науката. Може да си постигнал множество положителни резултати в лабораторни условия. Но когато дойде време да демонстрираш откритието си пред широката публика, страхът от провал засяда в гърлото. Настъпва мигът да се разделят момченцата от мъжете! Искане нещо много повече от увереност в собствените сили, за да пристъпиш към действие, очаквайки да бъдеш разпънат на кръст от присмеха на околните в случай на някакъв гаф.

Мечка страх, мен не страх, казах си. Притиснах се към стола, хванах се здраво за него и се преместих рязко напред. Звукът, който се разнесе из стаята, бе:

- Кррррр-ъц!

- Маркони? - повдигна учудено вежди Никълс. - Нима отново? Толкова скоро?

- Столтът, сър! - зарадван и облекчен обясних аз. - Когато съм се отпуснал върху него, неволно съм го преместил по паркета и от триенето между гумата и дървото...

Той бързо схвана какво се опитвам да му кажа.

- Хм, да - рече полковникът. - Е, Маркони, след като мистерията бе разбулена, настъпва време да се захванем за истинската работа.

Нямах никакво намерение да му противореча. Позволих си скришом да извадя малко джобно ножче и незабелязано от Никълс да нанеса непоправими поражения на „пърдящата възглавничка“. По този начин не само взех частичен реванш от хлапака, но и вероятно спасих мнозина негови бъдещи жертви от унижение.

” '330

66

- Нали не пречиш на Поли, синко? - попита Никълс.

- Само си рисувам.

- Ще ми направиш една услуга?

- Разбира се, татко!

- Добро момче!

Можех да обясня на Никълс, че дълбоко се заблуждава относно истинския облик на своя наследник, но не вярвах, че ще ме послуша. Затова останах безмълвен, докато траеше поредната лигава размяна на нежности между баща и син.

- Какво да бъде, Макарони? - попита Никълс.

- Маркони, сър.

- Маркони? Това яде ли се или се пие?

Тони се заля от смях.

- Ти каза „Макарони“, татко! Виждаш ли колко е лесно да сбъркаш?

Едва тогава полковникът разбра, че не съм дал поръчка за обяд, а просто съм го поправил за фамилията си.

- Наистина не виждам защо трябва да си толкова дребнав - направи ми забележка той. - И то точно когато сме претрупани с работа!

Изглежда, у него започваше да се оформя мнението, че ще е голямо облекчение за всички в отдела, ако просто си сменя фамилията. Започнех ли да споря с него, щях да заприличам на оня образ Дон Кихот, който веднъж повел битка на живот и смърт с група вятърни мелници. И си изпатил тежко, разбира се.

- Една пица, сър - предадох се аз. - „Тропикана“, ако е възможно.

Полковникът заръча на малкия негодяй да предаде молбата ми за пица на Поли. Хлапето заяви, че с удоволствие ще направи това за мен. Неприятно предчувствие ме прободеше при изричането на тази явна лъжа, но какво можех да направя? Понякога човек е господар на своята съдба, а понякога не е. Този случай беше от вторите.

" '340

67

Налага се да наруша за малко хронологията на разказа (сиреч да ви пренеса за миг в бъдещето), за да разкрия мистерията на мексиканските люти чушки. Всяка уважавана пицария, изпълняваща поръчки на адрес, предлага освен стандартното меню, и специална възможност клиентът сам да избере съставките на своята пица. За подлец като Тони е било невероятно изкушение да ми погоди мръсен номер и той не е пропуснал да се възползва от моментната ми разсеяност.

Веднага щом излязох от кабинета на Никълс, се обадих в пицарията. Човекът, приел поръчката за „Тропикана“ със скрити под плодовете мексикански люти чушлета, много добре си спомняше, че е получил указания от някакво хлапе. Отначало се усъмнил, но после накара клиента да затвори телефона, набрал дадения номер и оттам потвърдили, че са поръчали „по-особена Тропикана“. Следите определено сочеха към Тони.

" '30

68

- Надявам се да не се повтори, Маркони - назидателно рече Никълс. - Един обикновен човек не може да заповядва на природата, но ние от секретните служби трябва да проявяваме повече самоконтрол. Агентът трябва да бъде пълен господар на своя ум и тяло!

Инстинктът ми подсказа, че лекцията тепърва започва, но не успях да съчиня по-добра защита от баналното:

- Напълно прав сте, сър!

- Често ли ви се случва? - разви атаката си полковникът.

- Кое?

- Ами... - Никълс се затрудни за миг как да формулира въпроса си. — Това с газовете, Маркони. Може би е време да се консултирате с нещо лице. Като ваш пряк началник съм загрижен за здравето ви. Нали разбирате, шумното отделяне на газове има ефект както във физически, така и в психически аспект върху вашите колеги.

Исках да скоча и да го удуша. Ето докъде води душевното благородство. Вместо да изоблича пакостния син на моя обвинител, аз трябваше да слушам унизителни предложения.

- За пръв път имам проблеми със стомаха, сър! - отвърнах малко рязко аз. - Уверявам ви, че при най-малкия признак за стомашно разстройство ще се обърна към лекуващия си лекар.

- Това е добре - замислено рече полковникът, сякаш преценявайки доколко може да ми се вярва. Като че ли взехте се наклониха в моя полза, защото след около минута добави: - А сега е време да се захванем с истинската работа.

С облекчение приех новото развитие на разговора. Позволих си скришом да извадя малко джобно ножче и незабелязано от Никълс да нанеса непоправими поражения на „пърдящата възглавничка“. По този начин не само взех частичен реванш от хлапака, но и вероятно спасих мнозина негови бъдещи жертви от унижение.

"3" § ð#
" '330

69

При друг случай не бих се поколебал да изхвърля цялата пица в боклука. Но човек не постъпва така, когато е измъчван от зверски глад. Все едно да подминеш някой оазис само защото ти се струва, че водата в него е малко мръсна.

При друг случай можех да се вбеся дотолкова, че да открия виновника за лютивия вкус и да го накарам да погълне гарнираната с мексикански люти чушлета „Тропикана“. Но естествено това беше неприложимо спрямо Тони. Представях си как щеше да реагира Никълс, ако хлапето нахълташе в кабинета му с диви крясъци и полуизгорени вътрешности (тези чушлета не си поплюват).

При друг случай...

Можех да измисля десетки варианти, но случаят беше такъв, какъвто го описвам, и време за губене нямаше. Ето защо просто отстраних внимателно плодовете от останалата част от пицата и започнах да zasiщам глада си с тях.

" '9; 0

70

Обяснението не търпеше отлагане. Полковник Никълс се беше втренчил напрегнато в мен. Без съмнение се мъчеше да реши дали незабавно да позвъни в най-близката психиатрична клиника, или да го направи едва след като вежливо ме отпрати.

Сграбчих „пърдящата възглавничка“ и тържествуващо я размахих над главата си.

- Това е!

- Моля?

- Това нещо издаде онзи звук!

- Кой звук?

За миг се озадачих. Нима Никълс наистина не можеше да си спомни откъде започна цялото недоразумение? Но веднага се досетих, че той продължава да гледа на мен като на безнадеждно побъркан тип.

- Чуйте сега, сър! - казах аз и притиснах изпълнителята се с въздух възглавничка между дланите си. - Пррррр-ъц!

Посветих накратко полковника в тънкостите на „пърдящите възглавнички“ и с облекчение видях как той се изпълва с разбиране.

- По всяка вероятност малкият Тони се е опитал да се пошегува, сър - подхвърлих аз с надеждата да подлея вода на недорасляка.

- Ах, да, Тони! - разля се в щастлива усмивка лицето на полковника. - Много е умен, нали? Какви хитрини използва, а е само на десет! Е, Маркони, след като мистерията бе разбулена, настъпва време да се захванем за истинската работа.

Няма да крия, че останах малко разочарован от начина, по който той прие цялата история. Би могъл поне да спомене, че между него и малкия злосторник ще се проведе сериозен разговор. Все пак това бяха британските тайни служби, а не някаква проклетата детска градина!

Запиши кодова дума „вик“!

" '330

71

След неуспешния опит да си ударя главата в тавана аз започнах да подскачам из стаята, надавайки нечленоразделни звуци. Нахлуващият в мен студен въздух изигра ролята на пожарна команда и след не повече от минута отново възвърнах контрола върху тялото си. Вкусът на мексикански люти чушлета все още ми пареше, но без да е болка за умиране.

- Маркони! - долетя сякаш изпод земята гласът на полковника.

Погледнах към него или по-скоро към мястото, където доскоро се намираше. Каква бе изненадата ми, когато зърнах празното бюро. Веднага забелязах, че не само Никълс липсва от пейзажа. Столът му също бе пропаднал мистериозно!

" ': 90

72

Навярно тънете в недоумение и се питате какво ли правят мексикански люти чушлета в една пица „Тропикана“, където се предполага само наличие на ананаси, банани, киви и въобще плодове от този род. Аз също си зададох този въпрос и не ми трябваше много време, за да открия отговора. В цялата работа беше замесен Тони, а този факт не оставяше място за съмнения. Именно той беше злодеят, прибавил неочакваната подправка към една иначе толкова вкусна пица.

" '890

73

- Макарони!

Гласът на Никълс ме стресна. Звучеше възмутено, но в първия миг не му обърнах внимание. Фамилната чест отново беше засегната и сицилианската ми жилка не можеше да пропусне подобно посегателство.

- Маркони, сър!

- Каква е разликата, по дяволите? - тресна с юмрук по бюрото си полковникът. - Вие премлясквате! Човек може да ви обърка с разлигавен булдог, завързан пред витрината на магазинче за кучешка храна!

Не ще и дума, обвинението беше сериозно. Доколкото можех да съдя от стичащите се тънки струйки слюнка от двете страни на устата ми, не беше лишено от основание. А е всеизвестно, че човек не бива да му отпуска края в кабинета на своя пряк началник.

" "20

74

- Точно сега имам малко работа, Тони - рече полковникът с благ глас. - Трябва ли ти нещо?

- Просто ми се прииска да те видя, татко! - отвърна хлапето.

Разбира се, това беше опашата лъжа. Обаче Никълс се хвана на нея. Находчив и прозорлив, когато си имаше работа с руски шпиони, този мъж се превръщаше в отчайващ наивник, сблъсквайки се с измамното излъчване за невинност на своя син.

Тони се обърна към мен. Веднага щом забелязах дяволития блясък в очите му, разбрах, че ми готви нещо. Ударът под кръста не закъсня.

- Здравсти, Макарони! - рече приветливо хлапето.

Ако ми даваха по пет паунда всеки път, когато някой злобар се погавреше с фамилията ми, досега щях да съм милионер само от лихвите.

- Маркони! - рече Никълс и заговорнически намигна на сина си. - Много е докачлив, когато му объркаш фамилията.

- Ами просто така ми идва на езика - оправда се малкият лъжец. - Извинявай, Макарони! О, ето че пак го казах. Съжалявам много!

По лицето на Тони се изписа разкаяние. Ако не бях запознат до болка с подлостта на хлапето, несъмнено щях да изпитам угризение. Но аз отдавна бях прозрял какво отвратително изчадие се крие зад маската на невинен ангел и затова съвестта ми остана незасегната.

Очевидно Никълс не беше наясно с тъмната половина на своя син, защото ми хвърли един изпълнен с неприязън поглед. Той привика Тони, избърса с носната си кърпичка остатъците от сладкото около устата му и бащински погали малкия непрокопсаник. Трогателната сценка се пръскаше по шевовете от фалш, та чак му се повдигаше на човек. Ако преди това е сложил нещо в стомаха си, разбира се.

" "880

75

Внезапно Никълс затвори папката и я бутна по бюрото към мен. Това прекъсна кулинарните ми размишления. Взех папката и зачаках указания.

- Прегледай я, преди да обсъдим положението - нареди кратко полковникът.

Опитах се да го послушам. Но никак не беше лесно да го сторя, защото мислите непрекъснато бягаха към празнината в стомаха ми. Както се казва, гладна мечка хоро не играе. Гладен англичанин - също.

Папката съдържаше доказателства, уличаващи веригата от закусувални „Дохърти“ в даване на подкупи на държавни лица и водене на двойно счетоводство.

пицата, аз вече загубих апетит. Затова я оставих на шефа. Когато си тръгнах, тъкмо се чудеше дали да я започне, или първо да ти се обади за един портокалов сок.

Тони изпищя.

"3" " #
" ": 40

78

Нека ви кажа нещо за мексиканските люти чушлета. Те пускат изобилен сок, който е не по-малко лютив от самите тях. Този сок има гадното свойство да се пропива. Ето защо е време да схванете, че цялата тестена подложка беше като наквадена в сок от мексикански люти чушлета и естествено не ставаше за ядене.

Да не забравя да споделя, че част от гадния сок беше полепнал и по плодовете. Не че е болка за умирање, но държа да го впиша в протокола. Щом се примириш с вкуса на тестената подложка, стигнеш ли до плодовете, ядеш и си свиркаш. Образно казано, ако веднъж те е блъснал влак, после започваш да приемаш с лека насмешка и най-злобните шамари.

Злонамерената постъпка на Тони беше превърнала „Тро пикана“-та в блюдо, което и най-изпадналият помияр щеше само да подуши и след това да я отмине с презрение. Единствената причина да не постъпя като най-добрия приятел на човека се криеше във факта, че умирах от глад. Ето защо бавно и предпазливо се заех да унищожавам това творение на злото, залъгвайки се с мисли за предстоящ реванш.

Виждал съм как на човек му потичат сълзи, докато реже лук. Мога да ви уверя, че същото се случва и когато ядеш... знаете какво. Съжалявам, че се налага да оставям многоточия и да си служа с тънки намеци и съкращения, но дори само споменаването на м.л.ч. ме кара да се изприщвам.

Единственото хубаво нещо в цялата работа беше, че докато ронех крокодилски сълзи и се опитвах да съдържам отчаяните си вопли, Никълс рееше поглед през прозореца.

"4" " #
" ": 60

79

Ясно си представям как по-наивните читатели се споглеждат учудено и споделят помежду си с недоумение: „Трябва да е луд, щом захвърли тестената подложка, която е толкова по-хранителна от плодовете!“ На тях ще припомня, че за един бит, дават двама небити. И още: не питай старо, а патило!

Нека ви кажа нещо за мексиканските люти чушлета. Те пускат изобилен сок, който е не по-малко лютив от самите тях. Този сок има гадното свойство да се пропива. Ето защо време е да схванете, че цялата тестена подложка беше като наквадена в сок от мексикански люти чушлета и естествено не ставаше за ядене. Убеден съм, че и най-изпадналият помияр само щеше да я подуши и да я отмине с презрение.

Не отричам, че част от гадния сок беше полепнал и по плодовете. Обаче не можеше да проникне през ципестата кожа на ананаса. При кивито ефектът не беше толкова силен, защото то по принцип е леко лютиво, особено ако човек има навика да дъвче малките черни семчици между зъбите си. Колкото до банановите

резенчета, в тях сокът бе проникнал съвсем плитко. С няколко ловки движения на ножа отстраних поразените места и ги отлъчих в края на чинията.

Тропическите плодове не заситиха глада, но поне смазаха машинката, колкото да не мисля повече за ядене. Можех да обърна повече внимание на разсъжденията на Никълс, който рееше поглед през прозореца.

" #: 60

80

Поведението ми се нуждаеше от спешно обяснение. Никълс не беше от хората, които търпеливо изчакват провинилият се да разкрие и своите добри страни. От препатили колеги бях чувал, че оставиш ли го да те притисне, скоро откриваш, че ти се е качил на главата и демонстрира явно нежелание да слезе оттам в близките няколко десетилетия.

- Сър, опасявам се, че трябва да сложа нещо в устата си, преди да продължа работа! - заявих смело аз.

- Нима?

Саркастична реакция, не ще и дума, но трябва нещо по-въздействащо, за да се сломи устремът на Марк Маркони, щом той е решил да се бори докрай за справедлива кауза. Когато е в добра форма, полковникът използва по-краткото и притежаващо значително по-голяма изразна сила „Хм!“ Неволно изпуснатото „Нима?“ подсказваше, че врагът има своите слабости.

- Боя се, че да, сър!

Когато се наложи, аз също мога да бъда унищожително лаконичен. Полковникът, изглежда, разбра, че точно този ден не е подходящ да мери сили с мен в красноречие. Една от предпоставките човек да се издигне във военната йерархия е да се научи кога трябва да атакува и кога е по-разумно да се оттегли, за да съхрани силите си за по-удобен момент.

- Е, добре - примири се той. - Стига да обещаете, че няма да мляскате!

Обидна забележка, не ще и дума. Ала Марк Маркони не е от хората, които ще тръгнат да се заяждат на дребно. Когато спечелиш войната, можеш да си позволиш да загубиш някоя и друга незначителна битка, за да не оставиш победения враг с празни ръце.

В този миг в кабинета на Никълс влезе Тони.

"з" " #

" #470

81

Време е да се върнем към онзи неприятен миг, в който очите ми плувнаха в сълзи, защото току-що бях открил, че в поръчаната от мен пица „Тропикана“ нечия подла ръка е сложила около килограм мексикански люти чушлета, умело скрити под пласта от ананаси, банани, киви и други плодове от този род.

Ако си припомните онзи братат виц за Настрадаин Ходжа и мюсюлманите, който ви разказах преди известно време, ще разберете защо не се наемам да опиша какво почувствах. Който е преживял подобно преживяне, разбира от половин дума. Останалите ще гънат в неведение - може би за добро.

- Аха! - рече разсеяно Никълс, зарейвайки отново поглед през прозореца. - Та нека се върнем към онзи документ, според който мошениците от „Дохърти“...

Бях склонен да го изслушам внимателно, но тъкмо тогава призракът на глада се завърна, по-зъл отвсякога. Марк Маркони е професионалист до мозъка на костите си и това не подлежи на съмнение. Но също така не подлежи на съмнение и една стара мъдрост, която научих от своя дядо. Тя гласи: „Храната е първи организационен въпрос!“ Ето защо едва ли ще се намери някой да ме укори, че започнах да слушам полковника с едно ухо, докато същинското ми внимание се съсредоточи върху пицата.

"З" " #
" '980

84

Загърбвайки най-сетне проблема с лютивата пица, аз се заслушах в разсъжденията на полковника.

- Имаме си работа с изпечени престъпници! - размаха пръст Никълс, обръщайки се към мен. - Неплатени данъци, раздаване на подкупи, заплахи срещу преките конкуренти! Всяко едно от тези обвинения ще вкара управителния съвет на закувалните „Дохърти“ задълго в затвора.

- Ако бъдат доказани, сър!

- Моля?

Повторих учтиво мнението си.

- Нима мислиш, че обвиненията са скалпени?

- Нищо подобно! Уверен съм, че хората от „Дохърти“ са черни злодеи. Но също така знам, че е много трудно да се докаже даването на подкупи, прането на пари, избягването на данъци и всичко останало, което знаем за „Дохърти“. Те имат цяла армия скъпоплатени адвокати, които ще ни направят за смях. Чисто и просто доказателствата не са достатъчни за сериозно обвинение.

Видях как Никълс се вкисна. Въпреки всичките му недостатъци като баща и човек, той беше много добър в работата си. Несъмнено съзнаваше, че имам право.

- Значи засега вдигаме бялото знаме - унило рече той.

- Нищо подобно!

" "; 80

85

От пръв поглед се виждаше, че доста позакръглената - направо подпухнала! - Поли е точно човекът, който не бива да прекалява с шоколадови пасти. Обаче вместо да осъзнае този свой порок и да се помъчи да го потисне, тя го изтъкваше наляво и надясно като основателна причина за вършене на безобразия. Странно, но въпреки това не изпитвах желание да ѝ чета конско. Доколкото можех да преценя, тя наистина си вярваше, че яденето на шоколадови пасти може да се сравни с усещането да бъдеш на Уембли, когато се играе финалът за купата на Англия, и може би това я оправда в моите очи.

- Беше много гадно, Поли - казах аз.

- Съжалявам, Марк!

- Обещай ми, че няма да се повтори.

- Никога, никога! - проплака разкаяно тя. - Вече ще заключавам чекмеджето, в което слагам пастите, когато ми се наложи да изляза.

Това не ме успокояваше много, защото подозирах, че Тони все ще измисли някакъв начин да си извади дубликат на ключа. Ала какво повече можех да направя?

- Прощаваш ли ми?

- Да, Поли, прощavam ти - казах аз. - Искаш ли в знак на помирение да те почерпя с една шоколадова паста още преди обед?

Тя цялата разцъфна в щастлива усмивка и рипна от стола като младо девойче. Едно нещо не може да се отрече на дундите - стават невероятно подвижни, когато идва време за хапване. Усмихнати и доволни, двамата се запътихме към бюфета, за да скрепим съюза си.

"з" " #
" '580

86

- Какво му стана на Тони? - опули се насреща ми Поли, неспособна да се справи с възникналата загадка.

Напълно я разбирах. През целия ден хлапето е било пред очите ѝ и не е давало признаци, че перколясва. И изведнъж - хоп! - взема, че изпада в истерично състояние. Квачката в Поли несъмнено бе сериозно обезпокоена.

Нямаше да е честно спрямо горката жена да я държа в неведение, затова набързо ѝ разкрих истинското положение. Квачката в нея отново се опита да вземе връх и да ме обвини в тормоз на дете, на което аз отвърнах с презрителна насмешка. По моя преценка хлапето си беше завършен рецидивист, който без съмнение ще свърши зле.

- Има две неща, които държат хлапето далеч от затвора - опитах се да обясня аз. - Първо, няма навършени години, или казано по друг начин - малолетен е. И второ,

има баща на висш пост в службите за сигурност. Все някой ден нещата ще се обърнат. Негодният ще порасне, а баща му ще излезе в пенсия. И тогава цяла Британия ще си откъдне!

Междувременно в кабинета на полковника настана злокобна тишина. След не повече от минути вратата се отвори, едно озлобено хлапе се промъкна през нея и я затвори грижливо зад гърба си. После се извърна към мен и се опита да ме изпепели с поглед.

- Да пукнеш в ада дано, проклет лъжец! - изрече Тони задъхано.

- Който копае гроб, сам пада в него! - отвърнах аз.

- Ще видиш ти! - изкрещя малкият злодей и се хвърли към коженото канапе, където бе оставена раницата му.

" '3250

87

Малко оставаше да повярвам в приказката за „Летящият холандец“. Става дума за онзи кораб, чийто екипаж изчезнал мистериозно по време на една буря, но той продължил да се носи по вълните без жива душа на борда. По подобен начин бюрото на полковника продължаваше да стои по средата на кабинета, но от „екипажа“ му нямаше и помен. Ако мога да оприлича стола с част от такелажата, то корабът продължаваше напред и без средната си мачта.

- Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? - попита Никълс, възвисявайки се страховито над бюрото си.

Появата му бързо разреши загадката. Сепнат от внезапния ми скок и гръмогласния вик, Никълс бе загубил равновесие и се беше сгромолясал по гръб на пода заедно със стола си. Увлечен да гася пожара, аз не бях чул трясъка от падането.

Нито за миг не ми хрумна да му поднеса жестоката истина. Сляпо влюбените в своите невръстни издънки бащи не приемат добре новината, че техните сладки ангелчета всъщност представляват вълци в агнешки кожи. Нерядко те се настройват враждебно срещу невинния вестоносец. Ето защо прибягнах до прием, който може да се нарече „тактическа лъжа“.

- Една хапка ми влезе в кривото гърло, сър.

- Нима?

- Да.

- Значи така!

- Да.

- Странно!

- Да.

- Е, за друг път да знаеш, че няма защо да препускаш като стадо мустанги из кабинета и да надаваш звуци като прасе пред Коледа. Едно рязко изкашляне и всичко ще бъде наред.

- Да.

- Добре тогава! - поуспокои се Никълс. - Нека се върнем към онзи документ, според който мошениците от „Дохърти“...

Заех отново мястото си и бях склонен да изслушам внимателно полковника, но тъкмо тогава призрактът на гладата се завърна, по-зъл отвсякога. Марк Маркони е

професионалист до мозъка на костите си и това не подлежи на съмнение. Но също така не подлежи на съмнение и една стара мъдрост, която научих от своя дядо. Тя гласи: „Храната е първи организационен въпрос!“ Ето защо едва ли ще се намери някой да ме укори, че започнах да слушам полковника с едно ухо, докато същинското ми внимание се съсредоточи върху пицата.

"3" " #
" '980

88

При друг случай не бих се поколебал да изхвърля цялата пица в боклука. Но човек не постъпва така, когато е измъчван от зверски глад. Все едно да подминеш някой оазис само защото ти се струва, че водата в него е малко мръсна.

При друг случай можех да се вбеся дотолкова, че да открия виновника за лютивия вкус и да го накарам да погълне гарнираната с мексикански люти чушлета „Тропикана“. Но естествено това беше неприложимо спрямо Тони. Представях си как щеше да реагира Никълс, ако хлапето нахълташе в кабинета му с диви крясъци и полуизгорени вътрешности (тези чушлета не си поплюват).

При друг случай...

Можех да измисля десетки варианти, но случаят беше такъв, какъвто го описвам, и време за умване нямаше. Хамлет се е тормозел с въпроса да бъде или да не бъде. При мен проблемът беше: „Да се поопаря или да умра от глад?“ Без колебание избрах първото!

" '9:0

89

Погледът ми попадна върху бюрото на Поли, което изведнъж ми се стори идеално за междинна база. То беше удобно за прикритие. Оттам до вратата на кабинета оставаха само три метра. Решението се набиваше на очи, а аз не бях спял.

С две бързи крачки навлязох в приемната и се приближих до въпросното бюро. След това направих елегантен плонж, приземих се по корем върху гладката плоскост, превъртах се по гръб и се озовах от другата страна на бюрото. Там застинах в очакване.

Нищо не се случи. В приемната беше тихо като в гробница. В далечината се чу тракане на токчета, което постепенно заглъхна.

От новото си местоположение можех да се уверя, че Тони не е зад закачалката. Но нищо не му пречеше да се спотайва зад канапето. Мисълта за водния пистолет ме накара да потръпна.

Оставаха ми само три метра до заветната цел и трябваше да ги преодоля бързо. Поех дълбоко дъх, напрегнах мускули и се хвърлих напред...

"3" " #
" '620

90

Не мислете, че ми е било лесно. Вярно, мексиканските люти чушлета вече бяха извън играта, изтикани в единия край на хартиената чиния. Там те си правеха

компания с ананасите и останалите цитрусови плодове, които бях принуден да пожертвам.

Наивните читатели сигурно вече си представят как лакомо съм погълнал тестената подложка. „Какво толкова се оплаква Маркони? - споглеждат се учудено те. - Може и да не е било много вкусно, но все пак е хранително.“

Друг път! Нека ви кажа нещо за мексиканските люти чушлета. Те пускат изобилен сок, който е не по-малко лютив от самите тях. Този сок има гадното свойство да се пропива. Ето защо е време да схванете, че цялата тестена подложка беше като наквасена в сок от мексикански люти чушлета. Изядох я, но не ми беше приятно.

Виждал съм как на човек му потичат сълзи, докато реже лук. Мога да ви уверя, че същото се случва и когато ядеш... знаете какво. Съжалявам, че се налага да оставям многоточия и да си служа с тънки намеци и съкращения, но само споменаването на м.л.ч. ме кара да се изприщвам.

Единственото хубаво нещо в цялата работа беше, че докато ронех крокодилски сълзи и се опитвах да съдържам отчаяните си вопли, Никълс рееше поглед през прозореца.

"3" " #
" ":60

91

Не мога да се закълна, че Никълс се усмихна доволно, когато видя водния пистолет. Но съм сигурен, че не открих и следа от възмущение по лицето му. Сляпата бащина любов отново взе връх над всичко останало.

- Синко! - рече полковникът с почти незабележима нотка укор.
- Татко! - отвърна хлапакът с пресилено разкаяние.
- Деца! - възкликна разнежено Никълс, обръщайки се към мен. - Винаги са готови за игра. Довиждане, Маркони!

Последното беше казано с ясно доловима хладина. Отвратен от лигавата сцена, както и от явната несправедливост, побързах да напусна бърлогата на зверовете.

" " "§ ð#
" "4:0

92

Не мога да се закълна, че хлапакът позеленя, но със сигурност изгуби много от естествения цвят на лицето си и придоби нездрав вид. Виждал съм алкохолици след неколкодневен запой, които са изглеждали по-добре от него. Бих подминал малкия негодник с небрежното „така му се пада“, но Поли явно мислеше другояче (не си спомням дали Фройд или някой друг от старата шайка е застанал зад твърдението, че у всяка жена се крие по една грижлива квачка).

- Тони, миличък, какво ти е? - писна тя и се затече към него.
- Пицата - промълви хлапето.

Отлично разбирах в каква посока текат мислите му. Ако таткото си хапнеше от подлютената „Тропикана“, едва ли щеше да е склонен да забрави и прости на виновника, дори когато ставаше дума за собствения му син. Всяка обич, дори онази, която сме свикнали да определяме като „сляпа бащинска“, си има някакви граници.

Извън тях наказанието за слагане на мексикански люти чушлета в пица с тропически плодове е десет шамара на гол задник. Не бих се учудил, ако строг човек като полковника прояви склонност да удвои или дори да утрои препоръчаната в учебниците за добрия баща бройка.

- Татко ти ще я хареса! - уверих аз малкия злодей, който сега бе попаднал в собствения си капан.

- Не! - изкрещя Тони, изведнъж отърсил се от вцепенението и от загрижената прегръдка на Поли. - Не!

Той се затича към кабинета на баща си и влезе там с гръм и трясък, проследен от изумения поглед на слисаната Поли. Тя потърси обяснение от мен, но аз само повдигнах рамене. Нямах нищо против да я оставя с впечатлението, че на хлапето му хлопа дъската.

" " " " A
/ " " " " " " " " " " " "
/ " " / " " : 80
/ " " " " " " " " " " " " " "
" " / " ; 70

93

- Само това не, сър! - възроптах на секундата аз. - Хвърлете ме срещу руснаците и няма дори да трепна. Пратете ме да отвоювам Фолклендските острови от аржентинците и не ще откриете по-щастлив човек от мен. Обаче да ме тикнете право в лапите на най-скандалната холивудска звезда — това си е чисто убийство!

- Маркони!

- Няма да има никакъв Маркони, сър, ако ме тласнете към явна гибел. Уверявам ви, че тази Дина Доналдсън е по-лоша от смъртта. От всичко, което знам за нея, няма да ѝ отнеме повече от час-два, за да ме вкара в болница с нервна криза.

- Маркони!

- Нека я поемат момчетата от ЦРУ! Те и без това по цял ден скучаят. Онзи ден видях двама на хиподрума и ми се оплакаха, че бездействието ги скапало. Чудеха се дали ще могат да спретнат някое прилично покушение, ако им се наложи. Защо да не оставим звездата на тях?

"3" " #
" '3460

94

Нямате представа колко мъчително е да си само на една ръка разстояние от прелъстително изглеждаща пица, когато храносмилателната ти система крещи за порядъчно количество висококачествена смазка. Но дето има една приказка, парен каша духа! След страховитото усещане от първата хапка вече никой не можеше да ме застави да сложа в устата си нещо, което е било в досег с коварните мексикански люти чушлета. Техният сок се беше пропилил в тестената подложка, както и в плодовете. Едва ли има нещо по-отвратително от ананас или банан, които имат лютив вкус.

Ако беше само гладът, може би нямаше да го приема толкова тежко. Но дяволът си няма работа. Вместо кротко да рее поглед през прозореца, Никълс незнайно защо

изведнъж реши да ме гледа в очите, докато разсъждава по случая „Дохърти“. Беше само въпрос на време погледът му да се спре върху недокоснатата пица.

" "; 0

95

Сигурно си мислите, че Навуходоносор, Александър Велики и останалите от бандата велики завоеватели дължат успехите си на умението да печелят битки. Нищо подобно! Всеки човек, врял и кипял във войните, ще ви каже, че най-важно е да знаеш кога да отстъпиш. Каква е ползата да спечелиш десет войни, ако загубиш единайсетата и завършиш с отрязана глава? Далеч по-добре е да се задоволиш с пет победи и да им се насладиш, както е редно.

Както несъмнено разбирате, опитвам се да обясня защо не изчаках новата поява на Тони. Може би той щеше да се появи, объркан и съкрушен, неспособен да осъзнае по коя земя ходи. Тогава щях да пропусна да позлорадствам и да потанцувам степ върху трупа на убития враг.

Но аз не пропуснах да анализирам и другата възможност. За един енергичен млад злодей като Тони преживяването едва ли щеше да е съсипващо. Много вероятно бе полученият удар да го разгневи и насъска за незабавни и широкомащабни военни действия. А аз не бях подготвен да ги посрещна.

Тъкмо се канех да напусна бърлогата на звяра, когато погледът ми попадна върху нещо, което се подаваше от раницата на Тони, оставена небрежно върху коженото канапе в приемната на полковника. Нещото поразително приличаше на дръжката на воден пистолет.

" '3220

96

Не знам дали сте наясно, че Ал Капоне е бил виновен за насилствената смърт на стотици хора, но е влязъл в затвора за неплатени данъци. По принцип избягвам да цитирам постиженията на американските колеги - ние от Острова си имаме гордост, - ала случаят с гангстера е поучителен. Сещайки се за него, ми хрумна как можем да раздвижим случая „Дохърти“.

- Какво предлагаш? - делово попита Никълс.

- Можем да обвиним управителния съвет на закусвалните в лошо отношение към клиентите - шракнах с пръсти аз и извадих няколко документа от папката, за да подкрепя твърдението си. - Общоприетата практика в бранша, подкрепена със специален закон, е застоялата храна да се изхвърля, ако не се продаде до петнадесет минути след приготвянето ѝ. „Дохърти“ увеличават този срок на двадесет и две минути. На два пъти им е правена забележка да издигат националния флаг на празници...

Изредих още няколко такива „престъпления“, когато търпението на Никълс се изчерпи.

- Не говориш сериозно! - ревна той. - Все едно да окошарим някое хлапе, задето замеря превозните средства със снежни топки.

- Приберем ли ги веднъж, ще имаме възможност да ги притиснем. Все някой ще се изплаши и ще пропее, за да си спаси кожата. Така ще изловим цялата шайка.

- Може и да стане! - потри ръце Никълс. - Браво, Макарони! Добра работа свършихме!

Копнеех за мига, в който щях да се измъкна от кабинета на шефа. Това беше единствената причина да не го поправя. Понякога е по-разумно да махнеш с ръка и да простиш.

" '460

97

Излизайки от кабинета на Никълс, аз бях прекалено мокър, за да се замислям сериозно върху случилото се. После попаднах в задръстване и бях прекалено ядосан, че няма да стигна навреме за Англия-Италия. Но когато мачът свърши към десет, вече нищо не пречеше на мозъка ми да работи нормално и аз открих, че съм пропуснал нещо важно.

Можех да разбера малкия негодник. На неговите години и аз изпитвах непреодолимо влечение към вършенето на всякакъв вид пакости. Но много добре си спомням, че никога не съм получавал помощ от възрастните, когато ми се приискаше да се забавлявам. На тях можеше да се разчита само за мъмрене, хокане и за по някой и друг шамар, когато наистина прекалявах.

Точно това ме хвърли в оркестъра (изразът подхожда най-точно на случая), когато осъзнах как съм попаднал в капана на Тони - дръзкият му план никога не би успял, ако в него не беше замесена Поли. Именно тя бе казала на Лиза, че трябва да се явя при Никълс и подведен от тази опашата лъжа, аз не можех да очаквам, че врагът ме дебне в самия кабинет на полковника.

Малко е да се каже, че бях разочарован и огорчен. Бях направо потресен от липсата на солидарност. Ако някой ми беше казал, че строгата и консервативна Поли ще се замеси в подобна хулиганска проява, щях само да му се изсмея. Това показва колко малко познаваме всъщност хората около себе си.

Трябваше да призная, че Тони умее да нанася удар тъкмо оттам, откъдето най-малко го очакваш. Способността му да привлича неочаквани съюзници също не биваше да се подценява. Успях да заспя с утехата, че още на следващата сутрин ще получа ясен и изчерпателен отговор на един много важен въпрос.

" '33;0

98

Никълс беше, както се казва, от стара коза яре. Човек не можеше да го праметне лесно. Той огледа нанесените от мен поражения и изражението му придоби твърде скептичен вид.

- Не проумявам как точно се е получило така, че си се озовал от другата страна на бюрото? Твърде странно подхлъзване!

Имах чувството, че в последния момент смени „подозрително“ със „странно“.

- За момент ми се зави свят, сър. Затова политнах назад и се блъснах в ръба на бюрото и после...

- Добре, ясно! - прекъсна ме Никълс. - Често ли ти се случва да изпадаш в несъяс, Маркони?

От опит знаех, че следващата му стъпка ще е да ми препоръча да се прегледам при специалист.

- Не, сър. Случва ми се за първи път.
- Хм! Все пак не е излишно да се прегледаш при специалист. Нищо чудно да се окаже, че имаш тумор в мозъка!

- Ще го направя, ако отново ми се завие свят, сър.

- Довиждане, Маркони!

- Довиждане, сър!

Побързах да напусна бърлогата на зверовете, преди още някоя стрела на свирепата съдба да се стовари отгоре ми.

"3" "§" "ō#"
" "4:0

99

- Много шум за нищо, а, Маркони? - смръщи вежди полковникът, когато съзря почти недокоснатата пица. — Внезапна загуба на апетит, така да се каже?

Излишно се напрягаше да бъде саркастичен. След потресаващото откритие, че моята тъй дългоочаквана „Тро пикана“ е гарнирана обилно с мексикански люти чушлета, бях готов да се сгърча от най-безобидния намек.

- Нещо такова, сър - смотолевих аз.

- Хм! - рече Никълс. - Така значи?

- Да.

Забелязал съм, че този отговор е особено подходящ в подобни ситуации. Когато някой те атакува с „Така значи?“ той не вярва, че може да бъде опроверган. Колкото повече отричаш, толкова повече затвърждаваш най-страшните му подозрения. Ето защо кроткото, примирено съгласие минава сравнително най-безболезнено.

- Странно!

- Да.

- Често ли ти се случва?

- Не!

Този път смених тактиката, при това много бързо. И друг път бях водил подобни словесни двубои с полковника, затова знаех, че при ново „да“ от моя страна щеше да последва настоятелна препоръка да отида да се прегледам на лекар. Ако съм се научил на нещо в този живот, то е, че не можеш винаги да минеш с един и същи номер. От време на време природата държи на малко разнообразие.

- Добре тогава! - каза Никълс. Полковникът отново зарея поглед през прозореца.

"3" " " #
"3" " " #
" "4:60

100

Не знам дали не съм пропуснал да спомена твърдото си убеждение, че войните на новото време ще се печелят от онези, които притежават повече информация от противниците си. Спазвайки този принцип, аз бързо пристъпих към раницата и извадих проклетото нещо. Определено това беше воден пистолет, при това доста мощен. Няколко точни изстрела с него бяха равни по ефект на плисната в лицето чаена чаша с вода.

От кабинета на шефа долетяха изненаданите възклицания на Никълс, последвани от тревожно мълчание. Затишие пред буря - така определих аз ситуацията. Ето защо побързах да върна пистолета на мястото му и да се изнеса от бърлогата на звяра, преди той да се е развилнял истински.

" '4:0

101

Направих първата крачка със свито сърце. Стремях се да изглеждам спокоен, но вътрешно кипях. Всеки момент врагът можеше да изникне отнякъде и тогава от мен щеше да се иска да реагирам светкавично.

Изминах един метър, без да се случи нищо. После напреднах с още един метър и от новото си местоположение успях да се уверя, че Тони не е зад закачалката. Направих още няколко крачки напред, минах покрай канапето и тогава стана ясно, че хлапака го няма и там. Но нищо не му пречеше да се спотайва зад бюрото и да изчаква удобен момент, за да изпразни резервоара на водния си пистолет в гръб.

Оставах ми само три метра до заветната цел и трябваше да ги преодоля бързо. Поех дълбоко дъх, напрегнах мускули и се хвърлих напред...

" '620

102

Минаваше три и половина следобед. Бях изстрелял повече от една дузина резервоари, но все още не можех да се наситя на новата си придобивка. Сигурно като малко момче съм пропуснал да отдам дължимото на водните пръскалки и затова навакствах на стари години.

Само за час и половина бях станал доста добър с автомата. Целех малка чашка за кафе от десет крачки при три от всеки пет изстрела, а останалите два минавах доста близо до целта. Погледнато отвсякъде, резултатът беше отличен, затова реших да спра тренировките.

Поставих автомата в най-горното чекмедже отдясно на бюрото ми. То щеше да е издърпано, когато съм в кабинета, а иначе щях да го заключвам. Може би мерките за сигурност ви се виждат малко пресилени, но това е само защото не сте воювали с подъл и изобретателен враг като Тони.

Погледнах часовника си. Минаваше четири. След два часа щях да си бъда вкъщи, стереото щеше да свири „Мерилиън“, а малко по-късно по „Скай Спортс 2“ щеше да започне футболният мач Англия-Италия. От моя гледна точка денят се нареждаше прекрасно.

" '520

103

Не знам откъде черпят опит и знания днешните хлапета. По мое време всеки малък разбойник приемаше за неоспоримо правило, че е редно да запратиш ръкавицата си в лицето на врага, преди да го връхлетиш като хала. Имах един приятел, дето веднъж сложи камък в ръкавицата си, преди да я запрати в лицето на противника, но това беше неприятно изключение и всички ние го осъдихме.

Днес явно предупрежденията не са на мода. Властва правилото, че който удря пръв, удря два пъти. А винаги е много по-лесно да удариш, когато противникът не подозира за намеренията ти.

В първия миг бях сериозно озадачен, когато видях как Тони се хвърля към раницата си с пъргавината на дива котка. После инстинктът ми проработи и аз загрях, че ме грози опасност. Но твърде късно!

Хлапакът се обърна рязко и аз забелязах нещо неприятно - в ръката си държеше воден пистолет. Миг по-късно обилна водна струя се изля върху новия ми костюм. Последва я втора, трета...

Трябваше да действам бързо, ако не исках да претърпя тежко поражение. Времето за тактическо отстъпление бе назряло. Дори една секунда забавяне можеше да ми коства много.

С два бързи скока се озовах в коридора и едва тогава си позволих да въздъхна облекчено. Бях във от бърлогата на звяра. Вярно, скъпият ми костюм бе пострадал сериозно, но понякога човек не бива да придиря, когато се е отървал на косъм.

До слуха ми все още достигаха триумфалните викове на врага. Разбрах как се е чувствал Наполеон, отстъпвайки от Москва. Но за разлика от него, аз не смятах да губя своето Ватерло.

"3" " #
" "4:0

104

Забелязах, че Поли се озадачи от забележката на хлапето. Съвсем нормална реакция на човек, който не е опитвал обилно подлютената „Тропикана“. Но за мен смисълът на посланието беше пределно ясен. Някъде дълбоко в мен все още гореше пожарът, запален от онази фатална първа хапка.

Един съвестен редактор не би пропуснал да отбележи, че прекалено често се връщам на мексиканските люти чушлета - и аз не бих отрекъл. Добрият стар доктор Фройд казва, че преживените в утрото на нашия живот шокове често оставят незаличими бразди в нашето подсъзнание, че дори и в съзнанието. Ако беше доживял да надникне в моето подсъзнание, несъмнено щеше да открие една дълга и широка бразда, оставена от вече многократно споменатите в този разказ американски братовчеди на нашите пиперки.

Последната забележка на Тони попадна право в целта. Вече не можеше да става и дума за мълчаливо отстъпление.

- Пази се, малък негоднико! - заплаших аз. - В най-скоро време ще пострадаш сериозно!

- Аха, значи война! - рече Тони.

- Война до последна капка кръв!

Насочих се към изхода. Само няколко крачки ме делеяха от спасителния коридор, когато чух тържествуващия глас на хлапето:

- Хей, Макарони, обърни се и се бий като мъж!

Извърнах глава назад и добре че го сторих. Подлото хлапе се беше снабдило отнякъде с воден пистолет (споменах ли, че е редно да се въведат строги присъди срещу производителите и търговците на такива играчки?) и в момента се прицелваше в мен.

105

Приемната на полковника е дълга точно седем метра. Това е сухата статистика. Веднъж навлязъл в бърлогата на звяра, невинният посетител се оказва беззащитен под ударите на свирепата съдба, приела този път образа на хлапето на полковника.

Освен че е на свой терен, Тони разполага с цял куп удобни прикрития, иззад които да дебне в засада. Закачалката в ъгъла, бюрото на Поли и коженото канапе се намират в три различни посоки и човек не може да ги държи под око едновременно. А всеки военен стратег ще ви се подпише с двете ръце, че ако не сте си подсигурили гърба, вие предварително губите битката.

Тактическото отстъпление е неприложимо в случая (Никълс реагира остро дори на закъсненията, а при неявяване направо избухва), затова единствената надежда на попадналия в Долината на обречените е да намали загубите си „в жива сила и техника“. С добро периферно зрение и светкавичен рефлекс набелязаната от хлапака жертва би могла да избегне погрома, отървавайки се с незначителни поражения.

Може би описанието ще ви се стори малко песимистично, но аз се кълна, че е съвсем точно. Не бих заложил и половин пени на вероятността нормално развит и поддържащ форма млад мъж да се измъкне невредим от бърлогата на звяра, ако малкият разбойник му е вдигнал мерника. Ще оцените силата на този аргумент, ако ви кажа, че преди година заложих двеста паунда на „Манчестър Сити“ за спечелване на купата на Англия (те съвсем не са ми любим отбор, но коефициентът беше добър), а през същия сезон те изпаднаха от Премиерната лига.

Не искам обаче да си мислите, че съм вървял към приемната на полковника с наведена глава и овчи поглед. Нищо подобно! Марк Маркони не е прекарал половината си живот по тренировъчни лагери и специални обучения само за да бъде сразен от някакво си хлапе!

106

Признавам, че изпитах известни угризения на съвестта, когато прочетох упрека на хлапето. На няколко пъти през годината бях предпочел да го издам на баща му вместо да понеса удара като мъж и явно това мое поведение го беше огорчило. Потърсих бащата и сина сред тълпата и когато ги открих, Тони ми се изплези, сякаш за да потвърди моя извод.

Обаче подаръка си го биваше. Уокменът представляваше хитро замаскиран резервоар и аз бързо го напълних с вода. След това започнах да пръскам наляво и надясно и бързо ме обхвана веселие, което остави угризенията на съвестта на заден план. Обещах си, че повече няма да портя и се отдадох на празничното настроение.

107

Насочих се към изхода. Само няколко крачки ме делеяха от спасителния коридор, когато чух тържествувания глас на хлапето:

- Умри, Макарони!

Тази фраза се примеси с ужасното изцвилване на Поли, което в първия момент ме озадачи. После се разнесе леко свистене и нещо влажно ме блъсна в гърба. Веднага разпознах струята на воден пистолет.

Бях прострелян в гръб и не хранех никакви надежди за самото си. В моето детство водните пистолети бяха почти безобидни играчки, създадени изцяло за удоволствие и невинни шегички. Днешните производители ги бяха превърнали в зловещи оръжия, изхвърлящи мощни водни струи. Ето защо, макар да нямах време да огледам пораженията, не се съмнявах, че целият гръб на самото ми е обилно навлажнен.

Хлапакът нямаше навика да се отказва след първия изстрел. Той започна да надава тържествуващи викове и изглеждаше решен да изпразни целия резервоар на пистолета върху дрехите ми. Фактът, че всички изстрели бяха насочени към дрехите ми, още веднъж подчертава подлостта на врага. Той стреляше само на месо!

С два бързи скока се озовах в коридора и въздъхнах облекчено. Бях във отбърлогата на звяра. Вярно, самото на скъпия ми костюм бе почти съсипано, но понякога човек не бива да придиря.

До слуха ми все още достигаха триумфалните викове на врага. Разбрах как се е чувствал Наполеон, отстъпвайки от Москва. Но за разлика от него, аз не смятах да губя своето Ватерло.

"3" " #
" "4:0

108

Никога не съм бил чревоугодник и честно да си кажа, мразя хората, които изпитват удоволствие да се тъпчат до припадък със сладки неща. От пръв поглед се виждаше, че доста позакръглената - направо подпухнала! - Поли е точно човекът, който не бива да прекалява с шоколадови пасти. Но вместо да осъзнае този свой порок и да се помъчи да го потисне, тя го изтъкваше наляво и надясно като основателна причина за вършене на безобразия.

- Не на мен тия! - креснах аз. - Какво ще стане, ако днес аз ти задигна шоколадовите пасти тъкмо когато са затворили бюфета?

- Няма да го направиш! - възкликна ужасено тя.

- Че защо да не го направя? Да не съм по-глупав от хлапето?

- Но, Марк, ти си разумен човек...

- Да, ама не съм се цанил за клоун в този отдел! Пробутват ми лютиви пици, заливат ме с вода и кой знае какво ми готви бъдещето! Тази работа не може да продължава така!

В гнева си тропнах силно по бюрото, а Поли хлъцна от уплаха и аха-аха да заплаче. Аз обаче не спрях да сияя закани по неин адрес и се погрижих да я оставя с ясното съзнание, че при най-дребно провинение от нейна страна ще се погрижа да остане задълго без любимите си пасти. Когато най-после напуснах приемната на полковника, тя се тресеше като плодов кисел.

"3" " #
" "580

Минаваше три и половина следобед. Бях изстрелял повече от една дузина резервоари, но все още не можех да се наситя на новата си придобивка. Сигурно като малко момче съм пропуснал да отдам дължимото на водните пръскалки и затова наваксвах на стари години.

Само за час и половина бях станал доста добър с pistolета. Целех малка чашка за кафе от десет крачки при три от всеки пет изстрела, а останалите два минаваха доста близо до целта. Погледнато отвсякъде, резултатът беше отличен, затова реших да спра тренировките.

Извадих служебното си оръжие, първокласен „Смит енд Уесън“, и го заключих в най-долното чекмедже отляво на бюрото. Револверът нямаше да ми трябва, докато се намирах на територията на отдела. В празния кобур поставих водния pistolет, моето ново „Анти-Тони“ средство.

Погледнах часовника си. Минаваше четири. След два часа щях да си бъда въщи, стереото щеше да свири „Мери лиън“, а малко по-късно по „Скай Спортс 2“ щеше да започне футболният мач Англия-Италия. От моя гледна точка денят се нареждаше прекрасно.

" '520

Нали не сте забравили, че в началото на моята кариера в британските тайни служби бях обучаван за заместник на Джеймс Бонд? Това включваше прехвърляне от самолет на самолет в полет на десетина километра над земята, разходка из горящ небостъргач и сто метра кроул в басейн с пирани. За мен беше детска игра да отскоча встрани, преди Тони да натисне спусъка.

Прехвърлих се през бюрото на Поли, повличайки със себе си купчина папки и разни други неща, между които имаше перфоратор, телбод, мраморна ваза и още няколко дреболии. Претърколих се от другата страна на избрания заслон и със задоволство проследих пътя на водната струя. Ако се бях забавил само още една секунда, щях да бъда вир-вода, а скъпият ми костюм щеше да бъде съсипан.

- По дяволите! - чух разочарованото възклицание на хлапака.

Вече замислях втората част от операцията по оттеглянето, която включваше отчаян плонж към коридора, преди противникът да се свести от изненадата и да поднови стрелбата. Тъкмо когато напрегнах мускули за решителния скок, вратата на кабинета се отвори и на прага застана Никълс, несъмнено привлечен от шума на падащи предмети.

- Какво става тук? - поиска да разбере полковникът с глас, нетърпящ увъртане, шикалкавене или мърморене под нос.

" " А
/ " " " " / " '90
/ " " " " " / " '430

Открехнах предпазливо вратата на приемната и надникнах вътре. На пръв поглед нямаше жива душа. Сигурно Поли бе изпратена от Никълс по отделите с някаква

Преди хлапето да осъзнае какво се случва, два изстрела го пръснаха в лицето и го накараха да запиши от изненада и гняв. Без да спирам стрелбата, аз нададох победоносен вик и напреднах бързо към бюрото, заобикаляйки го отляво. От опит знаех, че от близко разстояние струята на пръскалката оставя по-трайни спомени.

Тъкмо прескачах табуретката, когато Тони се съвзе и реши, че ще е най-добре да си плюс на петите. Единственият път за отстъпление минаваше от другата страна на бюрото. А там малкият разбойник се натъкна на търпеливо чакащите в засада бананови обелки.

Хлапакът направи несъзнателен опит за задна ножица, изстрелвайки краката си високо във въздуха, след което тупна по гръб и от устните му се изтръгна едно изпълнено с горчиво страдание „Оооох!“. Не съм садист, но трябва да призная, че стонът ми достави удоволствие. Веднъж и Тони трябваше да почувства унижението от загубата.

Надвесих се над хлапето с оръжие в ръка.

- Е, малък Тони, сега вече знаеш колко боли, когато падаш! - казах аз.

Не изчаках да ми отговори. Вместо това изпразних целия резервоар на пистолета в гърчещото се от ужас хлапе. После напуснах кабинета с чувството за добре свършена работа.

"3" " #
" "; 90

114

Звукът, който излезе от устата ми, може да се опише като:

- О-о-о-оу! - Кратко и болезнено.

В отговор откъм бюрото на Никълс долетя звънливото:

- Ха-ха-ха! Хо-хо-хо! Хи-хи-хи! - Жизнерадостният смях на дете, което е готово всеки миг да се стовари по гръб на земята и да започне да рита с крачета във въздуха.

Междувременно със светкавичен рефлекс бях уловил предмета, който се стовари върху главата ми. Оказа се, че това е металното канче, с което Поли поливаше цветята в приемната. Нечия злонамерена ръка го беше напълнила с вода и след това го беше закрепила над вратата на кабинета, така че да се изсипе заедно със съдържанието си върху първия непредпазлив посетител.

- Ха-ха-ха, Макарони! - продължи да се киска Тони, блъскайки истерично с длани върху бюрото. - Да знаеше само колко си смешен, когато гледаш така тъпо!

Ако съдех по необузданата му реакция, сигурно в този момент слагах Бени Хил и мистър Бийн в малкия си джоб. Изглежда, само удоволствието от тази гледка го възпираше да не се тръшне по гръб и да зарита във въздуха, бършейки сълзи на искрено щастие от очите си.

"3" " #
" '3390

115

Делях ме само няколко крачки и едно бюро от виновника за унизителното преживяване. Можех да заловя малкия негодяй с плонж над препятствието, но се страхувах да не повлека част от вещите върху бюрото със себе си и да ги пръсна по

земята. Много от тях бяха чупливи. Ето защо веднага отхвърлих тази ефектна, но криеща много рискове в себе си идея.

За щастие имаше по-лесен начин да се добера до хлапака. Трябваше просто да заобиколя бюрото достатъчно бързо, за да не дам възможност на противника да се озове от другата му страна и по този начин само да си разменим позициите. Ключът към успеха се криеше в скоростта на действие, а аз не съм от туткавите.

Реших да заобиколя бюрото на Никълс отляво, защото другият възможен път бе препречен с тантуреста табуретка, която би могла да ми изиграе лоша шега, ако тръгнах да я прескачам. Хвърлих се напред и тъкмо да взема завоя и да се озова право срещу Тони, когато изведнъж светът около мен се завъртя и аз се озовах на пода, падайки на гръб по особено болезнен начин.

- Ха-ха, Макарони, знаех си, че няма да забележиш банановата кора! - изцвили от удоволствие хлапакът и тичешком изчезна от кабинета.

Нямаше смисъл да го преследвам. Един Маркони знае кога да се хвърля в битка и кога е по-добре да свие знамената и тихомълком да се оттегли, за да си ближе раните. Този случай беше от втория тип, затова побързах да се изнеса от кабинета на Никълс, преди полковникът да е видял окаяното ми състояние.

"3" " #
" "; 90

116

Аз изтеглих името на една възрастна колежка от отдела, с който делеяхме един етаж. Купих ѝ папагал-играчка с вграден чип, който можеше да произнася десет ругатни на английски, немски, френски, испански или италиански. И ако си мислите, че тя щеше да се изненада неприятно или пък да се възмути, дълбоко грешите, защото аз просто бях спазил традиционния стил на коледните подаръци в службата — ето такъв беше духът на нашето парти!

- Маркони, целият си мокър! - възкликна удивено прекият ми началник.
- Нямате представа колко сте прав, сър! - казах спокойно аз.
- Да не би това да е някаква нова мода сред днешните младежи?
- Тук вече се заблуждавате, сър - отсякох аз и набързо обясних как се е стигнало до това положение.

- Моля да ме извините за предположението, Маркони - каза тихо Никълс, потресен от разкритията ми. - Очевидно малкият ми син се е увлякъл в желанието си да разнообрази иначе скучния ден. А сега е време да си вървите, защото ние с Тони трябва да си поговорим.

И без това не смятах да се задържам. Бях дал най-доброто от себе си и сега ми оставаше да се надявам, че Никълс е привърженик на физическите методи за наказание. Защото щеше да е тъжно и несправедливо, ако на хлапето му се разминеше само със строго мърене.

Можех да стоя цял час със затворени очи и да си представям как малкият злодей получава десет шамара - или още по-добре, ако са пръчки! - на голо. Обаче бях целият вир-вода и това ме накара да мисля практично. Трябваше да побързам да сменя дрехите си, преди да хвана някоя бронхопневмония.

" " "§ δ#
" ", 90

119

Рано на другия ден застанах пред Поли със скръстени ръце и буреносно изражение. Когато ме забеляза, горката женица се изчерви цялата и от притеснение ръцете ѝ загрепераха. Но аз бях безмилостен към страданието на предателката.

- Защо, Поли?

- Моля? - опита се да се измъкне тя.

- Няма какво да ми се молиш, тук да не е църква! - кипнах не на шега аз. - Казвай бързо защо помогна на онова гнусно хлапе да ме окъпе!

Не съм от онези садистични типове, които обичат да измъчват жертвите си. Дори споменът за вчерашното преживяване не беше в състояние да ме настрои враждебно към Поли. По принцип не съм злопаметен и рядко си връщам за сторени злини.

Обаче на война като на война! Трябваше на всяка цена да лиша Тони от ценния му съюзник и да се уверя, че секретарката на полковника никога повече няма да се включи в заговор срещу мен. Ето защо се постарях да изглеждам страховито и това, изглежда, помогна, понеже Поли веднага заряза увъртанията.

- Заради пастите - призна с половин уста тя.

- Какви пасти?

- Шоколадовите.

- Какво общо имат проклетите пасти с твоето подло предателство?

- Тони ме издебна да изляза за малко и ги открадна. А после каза, че няма да ми ги върне, ако не се съглася да му направя една услуга.

- Можеше да си купиш други.

- Не можех, защото бюфетът беше затворил преди половин час.

- Можеше да погладуваш един ден.

Тя само сви безпомощно рамене.

- Не можеш - изрече трагично Поли. - Все едно ти да изпуснеш финала за Купата на Англия.

- Той се играе веднъж в годината!

- Ами и аз ям шоколадови пасти само веднъж на ден.

Според нея това обясняваше всичко.

" " " А
/ " " / " " 70
/ " " " " / " " 32:0

120

- Няма ли начин да получа някоя друга мисия, сър? - опитах обходна маневра аз.
- Хвърлете ме срещу руснаците и няма дори да трепна. Пратете ме да отвоювам Фолклендските острови от аржентинците и не ще откриете по-щастлив човек от мен. Обаче да ме тикнете право в лапите на най-скандалната холивудска звезда - това си е чисто убийство!

- Маркони, съжалявам, че приемаш нещата така трагично! Надявах се да проявиш мъжество и дух, на които би завидял дори Ричард Лъвското сърце.

- Уверен съм, че той мигновено би поел на далечен кръстоносен поход, ако бъде известен, че въпросната Дина Доналдсън пристига в замъка му. Нека я поемат момчетата от ЦРУ! Те и без това по цял ден скучаят. Онзи ден видях двама на хиподрума и ми се оплакаха, че бездействието ги скапало. Чудеха се дали ще могат да спретнат някое прилично покушение, ако им се наложи. Защо да не оставим звездата на тях?

- Въпрос на чест, Маркони! Ние сме по-добри от ФБР и ЦРУ, взети заедно. Ние започваме оттам, където те свършват! Ние поемаме мисиите, от които на тях им настръхват косите! Между другото тъкмо сега е моментът да им натрием носовете, защото ЦРУ е отказало да поеме охраната на госпожица Доналдсън. Споменават, че губели прекалено много агенти заради нея.

- Ето, нали ви казах! Тя е в състояние да побърка всекиго! Няма такова нещо като железни нерви, ако с тях се заеме госпожица Доналдсън.

Полковник Никълс видимо се изнерви от опитите ми да отклоня задачата.

- Симпатичен си ми, Маркони - каза той с тон, който ясно подсказваше, че чувствата му към мен могат да претърпят рязка промяна в най-скоро време. - Затова ще те оставя да си избереш: арест за неподчинение в екстремна ситуация или няколко приятни дни - точната дума е денонощия, защото звездата настоява за постоянна охрана - в компанията на ослепителната Дина Доналдсън, мечтата на милиони мъже по целия свят!

Познайте какво избрах!

Не, не беше затвора.

Няколко десетки часа по-късно вече съжалявах за това.

" "3440

121

Тъкмо дочитах трогателното послание на малкия палавник, когато до мен застанаха полковникът и неговият син. Тони изглеждаше притеснен и ако се съдеше по навъсения вид на баща му, изглежда - имаше защо.

- Добре ли си, Маркони? - попита Никълс. - Не те ли заболя?

Моментът беше особено подходящ да нахисна Тони. Само една моя дума можеше да му осигури строго наказание. Обаче нямаше да е честно!

На въпроса на полковника отвърнах, че не ме боли и бях искрен. Той ми обясни, че Тони е настоял да ми избере подарък и е запазил избора си в тайна. Аз бях великодушен и казах, че подаръкът е много находчив, което си беше живата истина. Накрая си пожелахме приятно прекарване на празниците и двамата с Тони се отдалечиха.

Ала хлапето успя да се обърне за миг към мен за последна закачка. Пръстите на ръцете му показваха едно на нула! Аз се разсмях и му се заканих с показалец. След това се потопих в празничното настроение.

" '630

122

Странно е как човек е склонен понякога да се пени излишно. Напускайки кабинета на Никълс, душевното ми състояние беше като на настъпена пепелянка. Не само че фучах и съсках, ами бях готов и да хапя, ако бъда предизвикан. На път за вкъщи трябваше да се отбия в любимия си бар „Шерудският дъб“ и да позакрепя спокойствието си с няколко на екс, заради което пък после се наложи да тикам служебната си карта под носа на един старателен пътен полицаи.

Не знам дали сте забелязали колко по-различно се чувства човек сутрин, особено когато кафето е горещо и ароматно, а ненатрапчивият аромат на кифли с шоколад те зове да препуснеш бързешком към първото ядене за деня.

Докато закусах в сладкарничката срещу къщата ми, вече започнах да гледам от друг ъгъл на мисията си. Бях чувал, че журналистите се гласели да издигнат паметник на Дина Доналдсън, защото всяко уважаващо себе си радио, телевизия, вестник или списание поддържало цял екип, който си получавал заплатите само за да следи ексцентричните постъпки на кинозвездата. Обаче, питах се, колко от писаното за нея е истина. Не бяха ли това само обичайните фантазмагории и преувеличения на медиите, които изкарват пари, като правят от мухата слон? Колкото повече размишлявах по въпроса, толкова по-уверен ставах, че в крайна сметка момичето ще се окаже почти поносимо.

Преदिшната вечер в „Шерудският дъб“ бях принуден да обясня на момчетата защо изведнъж ми е щукнало да се наливам с концентриран алкохол. Тогава не обърнах внимание на завистливите им погледи, но на сутринта си ги припомних със задоволство. Не са много мъжете, които можеха да се похвалят, че са общували отблизо с толкова популярна и красива холивудска звезда.

С две думи - бях настроен оптимистично. На път за аерогарата дори си подсвирквах. Като прибавим факта, че най-изненадващо не валеше, бях готов да се обзаложа, че ме очаква приятен ден.

" '3470

123

- Искаш ли да видиш колко съм зъл, когато се чувствам така мокър? - процедих през зъби аз.

Изреченото от мен трябваше да прозвучи като реплика от „Терминатор-3“, която смразява кръвта. Но вместо да накара врага да затрепери като негър в Камчатка, заканата ми оживи невръстния злодей, доколкото това изобщо беше възможно след неописуемата радост от падането ми в капана.

- О-хо, да не мислиш, че ще ме хванеш? - игриво попита наглият хлапак и в очите му заиграха палави искрици. Той сви ръцете си в юмурици, постави ги един над друг и започна да ги удря в добре отмерен ритъм, като едновременно с това ми се звереше най-безочливо и тананикаше: - Хвани ме де! Хвани ме де!

Ситуацията бе крайно изнервяща.

“ ” ” А
/ ” ” / ” “4:0
/ ” ” ” ” ” / ” “570
/ ” ” ” ” ” ” ” ” ” / ”
640

124

- Маркони! - кресна за трети път полковникът. - Престани с твоите глупости! Ние сме по-добри от ФБР и ЦРУ, взети заедно. Ние започваме оттам, където те свършват!

Ние поемаме мисиите, от които на тях им настръхват косите! Между другото тъкмо сега е моментът да им натрием носовете, защото ЦРУ е отказало да поеме охраната на госпожица Доналдсън. Споменават, че губели прекалено много агенти заради нея.

- Ето, нали ви казах! Тя е в състояние да побърка всекиго! Няма такова нещо като железни нерви, ако с тях се заеме госпожица Доналдсън.

- Маркони, ако не престанеш да се държиш като страхлив плъх, ще наредя да те арестуват за неподчинение в екстремна ситуация! Избери си сам: дълго прекарване в затвора или няколко дни - точната дума е денонощия, защото звездата настоява за постоянна охрана - в компанията на ослепителната Дина Доналдсън, мечтата на милиони мъже по цял свят!

Познайте какво избрах!

Не, не беше затвора.

Няколко десетки часа по-късно вече съжалявах за това.

“3” ” #
” 3440

125

Точно в два и половина на тридесети декември аз заставах на пост пред изхода за пристигащи от чужбина пътници. Бях чул да обявяват пристигането на полета и очаквах много скоро първите пътници да минат през митническия контрол.

В ръцете си държах табела, на която пишеше: „Сюзън Роуз“. Тъй като Дина Доналдсън щеше да пристигне инкогнито, щеше да бъде глупаво да напиша името ѝ върху табелата. А понеже щеше да бъде гримирана до неузнаваемост, едва ли щях да я позная сред пристигащите. Ето защо нареждането на полковник Никълс беше да очаквам клиентката на британските тайни служби под това измислено име. Тя трябваше да дойде при мен и да се представи.

Към три без петнайсет хората започнаха да излизат от зоната на митническия контрол. Оглеждах внимателно всеки пътник, независимо от възрастта и пола. Дина Доналдсън можеше да се преобрази в мустакат адмирал или парализирана бабичка и това именно правеше задачата ми интересна.

Напук на очакванията ми, тя бе избрала образа на млада и привлекателна жена. Косата ѝ беше тъмнокестенява, а не руса, и беше вързана на опашка, вместо да пада на разкошни къдри по раменете. Освен това носеше широк пуловер, който прикриваше привлекателното ѝ тяло. С това промените почти се изчерпваха.

" '3870

126

- Добре де, пошегувах се - признах аз. - Жегнах се заради „британското ФБР“. Англия е имала тайни служби по времето, когато прадедите ти са изстребвали индианците с двуцевки.

- О, значи си докачлив! Не ми се сърди, направила съм го без умисъл. И след като изпушихме набързо лулата на мира, не ти ли се струва, че се заседяхме на това летище?

Останах доволен от факта, че Дина не се размърдя. Така де, от една холивудска звезда можеш да очакваш какво ли не. Примадоните обичат да се шегуват, но не и да бъдат обект на шегги.

Обаче Дина излезе сваятна в това отношение. Както разбрах по-късно, тя можеше да отвърне на майтапа с майтап, но не ѝ беше в характера да се надуе.

- Да тръгваме - казах аз. - Паркирал съм наблизко.

- Лимузината няма ли си отделен шофьор? - учуди се тя.

- Каква лимузина? - учудих се на свой ред. - Аз карам „Воксхол“.

- О, ясно - махна с ръка тя. - Ще се наложи засега да я оставиш, паркирана на летището, защото аз поръчах лимузина.

" '3620

127

Реших, че е време да сваля маската и догоних звездата.

- Ъ-ъ, Дина, всъщност аз се пошегувах.

Тя ми хвърли убийствен поглед. Шапка ѝ свалям, веднага схвана шегата и дори пусна една крива усмивка.

- Значи се извъди шегобиец, а?

- Просто се жегнах, когато каза „британското ФБР“.

- О, и докачлив на всичко отгоре!

Смених темата:

- Хайде да тръгваме. Паркирал съм наблизко.

- Лимузината няма ли си отделен шофьор? - учуди се тя.

- Каква лимузина? - учудих се на свой ред. - Аз карам „Воксхол“.

- О, ясно - махна с ръка тя. - Ще се наложи засега да я оставиш, паркирана на летището, защото аз поръчах лимузина.

"3" " #

" '3620

- Нямах представа, че ще се сблъскам с американския Шерлок Холмс, който при това си е сменил пола - казах аз, видимо натъртвайки на „американския“. - С още малко въображение и анализ, но този път в правилна посока, несъмнено ще стигнете до единствения правилен извод.

Дина Доналдсън смръщи вежди.

- Нямам никакво намерение да се правя на древногръцки мислител - заяви прямо тя. - Хайде, обяснявай!

- Всичко е много просто. Вашият посрещач не устоя на зова на природата и бе принуден да отскочи до тоалетната. Ето защо ме помоли да поддържа табелата му за минута. Несъмнено скоро ще се върне, за да разсее недоразумението.

- Ами тогава къде е твоята табела?

Погледнах я с разочарование, сякаш току-що бе изрекла най-голямата глупост и сега трябва да се срамува от това.

- Нали не смятате, че мога да пропусна група от шестима японци, всеки от които тежи над сто и петдесет килограма? - попитах язвително аз.

- Хм, май наистина съм сгрешила - разколеба се звездата. - Сигурно трябва да ви се извиня.

- Би било проява на добро възпитание.

- Да, прав сте. Извинете, моля!

В този момент изпитах силно желание да ѝ връча табелата и да я оставя за известно време да проклина изчезналия посрещач.

Изкушението да ѝ връчиш табелата е невероятно! Ще успееш ли да му устоиш?

- не (просто сърце не ти дава да пропуснеш удобния случай) - отиди на 133.

- да (шегата се получи, но човек не бива да губи мяра в майтапите) - отиди на 138.

- Само човек без чувство за национално достойнство и професионална чест не би се засегнал от думите ти - отвърнах аз. - По времето, когато тайните служби в Англия са действали с пълна сила, твоите прадеди още са избреждали индианците с двуцевки.

- Да, обаче по времето, когато дядовците ми са изобретявали компютъра, твоите дядовци са смятали на пръсти - отвърна безсрамно Дина Доналдсън. - Слушай, Марк, хайде да не издребняваме. Аз съм си аз, а не някаква си американка, която е дошла в Лондон да развява знамето на своята страна. Ако съм казала нещо не на място, било е неволно. Да забравим и простим! Да изпушим лулата на мира! Не знам как го наричат това в Англия, но вярвам, че схващаш смисъла. Не ми се виси цял ден на това летище.

- Да си стиснем ръцете, така му викаме на помиряването в Англия - засмях се аз. - Хайде да тръгваме. Паркирал съм наблизко.

- Лимузината няма ли си отделен шофьор? - учуди се тя.

- Каква лимузина? - учудих се на свой ред. - Аз карам „Воксхол“.

- О, ясно - махна с ръка тя. - Ще се наложи засега да я оставиш, паркирана на летището, защото аз поръчах лимузина.

130

Някой трябваше да докаже на Дина, че солените шеги не са само неин специалитет. Ето защо поисках от продавачката стрит на прах черен пипер. Тя ме изгледа учудено, но изпълни желанието ми.

- Хей, какво става със закуската ми? - провикна се Дина от другия край на заведението.

- Идват, идват - уверих я аз.

След това много бързо разчупих на две всяка хапка, сложих вътре черния пипер и съединих двете части с клечката.

Ако човек се вгледаше внимателно, щеше да разбере, че има нещо тъмно във външния вид на хапките. Обаче не вярвах Дина да се задълбочи толкова и излязох прав.

Още не бях сложил чинията с хапките на масата, когато Дина се пресегна и взе една от тях. След това бързо я нагълта и започна да я дъвче. Секунда по-късно от устата ѝ се изтръгна нещо подобно на мучене. Едновременно с това навсякъде се разлетяха парченца от малкия сладкиш.

Отиди на 168.

131

Истинският мъж трябва да знае кога може да отстъпи пред молбите на красива жена и кога трябва твърдо да ѝ откаже. Започнеш ли да отстъпваш, рано или късно ти се качват на главата. Желанията стават все по-безумни, а заплахите — все по-неприкрити и накрая се забъркваш в нещо лепкаво и мазно, от което няма измъкване.

- Не! - казах твърдо аз.

- Помисли си!

- Не, не и не!

- О, значи така!

Тя се превърна в айсберг, от което температурата в купето на лимузината спадна с десетина градуса и аз сериозно се замислих дали да не кажа на шофьора да усили климатика.

- Да знаеш, че ще съжаляваш - тръсна глава Дина.

- Много повече ще съжалявам, ако ти позволя да ме превърнеш в кученце.

- Е, така да бъде - заключи философски тя. - Ти не си единственият мъж наоколо.

Печелиш 1 точка кариера!

Отиди на 160.

132

Идеята ми хрумна мигновено и аз пристъпих веднага към прилагането ѝ.

- Ако ми отстъпите думата поне за миг, мила млада госпожице - започнах вежливо аз, - ще имате възможност да научите, че всъщност не съм търсеният от вас човек.

Сега беше неин ред да се стъписа и да каже:

- Моля?

- Аз очаквам японската делегация по сумо, която трябва да кацне с полета от Токио в три и десет.

Дина Доналдсън ме погледна подозрително и забележително бързо си възвърна контрола върху ситуацията.

- Говориш врели-некипели, приятелче! - заяви тя. - Признавам, че май първо трябваше да ти поискам служебната карта, ама пропускът ми не е фатален. Така де, аз не си играя на конспирация всеки ден. Тъй че - сваляй картите!

- Току-що го направих - осведомих я все така благо аз. - Нали ви казах, че не очаквам вас.

- А-ха! - възкликна тържествуващо Дина. - Я тогава бъди така добър да ми обясниш какво прави тази табела в ръцете ти!

И трябва да призная, че въпросът ѝ не беше от лесните. Някой друг на мое място сигурно би се озорил да поддържа вече изтърваната лъжа. Обаче аз не смятах да отстъпвам.

Печелиш 1 точка щастие!

Какъв е вашият отговор?

- молиш я да не те разпитва като Шерлок Холмс, защото обяснението е много просто - отиди на 128.

- така се казва мениджърът (тази дума няма женски род или поне аз не го признавам) на сумистите - отиди на 136.

133

- Приемам извиненията ви - казах аз и ѝ подадох табелата. - Вземете, това ще ви потрѣбва, за да може посрещачът ви да ви разпознае.

Тя прие щафетата със смутена усмивка, след това хвърли нетърпелив поглед към вратата на мъжката тоалетна.

Изминаха две минути, през които нейното възмущение нарастваше. Аз се навъртах наоколо и се правех, че чакам кацането на самолета от Токио.

- Извинете! - приближи се до мен тя, когато търпението ѝ се изчерпа. - Мисля, че посрещачът ми доста се забави.

- И на мен така ми се струва - съгласих се на драго сърце аз.

- Може да му е прилошало. И понеже за мен е невъзможно да вляза в мъжката тоалетна, чудя се дали вие не бихте имали нещо против да проверите.

- Млада госпожице, вие бяхте любезна да ме осведомите, напълно против законите на конспирацията, че вашият посрещач е от британските тайни служби. Значи е напълно невъзможно да го сполети подобно нещастие. Но е напълно вероятно да има проблеми със стомаха.

- Хм! - тросна се Дина Доналдсън и ми обърна гръб.

Печелиш 1 точка щастие!

Печелиш 1 точка атрактивност!

Отиди на 127.

134

„Шамрок Палас“ беше приятно място с един-единствен недостатък - средностатистическият англичанин би могъл да си похарчи едномесечната заплата точно за един ден и да не разбере откъде точно са му изтекли парите. Обаче Дина

беше богата като Пипи Дългото чорапче, само дето вместо кесия с жълтици имаше няколко кредитни карти. На нея цени от две хиляди паунда на вечер не ѝ правеха впечатление. Поиска младоженския апартамент и го получи начаса.

Отиди на 147.

135

Бях заобиколен от цяла тумба чернокожи туземци, които ме мушкаха с остри копия и крещяха от удоволствие. Малко зад тях един дебел негър се облизваше лакомо, сякаш виждаше в мое лице любимото си ядене. То май така си и беше, с единствената забележка, че не му се беше случвало друг път да си хапне от мен. Обаче явно си знаеше, че ще му се усладя. Лигите му течаха като преливащ язовир.

Копията не бяха най-лошото. Мушкането не целеше да ме нарани, а само да ме пази да не напусна казана. А водата в него вече започваше да бълбука, подгрята от огъня под моя затвор.

Някаква жена се приближи до казана и изсипа вътре цял куп подправки. Вождът посрещна тази нова стъпка към приготвянето на вечерята с неприкрита радост. Дори извади отнякъде нож и вилица и започна да ги размахва. От вътрешността на колибата му долетя ритуална песен, прославяща щедростта на боговете, дарили племето с толкова обещаваща на външен вид вечеря. Девојката, която изпълняваше песента, вмъкна един свой куплет в оригиналния текст, където изрази надеждата, че поне едно малко парченце от сладкия бял мъж ще ѝ остане и за закуска.

Точно в този момент аз реших да се разбунтувам, защото не бях нестинарка, а под краката ми започна здравата да пари.

- Разкарайте този огън! - разкрещях се аз, размахвайки ръце. - Разкарайте проклетите копия! Помощ!

Понечих да изскоча от казана и тъкмо в този миг... се събудих.

Отиди на 173.

136

- Когато човек не иска да изпусне някого в навалицата на летището, той обикновено написва името му на такава табела и я вдига високо, така че пристигащият да я забележи - обясних търпеливо аз. - Доколкото разбирам, получило се е съвпадение на имена.

- Нещо не се връзва! - каза Дина Доналдсън. - Съюзът е разпространено име, а и Роуз не е кой знае колко оригинална фамилия, но съчетанието от двете не се среща по път и над път. А като прибавим и фактора възраст, защото твоята въображаема Съюзът не може да е хлапе или бабичка, съвпадението става още по-невероятно. По-добре си признай, че се майтапиш!

Как ще продължиш?

- ще признаеш, че си се пошегувал - отиди на 126.

- ще продължиш да настояваш, че очакваш мениджъра на японците - отиди на 145.

137

- Аз съм агент от британските тайни служби, които нямат нищо общо с ФБР или ЦРУ, устроени са по различен начин и са основани преди много години - обясних с

горчивина аз. - Но, разбира се, американците смятат, че са изобретили всичко. Някой ден ще започнат да твърдят, че не Колумб е открил Америка, а някакъв техен пътешественик е открил Европа.

- Ти наистина ли се впрегна или просто се шегуваш? - недоверчиво попита Дина Доналдсън. - Не мога да повярвам, че си готов да ми четеш лекция по история само защото казах „британското ФБР“!

Какво всъщност чувстваш?

- *грешката на звездата засяга твоята професионална и национална чест - отиди на 129.*

- *не си дребнав и затова не може да си ядосан, просто си учуден от невежеството ѝ - отиди на 152.*

138

- Надявам се, че се извиняваш заради „британското ФБР“ - казах аз с усмивка. - Всъщност аз те излъгах. Няма никакви японски сумисти, нито отскочил до тоалетната посрещач. Реших да се пошегувам, защото се жегнах от намека.

Тя беше прекалено смаяна, за да настъпи в атака.

- Какъв намек?

- Ами това, че англичаните копират от американците - обясних аз. И добавих за любопитните: - Имали сме тайни служби по времето, когато твоите прадеди са изстребвали индианци с двуцевки.

- Хм, как каза, че ти е името?

- Марк Маркони.

- Е, Марк, извинявам се за неволния намек. Сега, след като изпушихме лулата на мира, май е време да се отправим към сърцето на града.

Останах доволен от факта, че Дина не се размърдя. Така де, от една холивудска звезда можеш да очакваш какво ли не. Примадоните обичат да се шегуват, но не и да бъдат обект на шеги. Обаче Дина излезе святна в това отношение.

- Хайде да тръгваме - казах аз. - Паркирал съм наблизко.

- Лимузината няма ли си отделен шофьор? - учуди се тя.

- Каква лимузина? - учудих се на свой ред. - Аз карам „Воксхол“.

- О, ясно - махна с ръка тя. - Ще се наложи засега да я оставиш, паркирана на летището, защото аз поръчах лимузина.

Печелиш 1 точка щастие!

Отиди на 140.

139

Когато тръгнахме от летището, Дина настояваше час по-скоро да се настаним в избрания от нея хотел. Но по пътя промени мнението си, защото ѝ се прияде нещо сладко. Затова спряхме в една малка сладкарничка.

- Искам половин дузина от онези сладки шоколадови хапки - нареди Дина. - И едно кафе.

След това се настани на една маса до витрината и се зазяпа навън. Тъй като нямаше сервитьор, аз трябваше да направя поръчка на щанда и лично да сервирам на принцесата следобедната ѝ закуска.

- Едно малко и едно тройно кафе - казах аз на младата продавачка зад щанда. - И половин дузина от шоколадовите хапки.

- Искате да кажете двойно? - не разбра тя.

- Не, исках да кажа тройно и го произнесох съвсем ясно - уверих я аз. - Двойно кафе пия за събуждане, а тройно - когато съм много изнервен.

- А, значи сега сте много изнервен.

- Точно така, затова ви моля да не ми опъвате нервите допълнително - отрязах я аз.

Тогава погледът ми се спря върху шоколадовите хапки. Бяха оформени като кубчета, а отгоре на всяка бе забита клечка, за да могат да се ядат, без да се пипат с ръце. Внезапно се сетих за Тони и неговия номер с лютивата пица.

Ще се осмелиш ли да напълниш шоколадовите хапки с лют пълнеж?

- разбира се - отиди на 130.

- в никакъв случай - отиди на 146.

140

- Какво му е на моя „Воксхол“?

- Нищо, просто аз съм свикнала да се возя в лимузина.

- И на това му викаш тайно пребиваване в Лондон? Не бих се учудил, ако от двете страни на лимузината по твое изрично желание е изписано името ти.

- Ставаш излишно язвителен - упрекна ме тя. - Пътувам под името Съюзън Роуз, а тя е едно от многото богати момичета. Защо да не си наеме лимузина?

- Имаш ли фалшиви документи?

- Можеш да се обзаложиш, че имам - засмя се Дина. - Хайде, стига си се опъвал!

Разумните ми възражения се бяха изчерпали, така че не ми оставаше нищо друго, освен да я послушам.

Отиди на 166.

141

Умората от дългия път си каза думата и затова вечерта премина твърде тихо. Дори се изненадах от кроткото настроение на Дина, която предпочете да хапне нещо леко и веднага да си легне, вместо цяла нощ да вилнее по лондонските клубове. След всичко, което бях видял от нея за няколко часа, можех само да благодаря на своя ангел-пазител за спокойната вечер.

Канапето в апартамента за младоженци е свръхлюксово, както и цялата останала мебелировка. Единственият му недостатък е, че не е предназначено за спане. Така де, предполага се, че за младоженците има достатъчно място на широката няколко декара спалня.

Сигурно нееднократно сте се сблъскали с простия факт, че нещата не са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Например едно канапе може да изглежда като пухеното легло на принцесата, докато седиш на него, а малко по-късно, когато решиш да му удариш една сериозна дрямка и не си изморен до смърт, започваш да усещаш, че повърхността, върху която си избрал да положиш морно тяло, е твърде хълмиста за твоя вкус.

Несъмнено по този начин Дина си отмъщаваше за подлютените с черен пипер шоколадови хапки. Обаче не беше познала! Един агент от британските тайни

служби не може да бъде пречупен така лесно. Само споменът за нейното изражение, когато пиперът разпали пожар в устата ѝ, ми беше достатъчен да забравя неудобствата и да заспя с усмивка.

Имаш възможност да избереш как да прекараш нощта?

- дълбок сън - отиди на 135.

- лек сън - отиди на 149.

142

- Нямам нищо против да си говорим на малки имена и да се обръщаме един към друг на „ти“. Но когато някой засяга националното ми достойнство, не мога да остана безразличен. Държа да научиш, че британските тайни служби имат дългогодишна история. Те са действали с пълна сила още по времето, когато твоите прадеди са гонели индианците с двуцевки.

- Много интересно! - възкликна язвително Дина.

- Като всеки англичанин, и аз се дразня, когато някой се опитва да принизява постиженията на родината ми. Не отричам, че в някои области американците са ни изпреварили, но все пак не сме за изхвърляне...

- Слушай, Марк, не може ли да проведем ограмотителния курс по история на Англия и психология на средностатистическия островитянин някъде другаде? - прекъсна ме неучтиво Дина. - Писна ми да вися на това летище.

Ясно беше, че моите възражения не я интересуват. Колкото и да се стараех, нямаше да променя възгледите ѝ за света. Не и с произнасяне на скучновати патриотични речи.

- Да тръгваме - казах аз. - Паркирал съм наблизко.

- Лимузината няма ли си отделен шофьор? - учуди се тя.

- Каква лимузина? - учудих се на свой ред. - Аз карам „Воксхол“.

- О, ясно - махна с ръка тя. - Ще се наложи засега да я оставиш, паркирана на летището, защото аз поръчах лимузина.

Губиш 1 точка енергия!

Отиди на 140.

143

Странно нещо са това холивудските звезди. Сещат се за невероятни неща, докато в същото време подминават очевидните. Все едно в слънчев ден да си вземеш чадър заради минималната възможност да завали и заедно с това да си забравиш слънчевите очила вкъщи.

Да вземем за пример Дина Доналдсън (тя е особено подходяща, защото е единствената холивудска звезда, върху която съм провел наблюдения). Макар превозът ѝ от летището до хотела да бе осигурен предварително, на нея ѝ беше хрумвало да си поръча лимузина (всички големи авиокомпании предлагат тази услуга в самолетите си). И в същото това време изобщо не ѝ беше минало през ума да си направи резервация в хотел. Ето защо се наложи да обиколим няколко големи хотела, докато най-накрая намерихме свободен апартамент, който да отговаря на нейните изисквания.

Имаш ли записана кодовата дума „мост“?

- не - отиди на 134.

- да - отиди на 151.

144

Бях затворил вратата на спалнята си и тъкмо превъртах за втори път ключа, когато настойчиво чукане от другата страна ме накара да върна лентата. Отворих вратата и се озовах лице в лице с Дина.

- Какво си въобразяваш, че правиш? - попита ме тя.

- Приготвям се да спя - отвърнах простиичко аз.

- Защо се заключваш? Да не би да се опасяваш, че мога да се промъкна тайно в леглото ти?

Честно казано, няхах нищо против да го направи, но не й го казах.

- Не съм подозирала, че британските агенти са толкова пъзливи - присмя ми се тя. - Откъдето и да го погледна, излиза, че се страхуваш от онази моя страна, която медиите наричат „необузdana женственост“.

Ситуацията беше крайно неловка. В такива случаи сънародниците ми автоматично насочват разговора към времето. Моят трик е да започна да пристъпвам смутено от крак на крак, докато събеседникът ми излее целия си сарказъм и реши да се оттегли.

Губиш 1 точка енергия!

Отиди на 155.

145

- Съжалявам, но не се шегувам - настоях аз.

- Виж какво, господинчо, не ми се прави на интересен! - кипна актрисата. - Може да си агент, но, изглежда, не си чак толкова умен, че да скалъпиш история без пропуски. Казваш, че чакаш сумисти и си написал името на мениджъра им на табела, за да не се разминете. Е, аз съм любопитна да видя как човек може да се размине с половин дузина японци, всеки от които тежи по сто и петдесет килограма и нагоре!

Щеше да е глупаво да продължавам.

- Добре де, пошегувах се - признах смутено аз.

- Карай да върви! - махна великодушно Дина. - Друг път бъди по-убедителен. Между другото, не се ли заседяхме прекалено дълго на това летище?

- Да тръгваме - казах аз. - Паркирал съм наблизко.

- Лимузината няма ли си отделен шофьор?

- Каква лимузина? Аз карам „Воксхол“.

- О, ясно - махна с ръка тя. - Ще се наложи засега да я оставиш, паркирана на летището, защото аз поръчах лимузина.

Печелиш 1 точка кариера!

Отиди на 140.

146

Изкушението да погодя номер на Дина беше огромно, но аз успях да устоя. Тя и без това не беше от кротките, а не смеех да си представя как ще се развихри, ако й погодях такъв подъл номер. Все едно да дразня лъв, с който сме заключени в една клетка.

Прогоних идеята да сложа стрит на прах черен пипер в шоколадовите хапки. Поднесох ги на Дина и бях свидетел как тя ги излапа за броени секунди. После изпи на една глътка кафето си и каза:

- Хайде да тръгваме.

Беше подъл номер от нейна страна, понеже продавачката още не беше намерила достатъчно голяма чаша за моето тройно кафе. Наложих се да забравя за него, защото Дина не искаше да се бави. Изведнъж тя отново се сети за желанието си да се настани час по-скоро в хотела.

Затиши кодова дума „мост“!

Отиди на 143.

147

Сигурно си мислите, че човек няма какво да възрази срещу „младоженския апартамент“ в „Шамрок Палас“. Тъй като съм бил в него, ще ви уверя, че младоженците наистина не биха имали от какво да се оплачат. Обаче ние с Дина не бяхме дори гаджета.

- Не знам дали си осведомена, но този тип апартаменти имат само една спалня - казах аз, когато камериерката ни остави насаме.

- Прекарала съм половината си живот по младоженските апартаменти - любезно ме осведоми тя.

- Според твоите условия охраната ти трябва да е с теб неотлъчно през цялото денонощие. Да не си променила решението си?

- О, не - отвърна лъчезарно тя. - Страх ме е да спя сама в този огромен апартамент, затова трябва да има някой да ме пази.

- Добре, тогава бъди така любезна да ме осведомиш къде ще спя аз - забих пръст в раната.

- А, това ли те притеснява? - усмихна се чаровно Дина. - Ами това канапе в хола ми се струва подходящо за целта.

Отиди на 141.

148

- Наистина ли? - попитах аз.

- О, да! - увери ме тя. - Наистина ще ти се разсърдя.

- Не, исках да знам наистина ли ще си послушна, ако ти направя компания за по цигара.

- Съмняваш ли се?

Въпросът ѝ ми се стори глупав. Щом питах, значи се съмнявах. Но тя ме попита с такъв тон, сякаш и най-малкото съмнение от моя страна би я засегнало жестоко.

- Добре - въздъхнах примирено аз. - Дай да опитам.

Тя остана толкова доволна от отстъпката ми, че дори настоя да ми държи запалката.

- Как е? - попита ме, когато издишах първия облак дим.

- Не мога да кажа, че съм очарован - отвърнах аз. - Но наистина са много леки.

- Поеми малко по-дълбоко, за да им усетиш вкуса — посъветва ме тя.

Тъй като вече бях започнал да играя по свирката ѝ, реших да я послушам. Дръгнах здраво. И тогава цигарата избухна пред лицето ми.

*Печелиш 1 точка атрактивност!
Губиш 1 точка енергия!
Отиди на 170.*

149

Един от първите уроци, които научих в тренировъчните лагери, бе да спя леко. Толкова добре бях усвоил уменията да съм нащрек дори когато спя, че можех да усетя топуркането на хлебарка по дебел килим, ако се напрегнах. Наистина в „Шамрок Палас“ нямаше хлебарки, но за сметка на това по едно време чух топуркането на нечии други крака и веднага наострих уши.

- Марк, спиш ли? - чух гласа на Дина.

Нещо в интонацията ѝ ми подсказа, че всъщност тя не очаква да чуе отговор. Или поне не би искала. Ето защо си замълчах.

- Хей, спиш ли бе?

Отново не последва отговор от моя страна. Чух пускането на чешма в банята, после усетих, че Дина приближава към мен. Отворих леко очи и видях, че тя държеше в ръката си пълна чаша с вода. Несъмнено бе решила да си отмъсти за подлютените с черен пипер шоколадови хапки.

Губиш 1 точка енергия!

Отиди на 157.

150

Умората от дългия път си каза думата и затова вечерта премина твърде тихо. Дори се изненадах от кроткото настроение на Дина, която предпочете да хапне нещо леко и веднага да си легне, вместо цяла нощ да вилнее по лондонските

клубове. След всичко, което бях видял от нея за няколко часа, можех само да благодаря на своя ангел-пазител за спокойната вечер.

Пожелахме си лека нощ и всеки се отправи към своята спалня.

Какво ще направиш с вратата на твоята спалня?

- ще я заключиш - отиди на 144.

- ще я затвориш - отиди на 156.

- ще я оставиш отворена - отиди на 163.

151

„Шамрок Палас“ беше приятно място с един-единствен недостатък - средностагистическият англичанин би могъл да похарчи едномесечната си заплата точно за един ден и да не разбере откъде точно са му изтекли парите. Обаче Дина беше богата като Пипи Дългото чорапче, само дето вместо кесия с жълтици имаше няколко кредитни карти. На нея цени от две хиляди паунда на вечер не й правеха впечатление. Поиска президентския апартамент и го получи начаса.

Отиди на 161.

152

- Не ти чета лекция по история, защото съм се впрегнал - обясних аз. - Просто те поправих, за да не бъркаш друг път. В Америка може и да е модерно да си говорите, че сте изобрели всичко на света, но истината е, че английските тайни служби са действали с пълна сила още по времето, когато твоите прадеди са гонели индианците с двуцевки.

- А, ти май ще излезеш духовит! - засмя се Дина. - Я ми кажи, като си толкова умен, каква е приликата между англичанина и французина?

- Няма такава! - отвърнах аз с ясното съзнание, че съм абсолютно прав. Вярвах си, както вярвах и на думите на баща ми, че Бог е създал Ламанша, за да ни отдели от французите.

- Напротив, има - шашна ме Дина.

- Отново изпадаш в заблуждение - предупредих я аз.

- И двамата смятат американеца за надут пуяк. Слушай, не може ли да водим остроумните спорове някъде другаде? Писна ми да вися на това летище.

Тук беше права.

- Вярно, да тръгваме - казах аз. - Паркирал съм наблизко.

- Лимузината няма ли си отделен шофьор? - учуди се тя.

- Каква лимузина? - учудих се на свой ред. - Аз карам „Воксхол“.

- О, ясно - махна с ръка тя. - Ще се наложи засега да я оставиш, паркирана на летището, защото аз поръчах лимузина.

Печелиш 1 точка енергия!

Отиди на 140.

153

- Мислиш ли, че е разумно да замеряме стражата със снежни топки? - предпазливо попитах аз.

- Не - отвърна честно Дина, - изобщо не е разумно. Обаче звучи страшно забавно, а именно в новогодишната нощ човек трябва да се повесели здравата.

Освен това няма да стреляме от засада, за да им дадем възможност да отвърнат на огъня.

Последният й довод окончателно ме убеди и един час по-късно ние се озовахме пред главния портал на двореца. Предварително се бяхме разбрали да започнем обстрела точно в дванайсет, но не си мислете, че пропиляхме оставащите до полунощ минути. Напротив, всеки от нас натрупа пред себе си около двайсетина топки, за да не изпитаме внезапен глад за амуниции тъкмо когато е станало истински хубаво. И когато Биг Бен оповести идването на новата година, двамата с Дина хорово изревахме:

- Огън!

Отиди на 188.

154

Дори на задържаните за дребно хулиганство им се полага един телефонен разговор, преди да ги пхнат в ареста. Аз се обадох в отдела и накратко обясних ситуацията на дежурния. Той се оказа схватливо и будно момче. Престоях само два часа в килията и лично Никълс пристигна да ме освободи.

- Ти си малоумен, Маркони! - закрещя ми той. - Имал си и съучастник!

- Вярно, но...

- Значи си я зарязал, за да си правиш кефа?

Естествено не можеше да използва имена, защото Дина беше в Лондон инкогнито.

- Не, сър, тя беше съучастникът - успях да вмъкна аз, преди да бъде залят с поредната порция ругатни.

- Какво? Мили боже, добре че не се е оставила да я заловят!

- Благодарение на мен.

Трябва да призная, че полковникът бързо схвана ситуацията и успя да погледне цялата работа през моите очи.

- Тя наистина е малко шура, нали? - попита ме съчувствено той, когато напускахме участъка.

- Ако тази дума е подходяща за жена, бих казал, че е палава - отвърнах аз.

- Сега разбирам защо от ЦРУ ми отказаха да я охраняват. Къде е тя сега?

- Очаква ме в хотела, сър.

- Е, Маркони, тичай бързо при нея и не се колебай да ме търсиш, ако пак те забърка в някоя каша. Все пак гледай да я обуздаваш от време на време.

- Слушам, сър.

Той ме потупа съчувствено по гърба. Аз го уверих, че ще направя каквото мога. Никълс ме изпрати към „Шамрок Палас“ с изражението на баща, който изпраща на сигурна смърт единствения си син.

Отиди на 190.

155

- Предполага се, че си тук да ме пазиш - продължи язвително Дина. - Следователно вратата ти трябва да е широко отворена, за да можеш да чуваш какво става в хола. Представи си, че посреднощ някой се промъкне в апартамента!

Беше права, разбира се.

- Ъ-ъ, съвсем ми изскочи от ума, че трябва да те охранявам - промърморих аз. -
Ще оставя вратата отворена.

- И добре ще направиш! - заяви тя и ми обърна гръб.

За щастие нямаше желаещи да извършат покушение срещу Дина и двамата прекарахме една спокойна нощ.

Печелиш 1 точка кариера!

Отиди на 158.

156

Бях затворил вратата на спалнята си и тъкмо се канех да си лягам, когато в стаята ми нахлу Дина.

- Какво си въобразяваш, че правиш? - попита ме тя.

- Приготвям се да спя - отвърнах простичко аз.

- Защо затвори вратата?

Нямах готов отговор на този въпрос, затова предпочетох да замълча.

- Сигурно доста си се колебал дали да не се и заключиш - присмя ми се тя. - Май ще излезе, че се страхуваш от онази моя страна, която медиите наричат „необузdana женственост“.

Ситуацията беше крайно неловка. В такива случаи сънародниците ми автоматично насочват разговора към времето. Моят трик е да започна да пристъпвам смутено от крак на крак, докато събеседникът ми излее целия си сарказъм и реши да се оттегли.

Отиди на 155.

157

По природа съм тих и незлоблив. Но когато някой поведе военни действия срещу мен, винаги може да разчита на ответна реакция. На всичкото отгоре Дина сама влизаше в капана.

Изчаках я да се приближи на една крачка от мен и светкавично се изправих. Сигурно съм й заприличал на злия дух от бутилката, защото ефектът беше моментален. Дина изпищя, ръката й трепна и съдържанието на чашата се изля върху лицето и нощницата на злосторницата.

- Нали няма да кажеш, че просто си искала да оставиш чаша вода до канапето ми, в случай че устата ми пресъхне през нощта? - попитах язвително аз, запалвайки лампата.

Тя изфуча разярено и започна да реди проклетия по мой адрес. Най-невинното от тях гласеше: „Да ти изтекат очите дано, да ти окапят зъбите и да ти опада косата! Да се покриеш с гнойни рани! А, и още - да се сдобиеш с лош дъх!“

- Ако си изразходвала излишната енергия, нека да поспим, защото утре е Нова година и трябва да сме бодри - предложих аз, когато тя замлъкна, изтощена. - Лека нощ!

- Някой път ще ти го върна тъпкано! - просьска тя и затръшна вратата на спалнята след себе си.

До сутринта в апартамента за младоженци на „Шамрок Палас“ цареше пълно спокойствие.

Печелиш 1 точка щастие!

158

Противно на очакванията - моите и тези на метеоролозите, утрото на тридесет и първи декември беше мрачно и навъсено. Изглежда, през цялата нощ бе валило, защото когато погледнах навън от седемнайсетия етаж на „Шамрок Палас“, клоните на дърветата бяха щедро обсипани със сняг, а по первазите на прозорците и по балкона имаше натрупана поне една педя.

- О, колко прекрасно! - плесна с ръце Дина. - Обичам на Нова година да има сняг, но не си нося много топли дрешки. И без това си мислех да пообиколя бутиците.

Няколко часа по-късно възгледите ѝ за времето бяха коренно противоположни. Дина седеше на канапето в апартамента и подсмърчаше. Въпреки новите покупки - дебел пуловер, дълъг шал и топло палто, тя не изглеждаше никак щастлива, понеже я мъчеше настилка.

- Защо ли не си останах в Маями? - проклинаше се Дина, докато допиваше третия си горещ чай за следобеда. - Вместо да се пека по бански на плажа, сега трябва да понасям тази гадна хрема. Не можа ли проклетото време да се задържи хубаво още един ден!

- Нали беше прекрасно? - обадих се аз. - Чух те да го казваш сутринта.

- Напротив, казах „ужасно“!

- Не, не! Много добре си спомням, че каза „прекрасно“.

- Ужасно!

- Прекрасно!

Една празна чаена чаша полетя към мен и само рефлексът ми помогна да я уловя във въздуха.

- Защо се заяждаш с мен? - проплака Дина.

- Просто ти припомням...

- Стига де! Знаеш ли да играеш покер?

Тъй като хазартът е един от многобройните ми скрити пороци, веднага забравих за всичко останало.

- Не се забърквай с професионалист!

- Пет долара за влизане и на чип, трийсет долара таван! - предложи делово Дина и аз не можах да устоя на изкушението. Ръката ми автоматично посегна към телефона. Набрах „услуги по стаите“ и поръчах да донесат едно тесте карти.

Отиди на 180.

159

- Я по-спокойно, момчета! - подвикнах бодро аз. - Не съм ви никакъв скапан наркотрафикант или мафиот!

Обаче кой да те слуша! Дватамата се нахвърлиха върху мен като гладни кучета, дете не са виждали лапачка поне от месец. Мислеха си, че като са с палки, са сто кила. Обаче грешаха!

За един агент от тайните служби е детинска играчка да се справи с две улични ченгета. С лекота отнех палката на първия полицаи и тъкмо бях на път да обезоръжа и другия, когато един леден глас се провикна:

- Мръднеш ли, ще те надупча на решето!

Сигурно няма да повярвате, като ви кажа кой беше! Единият от войниците най-сетне се беше решил да напусне поста си, за да се притече на помощ.

- Добре де - казах примирено аз, - предавам се.

Ченгетата не захсъняха да ми щракнат безезниците и малко грубичко да ме натикат в пристигналата патрулна кола. Най-хубавото в цялата работа беше, че не успяха да заловят Дина.

Печелиш 1 точка атрактивност!

Отиди на 154.

160

Не знам дали сте наясно как са организирани нещата в тези лимузини. Там предната част на купето е отделена от задната с плътно звуконепроницаемо стъкло. Връзката между пътника и шофьора се осъществява по телефон. На мен лично цялата работа ми се струва префърцунена, но явно баровците си падат по този вид общуване с обслужващия персонал.

Дина нареди на шофьора да смъкне стъклото между двете части на купето и му предложи цигара. Горкият човечец се опита да се възпротиви, но бързо бе принуден да сложи оръжие. Дина знаеше как да притиска мъжете и в крайна сметка го принуди да приеме цигарата. Дори му поднесе запалката. След това го загледа с нескрит интерес.

Трябваше веднага да надуша, че в цялата работа има нещо нечисто. Така де, странно е да тикаш под носа на хората пакет цигари и да използваш заплахи и изнудване, за да ги почерпиш. Обаче инстинктът ми, изглежда, си бе дал почивка, защото здравата се стреснах, когато върхът на цигарата експлодира.

Отиди на 167.

161

Излишно е да се впускам в подробни описания на президентския апартамент. За разлика от лимузината, която беше сравнително скромна за своя клас, наетата от Дина бърлога притежаваше всички отличителни белези на разточителството. Ще кажа само, че златните кранчета в банята бяха най-малкото, което би могло да впечатли човек, и ще спра дотук.

В президентския апартамент има две спални. Не знам защо управата на елитните хотели предполага, че когато човек достигне до толкова висок ранг, той трябва да се порадва на възможността да не спи в едно легло и дори в една стая със съпругата си. В нашия случай двете спални бяха добре дошли, защото Дина искаше да съм денонощно около нея и по едно време бях започнал сериозно да се тревожа дали няма да се получи така, че да трябва да спя на някое ръбесто канапе.

Дина огледа апартамента и избра по-голямата спалня. За мен остана по-малката, която все пак беше по размери наказателното поле на „Уембли“. Уплътних времето до вечеря с два коктейла от отрупаното с напитки барче.

Отиди на 150.

162

Поколебах се и забавянето ми се оказа фатално.

- Май ми се танцува - заяви решително Дина и скочи на крака. - Кое е най-шумното място в Лондон, където човек може да се разхвърля?

Вече нямаше как да ѝ обясня, че не понасям дъднештата музика в дискотеките. Когато бях на деветнайсет, можех цяла нощ да стоя до гърмящата колона, без да трепна, но слухът ми вече беше доста префинен за тези работи. Дори когато слушах „Мерилиън“, не обичах да озвучавам съседите.

Е, няма смисъл да описвам как премина новогодишната нощ. Все пак не съм мазохист. Ще кажа само, че Дина остана доволна, а аз получих силно главоболие и когато на сутринта се прибрахме в апартамента, изпих цели три аналгина. После заспах като труп и добре че никой не ни мислеше злото, защото в следващите няколко часа изобщо не можех да изпълнявам задълженията си на телохранител.

Губиш 1 точка енергия!

Отиди на 169.

163

Оставих вратата на моята спалня наполовина отворена и се приготвих да си лягам.

- Хей, няма ли да затвориш? - провикна се Дина от своя край на хола.

- Не.

- И защо, ако смея да попитам?

- Защото съм тук, за да те охранявам. Ако затворя вратата, няма да мога да чувам какво става в хола.

- А-ха! - рече разбиращо тя. - Е, надявам се, че не хъркаш гръмогласно.

- Изобщо не хъркам - засегнах се аз.

- Няма да го повярвам, докато не го чуя.

- Няма как да го чуеш, ако не хъркам - язвително подхвърлих аз.

- Да, ама ти ще захъркаш - уверено заяви тя. - Жалко, че нямам касетофон да те запиша!

- Май напоследък не си имала с кого да се заяждаш, а?

- О-о, я се скрий!

- Лека нощ и на теб! - казах аз и с това разговорът приключи.

За щастие нямаше желаещи да извършат покушение срещу Дина и двамата прекарахме една спокойна нощ.

Отиди на 158.

164

За един агент от тайните служби е детинска играчка да се справи с две улични ченгета. С лекота можех да ги обезоръжа и да ги просна на земята, а после да офейкам. Обаче те все пак ми бяха колеги и затова не исках да им причинявам зло.

- Спокойно, момчета, предавам се! - разперих ръце аз.

- Обърни се с лице към стената! - излая единият.

Изпълних точно инструкцията му. Ченгетата не закъсняха да ми шракнат безезниците и малко грубичко да ме натикат в пристигналата патрулна кола. Единственият повод за оптимизъм в цялата работа беше, че не успяха да заловят Дина.

Отиди на 154.

Старо правило при слагането на грим за маскировка е, че човек не бива да се престарава. Достатъчно е да прикрие най-изразителните си черти и да подсили някои други, които обикновено не изпъкват. Точно така бе постъпила и Дина Доналдсън. Резултатът беше толкова добър, че макар да бях гледал няколко филма с нея, никога нямаше да я позная на летището, ако не ми се беше представила.

- Здравсти! - каза тя. - Вече можеш да свалиш тази табела, че току-виж, си привлякъл някоя истинска Сюзън Роуз.

- Добър ден! - поздравих учтиво. - Аз...

- Правило номер едно гласи, че ще си говорим на „ти“ - прекъсна ме безцеремонно тя. - Викай ми просто Дина. А ти как се казваш?

- Марк Маркони, но...

- О, като Марк Аврелий! - възкликна тя. - Няма нужда да ми казваш, че си от британското ФБР.

- Моля? - не повярвах на ушите си аз.

- Нали си от британското ФБР? Защо ме гледаш така? Да не би да си от британското ЦРУ, което също като у нас воюва с британското ФБР? Не искам да се набърквам във войната на институции.

Ние, британците, сме особено докачливи към американизацията. Имали сме тайни служби дълго преди Колумб да потегли към Индия и по погрешка да открие Америка и държим да се знае, че това е само една от многото идеи, които не сме взели от американците. Може би някой вавилонец или египтянин би имал основание да си потърси авторското право върху тайните служби, но не и мистър Хувър.

Какъв е твоят отговор?

- не чакаш нея, а японска делегация от тамошната федерация по сумо - отиди на 132.

- преглъщаш обидното обръщение с духовитост - отиди на 137.

- не пропускаш случая да обясниш на американската кукла, че трябва да бъде по-коректна в изказванията си. - Отиди на 142.

Лимузината беше съвсем скромна. Имам предвид, че нямаше дванайсет врати и плуен басейн, нито пък спалня и седем джуджета за прислужници. Разбира се, разполагахме с телевизор (в случай че дават любимия сериал по време на път), компютър (за манияците на Интернет и акулите от борсата) и добре заредено барче, което получи щедро ми одобрение.

- Да изпушим по една! - предложи Дина, изваждайки кутия непознати за мен американски цигари.

- Благодаря, не пуша.

- Тези са съвсем леки.

- Не понасям цигарения дим.

- Хайде, направи ми компания!

- Виж, Дина, аз не съм ти играчка - възпротивих се енергично срещу поредното посегателство срещу свободата ми.

- Сега искаш да пуша, после ще пожелаеш да изпия една бутилка уиски, а накрая може да ти се прище и да пострелям, за да сплаша гаргите.

- О, моля те! - събра ръце пред гърдите си тя. - Само една цигара и обещавам, че ще бъда добричка! Иначе ще ти се разсърдя!

Приемаш ли цигарата?

- не - отиди на 131.

- да - отиди на 148.

167

Горкият човечец здравата се изплаши и за миг загуби контрол върху волана. Лимузината направи рязък завой вляво, после вдясно и добре че около нас нямаше коли и не успяхме да причиним масова катастрофа.

- Какво беше това, дяволите да те вземат? - изкрещях аз на Дина, която бе избухнала в истеричен смях в мига на шумната експлозия.

- Ха-ха, Марк! Хи-хи-хи! - отвърна тя.

Всъщност няхах нужда от обясненията ѝ. Всички сме правили бели в детството си. Номерът с пиратката в цигарата беше един от любимите ми, затова ме беше яд, че не го надуших от самото начало.

Шофьорът се съвзе забележително бързо от шока. Като истински професионалист той не показа с нищо обезелите го чувства, само вдигна стъклото, за да се отдели от нас. Дина нямаше нищо против, вече си беше поиграла с него.

- Е, какво толкова? - невинно ми се усмихна тя, когато престана да се киска като ученичка.

- Можехме да се блъснем някъде! Ако имаше слабо сърце, човечецът можеше да получи инфаркт! Да изброявам ли още?

- Боже, боже! - поклати невярващо глава тя. - Къде ви отиде прословутото английско чувство за хумор бе, хора? У нас, в Америка, като приложиш на някого номера с пиратка в цигарата, после ти благодари за проявеното внимание.

Нямаше смисъл да спорим, тя явно беше безнадежден случай.

- Ти си луда! - заявих аз. - Тук е Англия и не сме свикнали да се тормозим един друг с детски номера.

- Жалко! - каза Дина. - За вас, имам предвид. Защото аз не смятам да се променям.

Точно тогава осъзнах, че съм загазил.

Отиди на 139.

168

- Какво, по дяволите, беше това? - просъска Дина, когато успя да погаси пожара в устата си.

- Черен пипер - осведомих я аз. - Извадиш ли меч, от меч умираш, нали я знаеш тази приказка?

- Голям хитрец се извъди, а? - изръмжа тя.

- Вземам пример от теб.

- Много добре - тръсна глава Дина и аз долових в тези думи прикрита, но твърде зловеща закана. - Хайде да ставаме!

Беше малко подло от нейна страна, защото продавачката още не бе успяла да намери достатъчно голяма чаша за тройното ми кафе. Но от човек, който току-що е погълнал внезапно порядъчна доза черен пипер, не може да се очаква да бъде търпелив. Ето защо заряха кафето без много приказки и последвах разярената тигрица.

Печелиш 1 точка щастие!

Отиди на 143.

169

Събудих се в късния следобед на първи януари. Дина беше пунала Би Би Си и тъкмо хванах спортните вестии. „Селтик“ бяха победили „Рейнджърс“ в шампионатен мач за пръв път от няколко години насам. Най-сетне и по-неоправданата половина на Глазгоу щеше да има повод да ликува.

- Хайде, излюпвай се! - насърчи ме Дина, като видя, че съм се събудил. — Забрави ли, че днес е последният ми ден?

Не бях забравил, разбира се. Самолетът за Маями излиташе в десет без десет. Доколкото я познавах, щеше да се постарее да уплътни оставащото време по нестандартен начин.

- Един приятел ме посъветва непременно да посетя „Старият Харли“ - заяви Дина. - Каза, че това е единственото място в Лондон, където витае истинска рокерска атмосфера.

- „Старият Харли“ е долнопробна бърлога, където се събират опасни типове - опитах се да я вразумя аз.

- Супер! Винаги съм играла момиче, което си пада по опасни типове, и е крайно време да ги видя отблизо що за хора са.

- Ама, Дина... - опитах се да възразя аз.

- Тръгваме веднага - отсече тя. - Няма място за спор.

А когато Дина Доналдсън каже нещо, думата ѝ на две не става.

Отиди на 176.

170

Ако не ви е гръмвала пиратка под носа, сигурно няма да ме разберете. Самата експлозия не е нищо особено и не може да навреди. Ако гледаш отстрани, изглежда безопасно и забавно. Но когато се намираш от другия край на цигарата, нещата са много по-различни. Само за миг, но за един безкраен от твоя гледна точка миг, ти се струва, че светът е експлодирал и че ти се намираш в самия център на взрива.

- Ако имах слабо сърце, можех да получа инфаркт! - укорих я аз, когато преодолях шока.

- Да бе, как пък не ти повярвах! - засмя се тя. - Нали си агент от тайните служби, трябва да си здрав като бик!

- Не знам за здравето, но се чувствам разярен като бик - изръмжах аз.

- Боже, боже! - поклати невярващо глава тя. - Къде ти отиде прословутото английско чувство за хумор? У нас, в Америка, като приложиш на някого номера с пиратка в цигарата, после ти благодари за проявеното внимание.

Нямаше смисъл да спорим, тя явно беше безнадежден случай.

- Ти си луда за връзване! - заявих аз. - Тук е Англия и не сме свикнали да се тормозим един друг с детски номера.

- Жалко! - каза Дина. - За вас, имам предвид. Защото аз не смятам да се променям.

Точно тогава осъзнах, че съм загазил.

Отиди на 139.

171

- Трябва ни за тази вечер - намесих се аз.

Моят познат вече знаеше кой команда парада, затова погледна към Дина.

- Слушай какво ти казва Марк! - подкрепих ме тя и добави: - И чакай от мен да платя сметката.

Наетият мотор си беше звяр и половина. Направих няколко кръгчета, докато му свикна, после двамата с Дина се понесохме към „Стария! Харли“.

Печелиш 1 точка кариера!

Отиди на 184.

172

(Специални поздравления за всички вас, които се добрахте до този скрит епизод! Пригответе си един виц, който може да се нарече „култов“. Просто не мога да не се засмея всеки път, когато се сетя за него.)

Баба Меца открила сладкарница и се постарала да направи така, че всяко животно да намери любимото си ястие в заведението. Много животни се изредили и останали доволни, накрая дошъл и заекът.

- Бабо Мецо, имаш ли торта от моркови? - попитал той.

- Не - поклатила глава Мецана. - Нямам.

Заекът въздъхнал тежко и си тръгнал.

На другия ден се повторила същата история. Тогава Баба Меца се амбицирала и решила да направи една торта от моркови специално за заека. На другия ден той дошъл в сладкарницата и попитал:

- Бабо Мецо, имаш ли торта от моркови?

- Имам, Зайо, имам! - отвърнала усмихната Мецана.

- Нали е много гадна? - захилил се заекът и си тръгнал.

(Сигурно се досещате, че този виц не е измислен от мен. Нямам представа кой измисля вицове. Аз просто ги чувам и ако ми се сторят смешни, ги разказвам на приятели и познати.)

173

Точната дума е „сгромолясах“, защото в опита си да изляза от казана аз бях рипнал така енергично, че се озовах на пода до канапето. Когато осъзнах, че се намирам в младоженския апартамент на „Шамрок Палас“ и току-що съм се събудил от кошмар, веднага изникна въпросът какво прави край канапето изпадналата в истеричен смях Дина.

- Поздравления за скока! - каза през сълзи тя, задавена от необуздани пристъпи на смях. - Хи-хи-хи, ти си бил същински тигър, Марк!

Тъй като Дина размахваше развълнувано ръце, докато издевателстваше над мен, нямаше как да не забележа, че в едната си ръка палавата принцеса държеше запалка, а в другата - клечка за зъби.

Ако сте чели поне малко от теориите на добрия стар чичко Фройд за произхода на сънищата, веднага ще схванете подлостта на Дина. Тя беше поднесла огъня на запалката към ходилата ми и едновременно с това ги беше боцкала с клечката за зъби. Подсъзнанието ми беше преобразувало тези външни влияния в кошмара с негрите-човекоядци.

- Какво лошо има в това? - попита наивно Дина, когато я обвиних за кошмара си.
- Събудих се и надникнах да проверя дали ме пазиш. И като те видях да спиш така сладко, че и цял полк можеше да мине покрай теб с маршова стъпка и песен на уста, без да те събуди, реших да ти напомня, че имаш задължения към мен. Е, хайде, лека нощ!

Ако в този момент имах право на едно-единствено желание, то незабавно щях да поискам да извия безнаказано врата на моята мъчителка. Обаче златната рибка не се мяркаше наоколо, а и никакви духове от бутилки или лампи не се навъртаха, така че трябваше да се задоволя с фантазии. Отново заспах, но този път толкова леко, че бих могъл да чуя топуркането на хлебарка по дебел килим.

За щастие остатъкът от нощта премина спокойно.

Печелиш 1 точка атрактивност!

Губиш 1 точка енергия!

Отиди на 158.

174

- Дина, извини се на момчетата - казах аз.

- Те ще се извинят ли, че те нарекоха мухльо? - осведоми се тя.

- Ей сегичка ще му се извиня! - озъби се лидерът на рокерите и изненадващо ме удари с юмрук в ребрата.

Ако не притежавах светкавичен рефлекс, ударът можеше да ми строши някоя кост. Но понеже се дръпнах рязко назад и омекотих силата му, се отървах само с болка. Вече нямаше място за колебание, затова пристъпих към решителни действия.

Забих юмрук в стомаха на лидера им. След това се извъртях и с точен ритник в главата пратих на земята друг от групата. С още няколко прецизни и силни удара охладих ентузиазма на рокерите и ги накарах да се завъргалат по земята, виейки от болка.

- Хайде да се махаме - казах аз на Дина. - Тези типове развалят атмосферата на заведението.

Губиш 1 точка енергия!

Отиди на 199.

175

Не знам колко са мъжете, които могат да се похвалят, че са вечеряли на свещи с Дина Доналдсън, а и не ме интересува. Но всеки път, когато спомена в компания, че съм имал това удоволствие, мъжката част умира от завист.

Ако човек вярва на медиите, Дина Доналдсън е луда за връзване, глупава, нагла, надменна, покварена и какво ли още не. Може и да е такава, не знам. Но по време на

новогодишната ни вечеря тя беше мила, очарователна, интелигентна, остроумна и изобщо жена, по която биха хлътнали дори папата или Далай Лама.

С Дина прекарах най-приятната новогодишна вечер в живота си. Говорихме си на всякакви теми почти до сутринта, когато умората най-сетне ни надви и се наложи да поспим. Добре че никой не ни мислеше злото, защото в следващите няколко часа изобщо не можех да изпълнявам задълженията си на телохранител.

Печелиш 1 точка щастие!

Отиди на 169.

176

Вече си представях как ще реагирам рокерите, когато им се изгърсим там с лимузината. Но Дина ме изненада.

- Ще ни трябва мотор - заяви тя. - И то не друг, а само и единствено „Харли и Дейвидсън“! Обаче преди това ще трябва да си купим някои дрешки.

Не ни отне много време да намерим подходящ магазин. Дина избра за себе си черно кожено елече, кожени ботуши и дънков костюм. Панталонът беше обшит с нашивки на демонски глави, а на якето бе пришит гръб на „Моторхед“. За мен избра черен кожен костюм, който бе покрит с метални пирамиди и ми придаваше зловещ вид, военни обувки и кърпа с черепи.

- Това пък защо? - възпротивих се аз.

Тя ме изгледа сериозно и каза:

- Наистина ли мислиш, че можеш да се появиш на рокерско сборище с тези руси къдри?

Нямаше как да оспоря този аргумент.

Завъртяхме се пред огледалото в магазина и се спогледахме доволни. Липсваше ни само мотор, за да заприличахме на двойка закоравели рокери. Скоро щяхме да попълним и тази празнина.

Отиди на 182.

177

Знаех, че мога да се справя и с четиримата. Е, може би щях да отнеса някой и друг удар, но в крайна сметка щях да ги изпонагръшкам. Обаче какъв беше смисълът да се правя на мъж?

- Укротете топката, момчета! - казах аз, изваждайки служебната си карта. - Нали не искате да си имате неприятности?

Те замръзнаха на място.

- Добре де, нищо лошо не сме направили - рече примирено водачът им. - Тръгваме си.

- Ами, я чакайте! - обади се Дина. - Щом сте толкова сговорчиви, защо да не ви почерпя с по една цигара? Няма да ми откажете, нали?

Тя бръкна в джоба на якето си и извади оттам кутията с цигарите-пиратки. Този път успях да забележа каква марка са - „Американски специални“.

Ще я спреш ли?

- не - отиди на 187.

- да - отиди на 195.

178

- Нямаме време да го огледаме, така че по-добре да вземем нов - казах аз.
- Ти наред ли си? - почука с пръст по челото ми Дина.
- И без това дрехите ни изглеждат прекалено лъскави. А като цъфнем в „Старият Харли“ и с чисто нов мотор, онези типове направо ще откачат.
- В крайна сметка? - намеси се моят познат, който май не можеше да повярва, че Марк Маркони оставя една жена да го води за носа.
- На старо - отсече Дина.
- Купувате ли или го искате под наем?
- Какъв е вашият избор?*
- *под наем - отиди на 171.*
- *купувате го - отиди на 185.*

179

- Един момент - казах аз и бръкнах в джоба на якето си, за да извадя пари.
- Точно така - потвърди Дина. - Покажи им картата си и да се махаме.
- Каква карта? - попита нахаканият полицаи.
- Служебна - отвърна му загадъчно Дина. - Вие, момчета, може би току-що провалихте секретна операция на британските тайни служби. Покажи им, Марк, и да потегляме, докато не е станало късно!
- Двамата полицаи пребледняха при вида на картата ми.
- Ние не знаехме - промълви смутено единият.
- Някой трябваше да ни предупреди - додаде другият.
- Няма нищо, момчета, вие просто си вършите работата - успокоих ги аз.
- Измъквайки се от това поредно преживяване, двамата с Дина се насочихме към „Шамрок Палас“.
- Отиди на 213.*

180

По принцип не обичам да се хваля, затова трябва просто да ми повярвате, когато казвам, че съм професионалист в покера. Никога не пропускам редовната сбирка с колегите в петък вечер и обикновено си тръгвам с добра печалба.

Ако има бог на покера, аз със сигурност съм едно от незаконните му деца.

Обаче и Дина не ми отстъпваше. Надигравахме се в продължение на няколко часа и когато към десет и половина теглихме чертата, тя излезе с двайсет паунда печалба.

- Толкова за професионалните покерджии в Англия - присмя ми се тя и доволно прибра банкнотата в джоба на дънките си. - Хей, приближава дванайсет, а моята настинка като че ли премина! Имам цял куп идеи за това как да посрещна първата си Нова година в Англия! Можем да отскочим до двореца и да замеряме стражите със снежни топки! Или пък да потанцуваме в някоя дискотека! А защо не най-изненадващо да останем тук и да си организираме една тиха празнична вечеря със свещи и шампанско?

Кое от трите предложения за новогодишната нощ печели твоите симпатии?

- *постовите пред двореца на кралицата направо плачат да бъдат замеряни със снежни топки - отиди на 153.*

- отивате на купон в някоя дискотека - отиди на 162.

- организирате си тиха празнична вечеря на свеци - отиди на 175.

181

- Трябва ни за тази вечер - намесих се аз.

Моят познат вече знаеше кой командва парада, затова погледна към Дина.

- Слушай какво ти казва Марк! - подкрепи ме тя и добави: - От мен искай да платя сметката.

Наетият мотор си беше звяр и половина. Направих няколко кръгчета, докато му свикна, после двамата с Дина се понесохме към „Старият Харли“.

Губиш 1 точка кариера (но ако оценката ти за кариера е нула, тя остава непроменена)!

Отиди на 184.

182

Преди години, в бурните дни преди да навърша двадесет и една, си падах по моторите и дори бях потрошил няколко от тях. От онова време ми бяха останали разни връзки сред търговците на мотори и знаех няколко места, откъдето можехме да се сдобием с „Харли и Дсйвидсън“. Заведох Дина при един стар познат, който се зарадва да ме види, влюби се в придружителката ми и настоя да ни почерпи.

- О, не, много бързае - каза Дина. - Трябва ни спешно един „Харли“.

- Нов или на старо? - осведоми се делово моят познат, който беше умен мъж и разбираше кога не бива да настоява.

- Ти какво ще кажеш, Марк?

Какъв мотор търсите?

- нов - отиди на 178.

- стар - отиди на 186.

183

Аз пръв съзрях пристигащите в тръс ченгета. Дотогава не ми беше идвало наум, че могат да ни арестуват за подобна постъпка. По-лошото бе, че щяха да установят самоличността на Дина и после медиите щяха да гръмнат със сензационни заглавия, а Никълс щеше да ми откъсне главата. Налагаше се да действам бързо.

Без да губя време за обяснения, грабнах Дина през кръста и я понесох към близката пряка. Там я пуснах на земята.

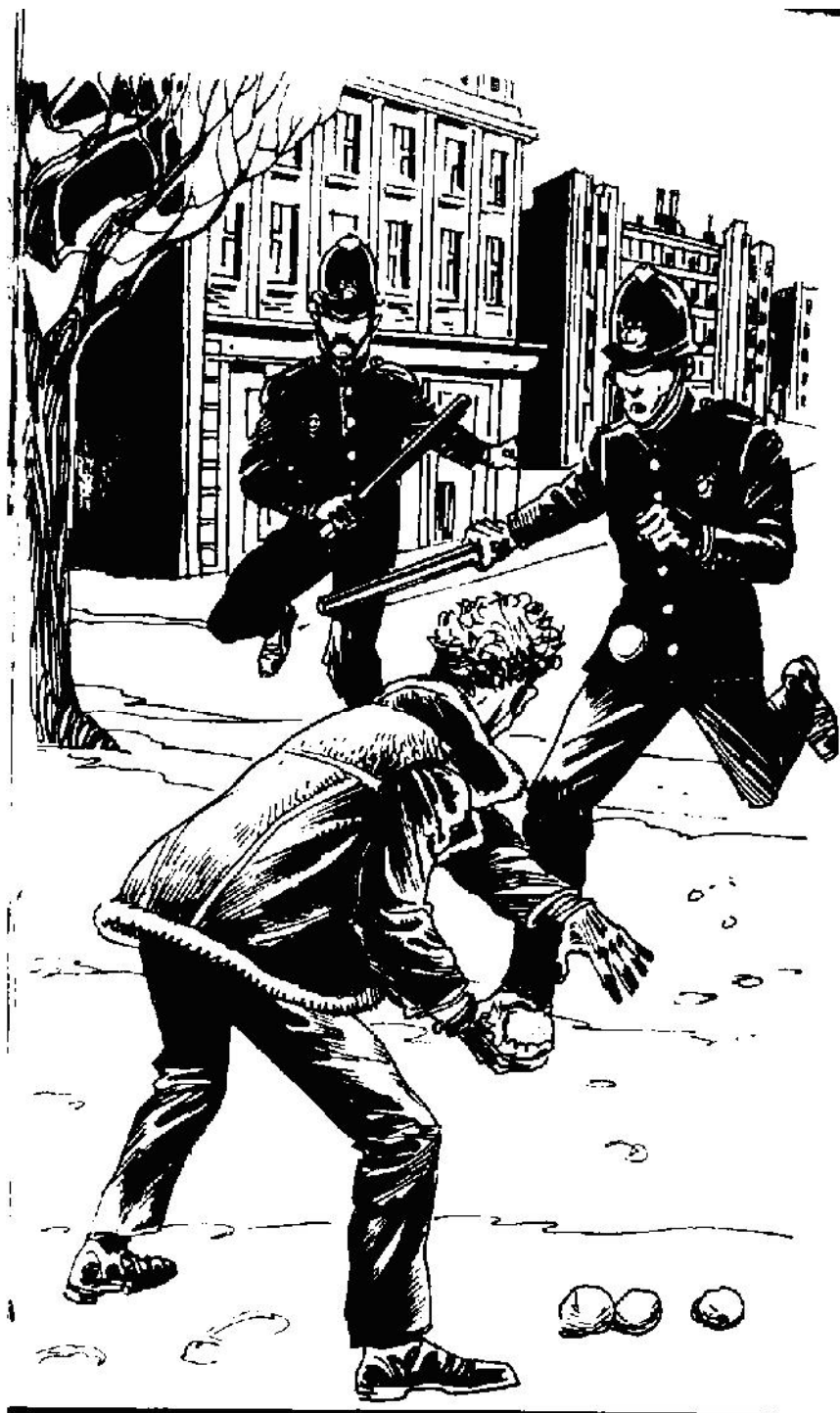
- Бързо, бягай към хотела! Аз ще ги задържа и до няколко часа ще дойда. Имаш ли пари за такси?

Тя кимна утвърдително. Пожелахме си взаимно успех, след това ѝ видях гърба. Аз се наведох, направих бързо една снежна топка и се показах на пристигащите ченгета.

- Честита нова година! - изкрещях ентузиазирано и запратих топката към тях.

Наведоха се инстинктивно и снарядът ми профуча на сантиметри над главата на левия полицай.

- Вдигни ръце и се долепи до стената, умнико! - викнаха в пълен синхрон двамата.

Бяха на няколко крачки от мен и стискаха нервно гумените си палки. По всичко личеше, че са готови да ги вкарат в действие, ако се съпротивлявам.

Какво ще направиш?

- ще окажеш съпротива - отиди на 159.

- ще се предадеш - отиди на 164.

184

„Старият Харли“ е едно от онези крайпътни заведения, в които човек може да получи неотровно ядене срещу скромно заплащане, без да слиза от мотора си. Знаех, че понякога там се събират големи компании, но когато ние с Дина пристигнахме, единствените посетители бяха четирима дългокоси и мустакати типове със страшни погледи и татуировки по ръцете.

- Ами сега? - попитах аз. - Тази вечер мястото май не е от най-оживените. Може би рокерите още не са се свързали от новогодишния купон.

- Дай да изпием по една бира - предложи Дина. - Ако след това не стане по-интересно, ще се разкараме.

Речено-сторено. Дина опъна крака върху седалката на мотора, а аз останах прав. Ако тя не беше толкова хубава, нямаше да се случи нищо. Обаче красотата й привлече вниманието на четиримата рокери.

Отиди на 207.

185

- Ще го купим - намесих се аз.

Моят познат вече знаеше кой командва парада, затова погледна към Дина.

- Ти, ако искаш, си го купи! - сръза ме тя и добави: - Който плаща, той поръчва музиката. Ще вземем един стар „Харли и Дейвидсън“ под наем за тази вечер.

Наегият мотор си беше звяр и половина. Направих няколко кръгчета, докато му свикна, после двамата с Дина се понесохме към „Старият Харли“.

Печелиш 2 точки кариера!

Отиди на 184.

186

- Не ни трябва никаква лъскава машина, нали? - обърнах се аз към Дина.

- Разбира се! - одобри решението ми тя. - И без това дрехите ни изглеждат прекалено лъскави. Ако цъфнем в „Старият Харли“ и с чисто нов мотор, онези типове направо ще откачат.

- Купувате ли или го искате под наем? - намеси се моят познат, който май не можеше да повярва, че Марк Маркони оставя една жена да го води за нос.

Какъв е твоят избор?

- под наем - отиди на 181.

- купувате го - отиди на 191.

187

Не изпитвах никаква милост към рокерите. Ако няхах служебна карта и не владеех бойни изкуства, те щяха да ме смелят от бой и направо не ми се мислеше какво можеше да се случи с Дина. Ето защо приех, че заслужават малък урок.

Нямаше как да не приемат предложението ѝ. Страхуваха се от мен и затова не можеха да пренебрегнат жеста на помирение. Дина им поднесе кутията и те си взеха по една цигара. После тя измъкна запалка и настоя лично да им държи, докато си запалят. Те благодариха смутено.

- Може да са малко леки за вашия вкус - каза тя, - но след едно-две дръпвания настъпва поразителна промяна. После да не кажете, че не съм ви предупредила!

Едва се съдържах да не се изхилия. По един очарователен начин Дина демонстрираше изкуството да се говори двусмислено.

- Ще ми се да видя цигарата, дето ще ми се стори тежка - изфука се лидерът им.

Точно в този момент цигарата му гръмна и го накара да подскочи назад.

Отиди на 211.

188

Не искам да оставате с впечатлението, че съм опасен за обществото хулиган, който си е поставил за цел да подрива основите на Английската корона. Замерянето на войниците от портала със снежни топки не беше политически, нито социален акт, а израз на народно веселие.

Всъщност не беше чак толкова интересно. Както по едно време правилно забеляза Дина, щеше да е доста по-интересно, ако си бяхме набелязали движещи се цели. Колкото до войниците, скоро установихме, че им липсва спортен дух.

Разбирам, че правилникът те задължава не само да не мърдаш, но дори и да не мигваш. Обаче когато двама откачалници започнат да те замерят със снежни топки, не трябва много ум, за да се сетиш, че всяко правило си има изключения. Още повече че двамата с Дина се оказахме удивително точни в стрелбата. Моето постижение беше следното:

във високата черна шапка - три топки

в лицето - една топка

в тялото - шест топки

на милиметри от целта - осем топки

лоши изстрели - три топки.

Със сигурност щях да повиша резултата си, ако в този миг не бяха довтасали две ченгета с явната цел да ни окошарят.

Печелиш 1 точка щастие!

Отиди на 183.

189

- Един момент, момчета - казах аз и бръкнах във вътрешния джоб на якето си. - Изглежда, някой не си е свършил работата. Време е да изясним това недоразумение.

Показах им служебната си карта и те пребледнях при вида ѝ.

- Ние не знаехме - промълви смутено единият.

- Някой трябваше да ни предупреди - додаде другият.

- Няма нищо, момчета, вие не сте виновни - успокоих ги аз. - От отдела е трябвало да ви предупредят, а не са го сторили. А сега ще трябва да ни извините, защото бързаме!

Измъквайки се от това поредно преживяване, двамата с Дина се насочихме към „Шамрок Палас“. Запиши кодова дума „трън“!

190

Дина ме посрещна на вратата на апартамента с радостен вик.

- Моят герой! - изръкопляска тя. - Биха ли те? Измъчваха ли те? Нали не си ме издал?

- Три пъти не! - отвърнах аз. - Положението е под контрол, ти не си забъркана и купонът може да продължи.

- Сякаш гледам Джеймс Бонд! - прехласна се Дина. - Ама хубаво си прекарахме, нали?

- Страхотно! - казах аз, без да си кривя душата.

- Щом всичко се е разминало, защо да не отскочим пак до двореца за още една снежна атака!

Трябваше тактично да я отклоня от това хрумване.

- Дай да не се повтаряме - предложих аз.

- Дадено! - охотно се съгласи тя. - И без това съм малко уморена. Хайде да спим, а утре ще измисля нещо друго!

- Вече е утре! - напомних ѝ с усмивка аз. - Вече сме първи януари.

- А, да, вярно! Лека нощ!

Сигурно съм отвърнал на пожеланието ѝ - аз съм добре възпитан, - но не помня. Проснах се и заспах, без да се събличам. От мен да знаете: адски изтощително е да замеряш стражата пред двореца със снежни топки. Особено ако те хванат.

Губиш 1 точка енергия!

Отиди на 169.

191

- Ще го купим - намесих се аз.

Моят познат вече знаеше кой командва парада, затова погледна към Дина.

- Ти, ако искаш, си го купи! - сряза ме тя и добави: - Който плаща, той поръчва музиката. Ще вземем един стар „Харли и Дейвидсън“ под наем за тази вечер.

Наетият мотор си беше звяр и половина. Направих няколко кръгчета, докато му свикна, после двамата с Дина се понесохме към „Старият Харли“.

Отиди на 184.

192

Опитах се да ги спра с приказки.

- Хей, момчета, я не се горещете толкова! - разперих ръце аз. - Защо ѝ се връзвате?

- Що пък не? - изхили се лидерът им, приближавайки се към нас. - Нещо против, а, брато?

- Ние и без това си тръгнахме.

- Нищо, сега ще ви се наложи да поостанете. Ако малката се извини, може и да си помислим. - Лидерът им застана до мен и сложи лявата си ръка върху рамото ми.

- Може и да ти се размине, мухльо!

Смърдеше на алкохол като стара бъчва. Приятелите му бавно ни обграждаха.

- Е, мухльо, ще чуем ли как гаджето ти ни се извинява?

- Тя не ми е гадже.
- Абе на кого му пука к'ва ти е? Дай бързо да се извини, че й изтича времето!
Какво ще направиш?
- *ще ги изтърпиш да се изперчат - отиди на 174.*
- *ще удариш рокера, който е сложил ръка върху рамото ти - отиди на 196.*

193

Фреди Лойд очевидно бе поласкан от честта да бъде почерпен от Дина. Тя му се усмихваше чаровно, докато обясняваше, че е страшно доволна от хотела и не би се поколебала да отседне в него при следващото си идване в Лондон. Колкото до мен, аз търпеливо, но не без известно нервно напрежение очаквах Големия взрив.

Измина една дълга минута, в края на която аз все повече заприличвах на онези религиозни фанатици, които очакват края на света на определена дата. Нали ги знаете, те вещаят, че точно на 18.02.1996 в 13:34 светът ще се сгромоляса. Една минута преди насроченото време екстазът ги издига до невъобразими висоти. Една минута след срока те изглеждат твърде глупаво.

Така изглеждах и аз, когато Фреди Лойд си изпуши спокойно цигарата, след това двамата с Дина се разделиха сърдечно и ние излязохме от кабинета му.

Губиш 1 точка енергия!

Отиди на 202.

194

Знаете ли, когато едно приказно красиво момиче с разплакани очи ви каже, че само вие можете да върнете усмивката му, съпротивителните ви сили някак изведнъж се изчерпват. Мислите си, че веднага ще отхвърлите молбата ѝ, но вместо това казвате:

- Добре де, нали веднъж се живее!
 - О, Марк, ти си чудесен! - изписка Дина.
 - Аз съм луд за връзване и здравата ще си изпатя, ако нещо се обърка.
- Тя ме прегърна здраво през кръста и двамата се понесохме срещу вятъра!

Отиди на 212.

195

Нямах никакво намерение да предизвиквам рокерите, затова бях принуден да се намеся.

- А, не! Момчетата не пушат.
 - Напротив! - хвърли ми отровен поглед Дина. - Момчетата си умират за по една цигара.
 - Я да видим те какво ще кажат - обърнах се към рокерите. - Нали не пушите?
- Нямаше как да не се съгласят с мен, защото се страхуваха. Дина се опита да ги подмами, но те категорично отказаха.
- Тогава разкарайте се! - кипна накрая тя. - Хайде, пръждосвайте се!
 - Те не изчакаха нова покана.
 - Постъпи много тъпо! - нацупи се тя, когато останахме сами в „Старият Харли“.
- Трябваше да им се посмеем.

- И без това четирите цигари нямаше да избухнат едновременно - магнах с ръка аз.

- Сигурно, но поне щяхме да опитаме - тъжно каза Дина. - Кога друг път ще намерим четирима глупаци накуп?

Поне за това бях съгласен, вероятността беше нищожна.

Отиди на 199.

196

Не обичам да се бия, но когато ме предизвикат, не се колебая нито за секунда.

- Твоето време изтече първо! - казах аз.

Забих лакът в стомаха на лидера им. След това се извъртях и с точен ритник пратих на земята друг от групата. С още няколко светкавични удара охладих ентузиазма на рокерите и ги накарах да се завърглят по земята, вийки от болка.

- Хайде да се махаме - казах аз на Дина. - Тези типове развалят атмосферата на заведението.

Отиди на 199.

197

Подадох снимката на Дина, върху която холивудската звезда беше написала с червило:

На Тони, с много целувки!

- Много мило от нейна страна! - разнежи се полковникът. - Тони ще полудее от щастие. Благодаря ти, Маркони! А сега ми разкажи как мина...

Едва към четири и половина Никълс засити любопитството си и ме освободи.

Отиди на ЕПИЛОГ.

198

Изведнъж се сетих, че имам да изпълнявам поръчение от Никълс. Когато научи молбата ми, Дина извади една своя снимка и я разписа. Благодарих ѝ, макар че сърцето ми се късаше при мисълта, че доставям радост на малкия злодей.

Запиши кодова дума „пост“!

Отиди на 215.

199

- Какво ще правим сега? - попитах аз, когато се отдалечихме от „Старият Харли“.

- Защо просто не ме повозиш? - предложи Дина. - Нали каза, че преди години си бил запален по моторите?

- Бях толкова запален по тях, че потроших няколко машини и на два пъти се разминах на косъм със смъртта - засмях се аз. - След втория път реших да се откажа.

- Сигурно си бил луда глава. Бас държа, че си карал като демон!

- О, можеш да бъдеш сигурна в това! Човек рядко се пребива, когато кара с нормална скорост.

- Марк, искам да те помоля нещо - каза Дина. - Никога не съм се возила на мотор с над сто мили в час.

- О, не! - простенах аз.

- Моля те! Моля те!

- Дина, рискуваме много. Не познавам този мотор и нищо чудно да ми изиграе лоша шега. Мога да рискувам с осемдесет мили, но оттам нагоре навлизаме в опасна зона.

- Моля те, Марк! - проплака Дина. - Прекарахме чудесно двамата, защо сега разваляш раздялата ни?

- Ами ако аз те помоля да не ме молиш?

Тя се втренчи в мен с насълзени очи и каза:

- Цял живот съм мечтала да усетя вятъра в косите си.

Ще изпълниш ли желанието на Дина?

- да, макар да е малко щуро - отиди на 194.

- не, твърде неразумно е - отиди на 206.

200

Няколко минути по-късно от кабинета се разнесе пукот. Аз нахлух светкавично и заварих Фреди с оцъклен поглед и цъфнала цигара в уста. В същото време Дина се заливаше от смях. Погледът ѝ попадна върху мен и тя успя за момент да се овладее. Явно аз ѝ се сторих още по-смешен от Фреди Лойд, защото при вида ми тя направо изпадна в истерия.

Грешите, ако си мислите, че Фреди се е разгневил. Напротив, той беше истински щастлив при мисълта, че ще може да разказва на приятелите си как Дина Доналдсън приятелски се е пошегувала с него. Изпрати ни с усмивка и надежда, че и при следващото си гостуване в Лондон Дина ще избере „Шамрок Палас“ за своя резиденция.

- Как, дявол да те вземе, направи цялата шашма? - попитах аз, когато двамата с Дина се озовахме в асансьора, на път към апартамента ѝ.

- Много просто. Наистина има такава марка - „Американски специални“. Нося си една такава кутия с нормални цигари и една кутия с цигари-пиратки. Понеже подозирах, че може да ми попречиш, първо извадих нормалната и ти ми я конфискува.

- Ти си невероятна! - възкликнах удивен аз. - Тони сигурно ще заприлича на теб, когато порасне! Имам предвид хлапето на шефа.

- Истинското изкуство не признава имитатори и непрекъснато се развива - възрази убедено Дина. - Ако това хлапе наистина има талант да се майтапи с хората, навярно ще бъде още по-изобретателно.

Обзе ме страх, като си помислих, че е възможно да е права. Може би трябваше отрано да сключа мир с малкия злодей, за да се застраховам за бъдещето.

Отиди на 205.

201

Както казват мъдрите хора, всяко добро - за зло! Нещо такова ни се случи на нас с Дина по време на онова шеметно препускане със стария „Харли и Дейвидсън“. В щастието си съвсем бяхме забравили за пътната полиция, но тя скоро напомни за себе си.

Профучах с над сто и десет мили в час през един полицейски пост и още на следващия ченгето се скъса да маха със светлинната палка.

- Ще им избягаме! - извика възторжено Дина. - По-бързи сме от тях, а аз никога не съм участвала в полицейско преследване.

Вместо да я послушам, аз набих спирачки и отбих встрани от пътя, за да изчакам патрулната кола.

- Едва ли ще им избягаме - обясних на разочарованата красавица. - Освен това при едно преследване шансът да катастрофирате рязко се увеличава. По-добре е да се оправим като разумни хора.

Полицаяте не закъсняха да пристигнат, обсипвайки ни с порой от обвинения. Провериха обстойно документите ни, след което определиха голяма глоба и ме осведомиха, че нарушението ми е сериозно и ще бъде вкарано в компютъра. При второ такова щях да загубя за дълго време правото да шофирам.

- Трябва да се радвате, че се отървявате с толкова малко - заяви по-нахаканото ченге, когато Дина подхвърли, че според нея наказанието е малко строго. - Ще си платите ли глобата или да пиша акт?

Какво ще направим?

- ще платиш глобата, за да не усложняваш положението - отиди на 179.

- ще откажеш да платиш глоба (което не означава, че си съгласен да ти напишат акт) - отиди на 189.

202

- Признай, че се изприщи! - каза Дина, когато се качихме в асансьора. - Не ти избиха потни капчици по челото, но по едно време определено стискаше юмруци.

- Ами просто се чудех дали да се хвърля да те защитавам, ако онзи шишко се разбеснее. Правдата щеше да бъде на негова страна.

- О, изобщо не си познал! - засмя се тя. - Добрият чичко Фреди щеше да остане поласкан дори от избухнала под носа му пиратка, щом автор на шегата е прочутата Дина Доналдсън. Нещо повече - на всеки прием или събиране в следващите няколко месеца той щеше да разказва колко весело си е прекарал с мен.

- Хм, може и да си права - съгласих се аз, защото от опит знаех, че хората са склонни да прощават много неща на красивите млади холивудски звезди. — Но как стана така, че цигарата не избухна?

- Много просто. Наистина има такава марка - „Американски специални“. Нося си една такава кутия с нормални цигари и една кутия с цигари-пиратки. Загриваш ли защо?

Отлично разбирах замисля й. Много хора на мое място щяха да се втурнат да спасяват Фреди Лойд и по този начин да се поставят в неловко положение, докато Дина им се присмива отстрани. На всичкото отгоре Дина би могла да предложи на избраната жертва още една цигара и този път да му пробута цигара-пиратка.

- Ти си невероятна! - възкликнах удивен аз. - Тони сигурно ще заприлича на теб, когато порасне! Имам предвид хлапето на шефа.

Истинското изкуство не признава имитатори и непрекъснато се развива - възрази убедено Дина. - Ако това хлапе наистина има талант да се майтапи с хората, навярно ще бъде още по-изобретателно.

Обзе ме страх, като си помислих, че е възможно да е права. Може би трябваше отрано да склуча мир с малкия злодей, за да се застраховам за бъдещето.

Отиди на 205.

203

Мислех, че Никълс ме търси по спешна работа, но се оказа, че греша. Просто Тони харесвал много госпожица Доналдсън и щял да бъде щастлив да получи автограф от нея. Тъй като полковникът не можел да доведе сина си на летището, той ме молеше да взема автографа на актрисата и по-късно да му го предам.

Когато се върнах в кабинета на собственика на „Шамрок Палас“, две неща веднага ми се набиха на очи. Едното беше кутия „Американски специални“ (нямаше начин да ги сбъркам), които Дина се канеше да прибере в джоба на дънкото си яке. Другото беше цигара от същата марка, която Фреди се канеше да запали.

Какво ще направиш?

- няма да се месим - отиди на 193.

- ще отнемеш цигарата на Лойд - отиди на 208.

204

Нормалните хора почиват на втори януари, защото се предполага, че едно весело и щастливо прекарване на Нова година изисква поне два дни почивка. Изглежда, шефовете на британските тайни служби смятат, че физическите сили на техните агенти са два пъти повече от тези на нормалните хора, понеже ние имаме на разположение само първи януари, за да се съвземем от новогодишния купон.

Цялата сутрин прекарах в централното управление в писане на рапорт за изпълнението на поставената ми задача. След това трябваше да отговоря на въпросите на един инспектор, който искаше да се увери, че пребиваването на Дина Доналдсън е минало без проблеми. Ето защо появяването ми в отдела стана едва към два и половина следобед. Там Лиза ме посрещна с новината, че трябва веднага да се явя при шефа.

Може би е излишно да споменавам, че не влязох непредпазливо в приемната на Никълс. Първо надзърнах от вратата и попитах с поглед Поли за местоположението на хлапето. Тя ми даде зелена улица с уверението, че малкият злодей не дебне в засада.

- Здравей, Маркони! - приветства ме полковникът, когато пристъпих прага на кабинета му. - Тони те чака цяла сутрин за автографа и накрая бе принуден да си тръгне, защото майка му искаше да го заведе на някакъв театър за юноши. Много се противи, горкото дете, но накрая трябваше да се примири с мисълта, че ще получи автографа си едва довечера. Между другото ти го носиш, нали?

Имаш ли записана кодовата дума „пост“?

- да - отиди на 197.

- не - отиди на 209.

205

Дина толкова се влюби в стария „Харли и Дейвидсън“, че настоя да я откарам с него до летището. Въпреки това наетата от звездата лимузина влезе в работа. В нея натоварихме багажа на Дина и наредихме на шофьора да ни следва.

Пристигнахме на летището с половин час по-рано и Дина предложи да изпием по едно кафе. Съгласих се с радост и след като дадох нареждания на шофьора на лимузината да се погрижи за багажа, двамата с Дина се отправихме към сладкарницата в терминала за отлитащи пътници.

Ще поискаш ли автограф от Дина?

- да - отиди на 198.

- не - отиди на 210.

206

Знаете ли, когато едно приказно красиво момиче с разплакани очи ви каже, че само вие можете да върнете усмивката му, съпротивителните ви сили някак изведнъж се изчерпват. Мислите си, че веднага ще отхвърлите молбата ѝ, но вместо това казвате: „Добре де, нали веднъж се живее!“

Обикновено става така. Но не и когато същото това приказно красиво момиче ви помоли да си сложите главата в торбата.

- Съжалявам, Дина - поклатих глава аз. - Преди години обичах моторите до полуда. Бях доста шур и обичах да карам на ръба, да предизвиквам съдбата. После претърпях две тежки катастрофи, при всяка от които бях на косъм от смъртта. Нещо се пречупи в мен и вече не бях същият. Изпитвах страх от високите скорости.

- Съжалявам, че те помолих, Марк - каза Дина. - Защо тогава просто не се повозим?

Тази молба вече можех да изпълня и двамата с Дина обикаляхме пътищата около Лондон, докато не стана време да се прибираме в „Шамрок Палас“.

Отиди на 213.

207

Отначало се правех, че не забелязвам погледите, които ѝ хвърляха. Но те приеха съдържаността ми за проява на страх.

- Хей, маце, що не го зарежеш тоя мухльо? - провикна се един от юначагите. - Глей го к'ъв е лъскав, все едно излиза от автомивка!

Другите трима избухнаха в бурен смях.

- Я си затваряй устата бе, смотаняк! - не им остана длъжна Дина.

И тогава играта загубя.

- Смотаняк ли каза? - надигна се смелчагата. - Ще видим кой е смотаняк!

И четиримата бяха едри типове с добре развити мускули и сигурно умееха да се бият. Не че ме беше страх, но положението не беше от типа „песен и рози“. Само едно нещо ме топлеше - бяха толкова уверени в силите си, че не извадиха боксове, ножове или вериги.

Какво ще направиш?

- ще покажеш картата си на агент от тайните служби - отиди на 177.

- ще се правиш на нахакан рокер - отиди на 192.

208

Хвърлих се напред като пантера и ловко отнех кутията от ръката на Дина. След това се пресегнах към Фреди Лойд и издърпах цигарата от неговата ръка. Убеден, че съм предотвратил извършването на едно злодеяние, аз втренчих изпълнен с укор поглед в Дина. За моя най-голяма изненада тя не трепна.

- Мога ли да те попитам какво си въобразяваш, че правиш, Марк? - каза Дина с хладен тон. - Нямам ли право да почерпя гостоприемния Фреди с една цигара?

- Не и с такава цигара! - отвърнах аз.

- Защо, да не би да й има нещо?
- Много добре знаеш, че й има нещо!
- Нещо лошо? - предположи невинно и учудено тя.
Свършена актриса! Но аз не бях вчерашен.
- Нещо взривоопасно - отвърнах.
- Да не би да намекваш, че тази цигара може да избухне? Не мога да повярвам!
Хайде, дай ми я!

Преди да успее да направя каквото и да било, Дина се пресегна и издърпа цигарата от ръката ми. След това я запали и пое дълбоко дима. Аз стоях като втрещен.

*Печелиш 1 точка атрактивност!
Отиди на 214.*

209

Разбира се, бих предпочел сам да хвърля в лицето на Тони неприятната новина. Но тъй като бях лишен от тази възможност, трябваше да се примиря с факта, че няма да видя потресената му физиономия.

- О, не! - възкликнах театрално аз. - Простете, сър, но тази задача съвсем изкочи от главата ми. Надявам се, че ще ме разберете, когато ви кажа...

Много живописно и с известно преувеличение описах случката в „Старият Харли“ (разказах я така, сякаш се е случила след разговора ми с Никълс) и обясних, че вълнението около това преживяване е изличило от паметта ми молбата на хлапето.

- Това изобщо не те оправдава! - намуси се полковникът. - Тони ще полудее от мъка. Е, Маркони, здравата ме подхлъзна!

Бях принуден да изслушам половинчасово конско, след което полковникът настоя да му разкажа за преживелиците си с холивудската звезда. Едва към четири и половина Никълс засити любопитството си и ме освободи.

*Печелиш 1 точка щастие!
Печелиш 1 точка кариера!
Отиди на ЕПИЛОГ.*

210

Не мислете, че бях забравил за поръчението на Никълс да взема автограф от Дина. Обаче по-скоро щях да пукна, отколкото да доставя удоволствие на малкия злодей. Честно да ви кажа, мед ми капеше на сърцето, като си представях как ще се отчая Тони, когато разбере, че е останал без автограф от любимата си актриса.

Отиди на 215.

211

Само секунда по-късно гръмнаха и други две от цигарите пиратки. Единственият оцелял побърза да изхвърли своята цигара надалеч.

- К'во беше това бе? — извика лидерът на рокерите.

- Малко наказание за лоши момчета - озъби му се Дина. - Не трябваше да викаш на приятеля ми мухльо.

В очите му проблеснаха опасни искри, но той бързо се сети, че не бива да се закача с мен и махна на останалите:

- Да се омитаме, момчета!

- Да, пръждосвайте се! - насърчи ги Дина.

После избухна в смях и аз не закъснях да се присъединя към нея.

Печелиш 1 точка щастие!

Отиди на 199.

212

Край Лондон има цяла паяжина от тесни пътища, които са слабо натоварени и сравнително удобни за бързо каране. От годините на моята луда младост помнех един такъв. По него бях стигал до сто и двадесет мили в час и затова сметнах, че ще се справя със стоте без особени трудности.

- Колко? - извика в ухото ми Дина.

- Седемдесет - отвърнах аз, хвърляйки поглед към таблото. - Но продължава да се покачва.

- Колко?

- Осемдесет и три.

- Колко?

- Деветдесет и пет.

- Колко, Марк?

- Сто и десет! - изкрещях диво аз. - И престани да ме питаш, че ще прегракна от викане!

Стори ми се, че се засмя, но не можех да съм сигурен. Мисля, че при такава скорост е съвсем възможно да не чуеш и оръдеен гърмеж, ако не е до ухото ти.

Печелиш 1 точка щастие!

Отиди на 201.

213

Във фоайето на „Шамрок Палас“ ни пресрещна дребен шишжав чичко, който с усмивка ни се представи като Фредерик Лойд, собственик на хотела. По неведоми за мен пътища Фреди (той изрично настоя да го наричаме така) бе узнал за истинската самоличност на Дина. Той я покани на по едно питие за раздяла и тя прие с усмивка.

- Марк, и ти ще дойдеш, нали? - попита Дина.

- Сигурен съм, че в кабинета на господин Лойд не те заплашва нищо - отвърнах аз, - но не съм от хората, които биха отказали питие в късните часове на деня.

В паметта ми няма спомени от онзи начален етап на разговора. Знам, че аз мълчах непрекъснато, а Дина и Фреди сигурно са си разменяли празни приказки, колкото да раздвижат въздуха. В един момент пейджърът ми избиипка и аз видях, че ме търси Никълс. Помолих двамата да ме извинят и излязох навън, за да се свържа с полковника.

Отиди на 203.

214

- Кога горе-долу очакваш да избухне тази цигара? - попита ме Дина. - Давам ѝ точно една минута!

Заточи се една безкрайно дълга минута. В края ѝ аз все повече заприличвах на онези религиозни фанатици, които очакват края на света на определена дата. Нали ги знаете, те вещаят, че точно на 18.02.1996 в 13:34 светът ще се сгромоляса. Една минута преди насроченото време екстазът ги издига до невъобразими висоти. Една минута след срока те изглеждат твърде глупаво. Точно така изглеждах аз, когато Дина преполови цигарата и след това я изгаси в пепелника с добре премерен жест.

- Прости му, Фреди - обърна се Дина към собственика на „Шамрок Палас“. - Марк е страхотен телохранилел, но в последните няколко дни напрежението му дойде в повече.

Междувременно тя успя да ми хвърли победоносен поглед.

- О, разбира се, няма проблеми! - разля се в учтива усмивка лицето на Фреди Лойд.

- Марк, защо не се поразходиш малко из фоайето? - предложи Дина. - Аз ще дойда след две минутки.

Все още зашеметен от необяснимия провал, аз се оттеглих безславно. Случилото се беше една неразгадаема мистерия. Никога не бях се чувствал по-неловко.

Отиди на 200.

215

Времето до обявяването на полета мина неусетно и сякаш само миг след като бяхме седнали в сладкарницата, по уредбата призоваха пътниците за Маями да се отправят към изход 14.

- Е, славно си прекарахме двамата с теб! - каза Дина, когато наближи нейният ред да мине през граничния контрол.

-И двамата се чувствахме щастливи от щурите преживявания, но и тъгувахме заедно с това, защото раздялата между приятели винаги е неприятна.

- Има с какво да запомним тази Нова година - съгласих се аз.

- Ако имаш път към Маями, не пропускай да ми се обадиш.

- И ти свиркай, ако наминеш към Лондон.

За миг настана неловко мълчание.

- Искаш ли да те целуна за довиждане? - попита тя.

- Иска ли питане!

- По устата или по бузата?

Подозирах, че ако отново отвърна: „Иска ли питане?“, ще ме целуне по бузата, затова казах:

- По устата, моля!

Дина се надигна леко на пръсти и ми залепи звучна целувка по бузата.

- Понякога обичам да правя напук! - засмя се тя, навлизайки в улея, предназначен само за пътници.

Знаех, че ще ми липсва (не само чувството ѝ за хумор), но въпреки това се усмихнах, когато ѝ помахах за довиждане.

Отиди на 204.

ЕПИЛОГ

(Ако имаш кодова дума „трън“, имаш право да намалиш оценката си за кариера с 1 точка!)

Влизайки в кабинета си, по навик пузнах телефонния секретар, за да изслушам оставените съобщения. Първите три бяха скучни, но четвъртото - то си заслужаваше да бъде чуто:

- Скъпи Марк, сигурно ще се радваш да научиш, че след няколко седмици отново пристигам в Лондон. Пригответи се за купона! Хрумнаха ми цял куп нови номера, които нямам търпение да приложа. За целта се нуждая от як телохранител, който да ме пази от хора без чувство за хумор. Чао!

Едва не подскочих от радост, когато чух гласа на Дина. Още повече се зарадвах при мисълта за скорошната ни среща. Сядайки зад бюрото си, аз вече се носех в облаците, предчувствайки нови щастливи дни в компанията на Дина. Само миг по-късно бях свален на земята, при това доста грубо.

Не мога да опиша звука, който се чу, когато се отпуснах на стола. Не беше „плюк“, нито пък „джвак“. Може би нещо като „флуууууп“. С две думи - изведнъж дъното на панталоните ми се оказа под вода, сякаш бях седнал в пълен леген.

Скочих като попарен и се вгледах в стола. Едва тогава (твърде късно, за съжаление!) забелязах подложената възглавничка. Веднага схванах принципа ѝ на действие.

Възглавничката беше висока около сантиметър. Можеше да се сравни с леген, само че не празен, а такъв, в който са потопили голяма и много мокра гъба. Отдолу и отстрани гъбата беше обвита в кожа, за да не изтече водата. Но отгоре нямаше нищо. Цветът на възглавницата се сливаше с цвета на стола и само много наблюдателен човек би могъл да открие капана.

- Лиза! - казах аз, излизайки от кабинета. - Лиза, кой е влизал в кабинета ми днес?

- Защо, Марк? - предпазливо попита тя.

- Просто питам.

- Синът на шефа влезе, за да провери дали не си оставил на бюрото си някакъв автограф за него.

Всъщност много добре знаех какво ще ми каже Лиза. В целия отдел нямаше човек с толкова извратено чувство за хумор, че да ти сложи мокра възглавничка на стола. Задахох въпроса просто за да съм сто процента сигурен.

- Друг път не го пускай! - казах аз, натъртвайки на всяка своя дума. - Или поне гледай какво внася и какво изнася малкото чудовище! Писна ми да съсипват костюмите ми!

Бас държа, че Лиза не схвана моята последна забележка.

Затворих вратата на кабинета зад себе си, заключих я и свалих панталона. Нямаше начин да мина по коридора с подмокрен задник. Реших да изчакам един час. Дотогава повечето колеги щяха да са напуснали сградата, а сигурно и панталонът ми щеше да поизсъхне...

ЩЕ БЪДЕ ПРОДЪЛЖЕНО... ВСЕ НЯКОГА!

(Сега отиди на материала „Определяне на резултата“.)

ОПРЕДЕЛЯНЕ НА РЕЗУЛТАТА

След като пресметнеш колко точки атрактивност, щастие, кариера и енергия си събрал, идва време да определиш своя краен резултат. За целта трябва да погледнеш в таблицата „ОПРЕДЕЛЯНЕ НА РЕЗУЛТАТА“, за да видиш кои свои точки с колко трябва да умножиш.

ПРИМЕР 1:

Определил си „вариант 2“. Завършваш играта със следните точки: атрактивност - 9, щастие - 7, кариера - 3, енергия - 5.

От таблицата „ОПРЕДЕЛЯНЕ НА РЕЗУЛТАТА“ виждаш, че трябва да умножиш точките си за атрактивност по 2, точките си за щастие умножаваш също по 2, точките си за кариера умножаваш по 3, а точките за енергия умножаваш по 1. След това събираш атрактивността, щастиято и енергията и вадиш от общата сума кариерата.

Умножаване на точките:

$$\text{атрактивност:} \quad 9 \cdot 2 = 18$$

$$\text{щастие:} \quad 7 \cdot 2 = 14$$

$$\text{кариера:} \quad 3 \cdot 3 = 9$$

$$\text{енергия:} \quad 5 \cdot 1 = 5$$

$$\text{Твоят резултат е:} \quad 18 + 14 + 5 - 9 = 37 - 9 = 28.$$

За „вариант 2“ и резултат 28 точки от таблицата „ПОСТИЖЕНИЕ“ става ясно, че твоята оценка е „средно постижение“.

ПРИМЕР 2:

Определил си „вариант 5“. Завършваш играта със следните точки: атрактивност - 12, щастие - 9, кариера - 1, енергия - 6.

От таблицата „ОПРЕДЕЛЯНЕ НА РЕЗУЛТАТА“ виждаш, че трябва да умножиш точките си за атрактивност по 2, точките си за щастие умножаваш по 1, точките си за кариера умножаваш също по 1, а точките за енергия умножаваш по 0. След това събираш атрактивността, щастиято и енергията и вадиш от общата сума кариерата.

Умножаване на точките:

$$\text{атрактивност:} \quad 12 \cdot 2 = 24$$

$$\text{щастие:} \quad 9 \cdot 1 = 9$$

$$\text{кариера:} \quad 1 \cdot 1 = 1$$

$$\text{енергия:} \quad 6 \cdot 0 = 0$$

$$\text{Твоят резултат е:} \quad 24 + 9 + 0 - 1 = 33 - 1 = 32.$$

За „вариант 5“ и резултат 32 точки от таблицата „ПОСТИЖЕНИЕ“ става ясно, че твоята оценка е „отлично постижение“.

СТРАТЕГИЯ ЗА ВСЕКИ ОТДЕЛЕН ВАРИАНТ:

Стратегия за „вариант 1“: Винаги трябва да печелиш точки атрактивност - дори ако в замяна на това губиш щастие и енергия или печелиш кариера. Освен това трябва да печелиш точки щастие дори когато това означава да загубиш енергия или да спечелиш кариера.

Стратегия за „вариант 2“: В никакъв случай недей да печелиш точки кариера - дори когато това означава да печелиш атрактивност или щастие. Освен това трябва да печелиш точки щастие или атрактивност дори когато това означава да загубиш енергия.

Стратегия за „вариант 3“: Винаги трябва да печелиш точки щастие - дори ако в замяна на това губиш атрактивност и енергия иди печелиш кариера. Освен това трябва да печелиш точки атрактивност дори когато това означава да загубиш енергия или да спечелиш кариера.

Стратегия за „вариант 4“: Винаги трябва да печелиш точки щастие или атрактивност - дори ако в замяна на това губиш енергия или печелиш кариера. Освен това е по-добре да загубиш енергия, отколкото да спечелиш кариера.

Стратегия за „вариант 5“: Винаги трябва да печелиш точки атрактивност - дори ако в замяна на това губиш щастие и енергия или печелиш кариера. Освен това трябва да печелиш точки щастие дори когато това означава да загубиш енергия.

Стратегия за „вариант 6“: На всяка цена избягвай губенето на точки енергия - дори това да означава, че няма да спечелиш щастие или атрактивност.

МАРК МАРКОНИ

атрактивност:	
щастие:	
кариера:	
енергия:	

КОДОВИ ДУМИ

ВАРИАНТИ ЗА ИГРА

вариант 1		вариант 3		вариант 5	
вариант 2		вариант 4		вариант 6	

ПОСТИЖЕНИЕ

	<i>отлично</i>	<i>добро</i>	<i>средно</i>	<i>лошо</i>
вариант 1	57+53 т.	52 + 45 т.	44 + 33 т.	32 + 0 т.
вариант 2	45+41 т.	40 + 33 т.	32 + 24 т.	23 + 0 т.
вариант 3	56+52 т.	51 + 33 т.	32 + 22 т.	21 + 0 т.
вариант 4	45+41 т.	40 + 33 т.	32 + 24 т.	23 + 0 т.
вариант 5	35+32 т.	31 + 25 т.	24 + 16 т.	15 + 0 т.
вариант 6	32+29 т.	26 + 22 т.	21 + 15 т.	14 + 0 т.

ОПРЕДЕЛЯНЕ НА РЕЗУЛТАТА

вариант 1	Атрактивност x 3 + щастие x 2 + енергия x 1 — кариера x 2
вариант 2	Атрактивност x 2 + щастие x 2 + енергия x 1 — кариера x 3
вариант 3	Атрактивност x 2 + щастие x 3 + енергия x 1 — кариера x 2
вариант 4	Атрактивност x 2 + щастие x 2 + енергия x 1 — кариера x 2
вариант 5	Атрактивност x 2 + щастие x 1 + енергия x 0 — кариера x 1
вариант 6	Атрактивност x 1 + щастие x 1 + енергия x 2 — кариера x 1

ДРУГИ КНИГИ ОТ СЪЩИЯ АВТОР:

- „ИЗПИТАНИЕТО“ - октомври 1993 година.
- „ЗЛАТНИЯТ ОРАКУЛ“ - март 1994 година.
- „ДЕМОНИТЕ В НВА“ - април 1994 година.
- „БОГОВЕТЕ НА ФУТБОЛА“ - юни 1994 година.
- „НОМЕРЪТ НА ХЮ“ - декември 1994 година.
- „ИЗГРЕВЪТ НА МРАЧНОТО СЛЪНЦЕ“ - януари 1995 година.
- „ТЪМНАТА СТРАНА НА ЗЕМЯТА“ - март 1995 година.
- „НВА - КРАЯТ НА КОРИДАТА“ - април 1995 година.
- „ПРОФЕСИЯ ЧЕНГЕ“ - юли 1995 година.
- „ПЪТЯТ КЪМ ШАНГРИ“ - октомври 1995 година.
- „ПРОБИВЪТ“ - февруари 1996 година.
- „ЗАПЛАХАТА (БИТКАТА ЗА ШАНГРИ)“ - февруари 1996 година.
- „ФУТБОЛЪТ - ТАКТИЧЕСКА ИГРА“ - май 1996 година.
- „ОТМЪСТИТЕЛЯТ НА ШАНГРИ“ - юли 1996 година.
- „ГНЕВЪТ НА ВИКИНГИТЕ“ - април 1997 година.
- „СЪКРОВИЩЕТО НА ДРАКОНА“ - юни 1997 година.
- „ТАЙНАТА НА ОРКИТЕ“ - юли 1997 година.
- „КРАЯТ НА ЗЛОТО“ - август 1997 година.
- „ОСТРОВЪТ НА ДИНОЗАВРИТЕ“ - септември 1997 година.
- „НАШЕСТВИЕТО НА ВИКИНГИТЕ“ - септември 1997 година.
- „ЧЕРНАТА МАСКА“ - октомври 1997 година.
- „КЛОПКА ЗА ПОБЕДИТЕЛИ“ - декември 1997 година.

ПОД ПСЕВДОНИМА СТЮЪРТ ДАРК:

- „СЪРЦЕ ОТ КАМЪК“ - ноември 1995 година.
- „ХЛАПЕТО С РЕВОЛВЕРА“ - юли 1997 година.
- „ХЛАПЕТО СЕ РАЗВИХРЯ“ - септември 1997 година.
- „ХЛАПЕТО СЕ ИЗДИГА“ - декември 1997 година.

Сканиране, разпознаване: skitnik, 2010
*Обработка и форматиране в *.pdf: manferd, 2012*

Майкъл Майндкрайм
КРАСАВИЦАТА И ЧЕНГЕТО

Редактор
Пламен Тотев
Художници
Борис Стоилов
Ивайло Иванчев
Коректор
Ева Егинлиян

Българска, първо издание
Формат 84/108/32
Печатни коли 10,5

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

Майкъл Мајндкрайм

КНИГА-ИГРА

Изпълнено с много забавление и хумор лудешко приключение, в което един агент от специалните служби на Великобритания трябва да се справи с капризите на холивудска звезда и с хлапето на шефа си, което си е наумило да го изкара извън нерви. Книгата предлага богат дневник и 6 варианта за игра!

Ти сам можеш да се забавляваш или да вземеш нещата на сериозно.